EUGENIA RILEY

Fără vedere

ALCRIS

Capitolul 1

în sala de vânzări era aşa de cald încât Naomi dorea s-o părăsească imediat ce rolul ei lua sfârşit. Un serviciu de masă cu margini aurite, format din nouăzeci de piese, o aştepta să-l ia, împreună cu un serviciu de desert Minton şi o pereche de vaze Chamberlain’s Worcester, toate la un preţ care-l va încânta pe patronul ei de la Londra. Pentru asta se găsea la Cardiff, unde sume cu adevărat imense erau rezervate pentru porţelanurile de Swansea şi Nantgarw, dar cumpărătorii londonezi cu greu puteau ţine pasul cu colegii lor din Ţara Galilor. O linişte mormântală s-a lăsat în sala de licitaţie când pentru ultimele obiecte licitate, sumele de vânzare atinseseră cifre uluitoare.

Până acum interesul lui Naomi fusese profesional şi automat îşi notase preţul pentru fiecare obiect vândut, chiar dacă fusese însărcinată să liciteze sau nu. Ca de obicei îşi luase măsuri să treacă neobservată, blugi şi pulovăr, şi nedând de bănuit că dispune de mari sume de bani. Dar acum rolul ei luase sfârşit şi sosise partea de care se temuse. Şeful licitaţiei privi zâmbitor adunarea şi anunţă lista cu mici obiecte individuale, începând cu o piesă Derby reprezentând două personaje dansând. Naomi

aruncă o privire neliniştită în încăperea plină de lume, dar chipul pe care-l căuta nu era nicăieri. Si dacă ar fi fost, ar fi ştiut. îl văzuse pe Bran Llewellyn doar o dată, dar fusese destul ca să-i rămână întipărit pentru totdeauna în memorie chipul lui.

Cu o lună în urmă fusese trimisă la Cardiff la o licitaţie asemănătoare. Spre necazul ei, fusese întrecută la fiecare obiect pe care şi-l dorise patronul ei, iar după aceea maşina refuzase să pornească şi nu s-a putut întoarce la Londra. Naomi găsise un garaj unde lăsase maşina pentru a fi reparată, apoi îşi sunase patronul ca să-i spună ce se întâmplase. La sfatul lui Rupert Sinclair, închiriase o cameră la Park Hotel, situat la o aruncătură de băţ de New Theatre. Toată supărarea de peste zi a fost uitată când a descoperit că la Welsh National Opera se juca chiar în acea seară „Boema“. Naomi a ignorat anunţul cu „Nu mai sunt bilete“ şi s-a grăbit să întrebe dacă cumva sunt bilete returnate în ultimul minut. Spre încântarea ei, i s-a oferit un loc la balcon. Mai târziu în acea seară s-a îndreptat spre Operă. Se simţea ca un copil care primise un cadou neaşteptat şi se bucura de el în timp ce urca scările largi şi strălucitoare care porneau din foaierul operei spre balcon. Mulţumită că putea purta costumul elegant pe care-l adusese cu ea, se strecură prin mulţime spre locul ei, situat în rândul doi, se aşeză şi în timp ce orchestra îşi acorda instrumentele, începu să studieze programul. A fost surprinsă când a citit că regia era asigurată de un regizor tânăr şi de viitor, iar decorurile aparţineau celebrului artist galez, Bran Llewellyn.

Naomi fu străbătută de un fior de anticipaţie când la sfârşitul uverturii, cortina începu să se ridice într-o

furtună de aplauze, dezvăluind renumita mansardă transformată în atelier de pictură. Scenograful îşi imprimase propriul stil, expunând chiar şi un tablou, portretul unui model seminud la care lucra Marcello, baritonul, singurul personaj de pe scenă. Toate necazurile de peste zi s-au topit şi Naomi s-a lăsat purtată pe aripile muzicii. Duetul dintre Mimi şi Rodolfo a încheiat actul întâi într-un ropot de aplauze. După lăsarea cortinei, Naomi s-a îndreptat visătoare spre bar, cu muzica încă răsunându-i în urechi. Băuturile, pregătite dinainte, erau aşezate pe măsuţe speciale şi îi aşteptau pe cei care le comandaseră. Ea se aşează la coadă la cafea, nebănuind ce dezastru o aştepta. Pe când se întorcea de la bar cu ceaşca în mână, un bărbat brunet şi înalt îmbrăcat într-o haină de seară s-a ciocnit de ea făcând-o să-şi piardă echilibrul.

Printr-un miracol Naomi a reuşit să-şi recapete echilibrul şi să nu verse cafeaua, în timp ce bărbatul a prins-o de cot, pe chipul lui citindu-se groaza. S-a scuzat exagerat de mult, cu o voce gravă şi melodioasă, s-a oferit să-i cumpere o altă cafea, o băutură, orice ar fi dorit ea, dar Naomi, roşie la faţă şi fără grai, a refuzat clătinând din cap şi a dispărut cât de repede a putut, copleşită de faptul că frumosul ei atacator nu era altul decât Bran Llewellyn în persoană. Naomi îl recunoscuse datorită fotografiei pe care o văzuse în program.

*

* *

Naomi tresări când realiză că vânzătorul trecuse aproape de jumătatea listei. Inima ei începu să bată cu putere când îl auzi anunţând o piesă deosebită, fină, din porţelan de culoarea fildeşului, un porţelan

de Leeds.

- O piesă deosebită pentru un gust rafinat, rosti vânzătorul şi continuă să ridice în slăvi superba supieră de culoarea fildeşului cu o uşoară nuanţă castanie. Capacul era perforat manual. Supiera era dotată din ultima parte a secolului al optsprezecelea, toartele erau ornate cu flori şi frunze de o fineţe desăvârşită.

De data asta, Naomi s-a răsucit în scaun, întinzându-şi gâtul în toate direcţiile, dar nu era nici urmă de chipul inconfundabil şi sclipitor pe care sora ei era atât de sigură că îl va reîntâlni acolo. Şi până la sfârşitul licitaţiei nu a apărut deloc, doar dacă nu cumva Bran Llewellyn nu se deghizase într-un stativ de umbrele. Foarte uşurată, Naomi s-a liniştit şi s-a concentrat asupra licitaţiei, care a fost scurtă şi furioasă în final, culminând cu vânzarea supierei, la o sumă astronomică, unei persoane care a licitat prin telefon.

Având în vedere că era singura piesă care l-ar fi tentat pe faimosul artist, o mare greutate s-a ridicat de pe umerii lui Naomi. Perspectiva de a se vârî pe sub pielea artistului în favoarea surorii ei atârnase deasupra capului ei ca sabia lui Damocles.

După ce a completat din partea companiei cecul cu suma mare cheltuită la licitaţie, Naomi a trecut la dificila sarcină de a împacheta fiecare piesă din serviciul pe care-l achiziţionase. Unuia dintre îngrijitorii de acolo i s-a făcut milă de fata micuţă care se lupta cu acele cutii mari şi s-a oferit să i le coboare pe scări. Naomi i-a mulţumit călduros şi după câteva minute a reuşit să lege o conversaţie cu el în legătură cu supiera din porţelan de Leeds.

- Spuneau că o pot cumpăra, îl minţi ea, în timp ce

învelea într-o hârtie specială un vas de Worcester. Bănuiesc că o să treacă oceanul.

Bărbatul clătină din cap şi se aplecă spre ea.

- Nu ar trebui să-ţi spun, ştii, dar aşa, pentru dumneata, rămâne aici... la Bran Llewellyn, pictorul.

Naomi înţepeni.

- Z'u?

îngrijitorul dădu din cap plin de importanţă.

- El a cumpărat obiectul. Uite, dacă ai maşina în parcare, du-te şi ia-o. Adu-o la uşă şi eu o să-ţi aduc cutiile. Sunt prea grele pentru o persoană aşa de micuţă ca dumneata.

Naomi s-a supus îndemnului cu iuţeală şi în câteva minute a reuşit să găsească un loc da parcare exact în faţa clădirii. Când binevoitorul ei ajutor a terminat de aranjat cutiile în portbagaj, i-a zâmbit recunoscătoare.

- Ce amabil ai fost! Mulţumesc foarte mult. Apropo, sunt dezamăgită că nu l-am văzut pe Bran Llewellyn în persoană, adăugă ea cu un aer indiferent. Speram să obţin un autograf de la el.

El o aprobă din cap.

- De obicei vine. Dar săptămâna trecută a avut un accident în timp ce se căţăra pe Carmarthen Vans. Cunosc un tip care-i livrează ulei acasă, lângă Llanthony.

îngrijitorul se opri brusc şi închise portbagajul cu zgomot.

- ... N-ar fi trebuit să-ţi spun asta, drăguţo. Mă bucur mult că nu eşti reporter!

Naomi tresări.

- N-o să scot nici un cuvinţel, îl asigură ea şi se urcă în maşină, apoi deschise fereastra. Dacă este pictor sper ca sărmanul să nu se fi lovit la mâini.

- Ai dreptate! Drum bun, îi mai ură el din prag.

* *

Naomi, care nici pe departe nu era un as al volanului, a fost nevoită să fie foarte atentă la drum urmărind semnele de ieşire din Cardiff şi de intrare pe autostrada M4, motiv pentru care nici un minut nu s-a gândit la Bran Llewellyn. Abia când a ieşit pe autostrada ce ducea spre Severn Bridge şi Londra, şi drumul se întindea în faţa ei, s-a putut gândi la informaţiile primite.

Cum naiba aflase sora ei despre accidentul pictorului? se întrebă în sinea ei Naomi, total uluită. Era ştiut că Diana lucra la departamentul Editoriale la *Chronicle,* dar oricum cu greu putea să-i scape o astfel de ştire. Naomi se încruntă, sperând că pictorul nu suferea prea tare de pe urma rănilor. în acelaşi timp era pe deplin mulţumită că din acest motiv nu fusese prezent la licitaţie. După ce auzise de ideea realizării unui articol despre el. Planul fusese ca Naomi să-i iasă în cale lui Bran Llewellyn, să-i reamintească de incidentul de la operă, apoi să-l convingă să-i acorde un interviu. Acest plan îi provocase coşmaruri lui Naomi. Nu numai că se opusese propunerii de a-l agăţa pe Bran Llewellyn, dar îi spusese surorii ei că era un fapt cunoscut că acesta avea o părere oribilă despre ziarişti, mai ales că aceştia îi făceau zile fripte în presă.

în orice caz, de când se ciocnise cu el la operă, Naomi era la fel de obsedată de renumitul pictor ca şi sora ei, Diana. A făcut mici cercetări pe cont propriu şi a aflat că Bran Llewellyn era considerat de unii cel mai mare pictor galez de la Augustus John, că avea destul succes şi că era recunoscut ca foarte

pretenţios cu onorariile pe care le primea. Peisajele şi portretele lui erau renumite, dar accepta să facă un portret numai dacă figura celui ce urma să fie pictat îl impresiona în mod deosebit. De asemenea erau foarte cunoscute schiţele lui cu mâini noduroase de bătrâni, iar în ultimul timp chiar şi cele mai simple desene ale lui atinseseră preţuri impresionante. Ca şi cum extraordinarul lui talent nu era suficient, pictorul avea o înfăţişare romantică şi o personalitate pe măsură, cu un farmec ce atrăgea femeile ca mierea muştele, însă, el nu se căsătorise. Si deşi femeile continuau să-l urmărească, probabil că nu se va căsători, îşi zise în gând Naomi, neplăcut impresionată de gelozia care o cuprinsese.

Când Naomi a ajuns la Kensington ca să raporteze succesul din ziua respectivă, Rupert Sinclair, un bărbat de peste cincizeci de ani, rafinat, leneş, dar un expert în domeniul ceramicii, o aştepta. Naomi învăţase enorm de multe de la el, de când lucra la Sinclair Antiques. în schimb, pentru că Rupert nu putea suferi cifrele, ea preluase treptat şi registrele contabile.

- Ce fată deşteaptă, spuse el tărăgănat, cercetând conţinutul cutiilor. Tu singură ai împachetat serviciul ăsta?

- Cine altcineva? îi răspunse Naomi cu răceală. Deşi un galez drăguţ, îngrijitor acolo, m-a ajutat să le car la maşină.

Rupert, nerăbdător să ia cina cu nevastă-sa, în apartamentul lor situat deasupra magazinului, o mângâie pe Naomi pe cap.

- Ia un taxi până acasă, dragă. Meriţi.

Telefonul suna când Naomi intră în apartamentul mic pe care-l împărţea cu o prietenă. Clare era

plecată în vacanţă, ceea ce însemna că n-o aştepta nimeni cu masa pusă. Apartamentul i se păru foarte tăcut şi Naomi oftă din greu în timp ce ridica receptorul.

- Naomi?

- Bună, Di.

- Nu trebuie să-mi spui. Ştiu că nu l-ai întâlnit. Nemernicul a avut un accident, aşa că. la urma-urmei te-ai dus degeaba.

- Ba deloc. M-am dus la Cardiff ca să particip la o licitaţie pentru Rupert, sau ai uitat?

Diana, o persoană foarte hotărâtă când era vorba de slujba ei, i-o tăie scurt:

- Lasă-l pe Rupert. Nici prin minte nu-ţi trece ce am aflat astăzi despre prietenul nostru! Crispin spune că Bran Llewellyn a fost plătit ca să-şi scrie autobiografia.

- Şi Crispin Dacre nu greşeşte niciodată!

- Deşi îmi este prieten bun şi credincios, Crispin este cel mai bun colaborator al rubricii mondene. Niciodată nu scapă vreo ştire. Mi-a spus că Diadem l-a convins pe artistul nostru să-şi scrie autobiografia. Crispin a fost coleg de şcoală cu unul dintre editorii de la Diadem, aşa că a fost primul care a aflat că fermecătorul nostru galez a fost de acord.

-Aiureli, spuse Naomi căscând. Acum, dacă nu te superi, o să fac un duş, mă culc şi voi visa că timp de trei săptămâni n-o să fac nimic. Niciodată vacanţa n-a venit mai la timp.

- Ajung şi la asta, spuse Diana. Ascultă, iubito, ce-ar fi să-mi faci$_A$ cea mai grozavă favoare din viaţa ta?

înainte de conversaţia cu Diana, Naomi fusese frântă de oboseală. După aceea a fost atât de încordată încât până la ora trei dimineaţa a avut un

somn agitat, bântuit de vise în care o figură ameninţătoare o urmărea neîncetat, ameninţând-o cu o pensulă mare.

Diana Barry începuse să lucreze la Chronicle imediat după terminarea facultăţii. Drept arme avea o diplomă în limba engleză şi o personalitate de luptător roman. Acum, după câţiva ani, era un respectat editor adjunct la secţia Editoriale, singura ei slăbiciune fiind pasiunea ei pentru Craig Antony, şeful de la
Editoriale. Diana avea părul castaniu, ochi negri strălucitori, o siluetă înaltă cu forme generoase şi trăia într-o permanentă stare de nemulţumire pentru că Craig părea imun la farmecele ei. Felul ei era să-i arate că nu era doar o jurnalistă bună, dorită, deşteaptă, ci şi perechea ideală cu care el să-şi împartă viaţa.

-Nu am nevoie decât de un articol *bombă,* ceva extraordinar care să-i smulgă ceaţa de pe ochii ăia albaştri superbi, îi tot repeta ea lui Naomi.

Si în sfârşit Diana simţise că a găsit exact ceea ce-i trebuia. Numai că avea nevoie de ajutorul surorii sale.

-Ai înnebunit? mârâi Naomi în receptor.

Diana era de neconvins, chiar după ce Naomi i-a trântit telefonul. Imediat a luat un taxi până la apartamentul surorii sale, s-a instalat confortabil într-un fotoliu şi a început să-i explice totul de la capăt până când Naomi era gata să facă o criză.

Teoretic planul era simplu. Prin Crispin Dacre, Diana aflase că pictorul nu va lucra cu nici un biograf. îşi va scrie propria poveste aşa cum credea el, iar Diadem va face numai oficiul de lansare a cărţii.

-Numai că eu bănuiesc că nu a spus „a lansa“.

Naomi se strâmbă la sora ei.

- Nu-mi pasă ce a zis. Nu o fac.

- Diadem, continuase Diana fără să ia în seamă întreruperea, îi acceptă lui Bran Llewellyn o secretară ca să lucreze cu el în Ţara Galilor pe o perioadă de două săptămâni.

Crispin îl convinsese pe amicul lui editorul s-o angajeze pe Diana pentru această treabă. Se părea că editorul avea puţin timp la dispoziţie pentru acest proiect. Cartea urma să conţină planşe color cu lucrări din opera artistului, amănuntele biografice fiind destul de puţine.

- îmi vine să înnebunesc! spuse Diana sărind în picioare şi începând să se fâţâie prin cameră. Numai gândeşte-te ce articol aş fi putut scrie, dacă aş fi stat în casa lui, dar nu pot, Naomi.

- De ce, nu?

- Ştii ce luptă am dus până acum ca să reuşesc. Iar în această perioadă nu îndrăznesc să plec de la *Chronicle,* deoarece adjunctul lui Craig pleacă la *Financial Times* şi am şansa să primesc postul lui. Dacă reuşesc să fac articolul ăsta, în mod sigur postul este al meu, îi zise şi se strâmbă. în orice caz, Bran Llewellyn este renumit ca fiind capabil să descopere un ziarist de la o milă, adăugă ea.

Se întoarse spre Naomi cu un zâmbet linguşitor.

- Iar tu, scumpa mea, în mod clar nu ai nici o legătură cu presa, baţi foarte bine la maşină şi, ce-i mai important, ai trei săptămâni de concediu.

- Pe care nu intenţionez să mi le petrec muncind pe rupte în Munţii Negri din Gwent, i-o trânti Naomi.

- De unde ştii unde locuieşte? o încolţi Diana.

- Mi-a spus îngrijitorul acela, la licitaţie. Nu că ar avea importanţă unde locuieşte tipul. Nici măcar n-o

să mă apropii de locul ăla.

Diana o fixă cu ochi rugători.

- Nici chiar dacă mă ajută să-mi îndeplinesc cea mai tainică dorinţă?

- Nu mai spune tâmpenii!

- Este adevărat. Dacă scot interviul cu Bran Llewellyn, ştiu sigur că Craig va...

- Ce vrei să zici cu „tu scoţi un interviu“? o întrebă Naomi cu aprindere. Eu aş face-o, dacă m-aş lua după tine, dar nu vreau. O să mă duc acasă pentru o săptămână de răsfăţ în familie şi apoi o să fac o mică excursie la Lacuri, la aer curat, singură... Se opri brusc. De ce te uiţi aşa la mine? o întrebă bănuitoare.

- Nu-mi place să recurg la asta, îi spuse Diana necăjită. Dar aminteşte-ţi de perioada când Greg te-a părăsit. Cine te-a sprijinit şi te-a încurajat?

- Tu, mormăi Naomi dezumflându-se ca un balon.

- Exact! Şi am fost fericită să te ajut, deoarece ai avut nevoie de mine. Ochii Dianei deveniră rugători. Ei bine, surioară, acum am eu nevoie de tine. Stiu că este un şantaj sentimental, dar spune-mi că o faci pentru mine, Naomi. Te rog! Sunt numai două săptămâni. Fericirea mea... întregul meu viitor depinde de asta.

Naomi o privi disperată pe sora ei.

-îmi doresc să nu-ţi fi spus niciodată că m-am ciocnit de Bran Llewellyn în acea seară la Cardiff. De atunci eşti obsedată de un interviu cu el, răbufni ea gemând şi întorcându-se să nu mai vadă privirea rugătoare a Dianei. Da... sigur că o s-o fac. Dacă înseamnă atât de mult pentru tine, n-am încotro.

Diana se aruncă de gâtul lui Naomi şi o îmbrăţişă cu foc.

- Eşti un înger... am ştiut că n-o să mă laşi. Acum

tot ce trebuie să faci este să înregistrezi C.V.- ul tău pe o casetă şi s-o trimiţi la Diadem. Miles Hay - amicul lui Crispin - o să i-o trimită lui Bran Llewellyn.

- O casetă? explodă Naomi, eliberându-se din îmbrăţişare. Glumeşti?

Diana ridică din umeri.

- Nu este vina mea dacă nemernicul este ţăcănit. Aparent pictorul nostru are ceva cu vocile - probabil pentru că este galez. Preferă o casetă în locul unei hârtii scrise. Nu te încrunta aşa, adăugă ea oftând apoi o privi pe Naomi fix în ochi. Iubito, niciodată nu te-am rugat ceva până acum.

Era un adevăr incontestabil, aşa că Naomi făcu înregistrarea a doua zi, simţindu-se ridicolă, apoi o trimise lui Miles Hay. în mod sigur lui Bran Llewellyn n-o să-i placă vocea ei. Dar trei zile mai târziu editorul îi scrisese că Mr. Llewellyn era încântat să-i confirme că o aşteaptă şi a menţionat o sumă care a lăsat-o fără suflare. Va putea să se prezinte la Gwal-y-Draig, cel mai târziu miercurea viitoare?

- Lui Bran Llewellyn i-a plăcut vocea mea, îi spuse scurt la telefon Dianei.

Pentru moment, la telefon s-a aşternut liniştea.

- Soarta, spuse sora ei părând îngrozită. Naomi, niciodată n-o să uit asta.

- Presupun că nici eu, i-o întoarse Naomi. Singura mea consolare este suma pe care o primesc, fantastică în comparaţie cu ceea ce-mi plăteşte Rupert. Vocea i se înmuie plină de afecţiune. Apoi, tu ai fost acolo când eu am avut nevoie. Dar îmi eşti datoare cu o vacanţă pentru asta.

- Dacă scăpăm, îţi aranjez două săptămâni în Bahamas, îi promise repede Diana. Şi obligă-l pe Rupert să-ţi dea liber.

- După o perioadă în bârlogul dragonului sunt convinsă că o să am nevoie.

- Unde?

- Casa lui Bran Llewellyn. M-am interesat. Aşa se numeşte casa lui - Gwal-y-Draig, Bârlogul Dragonului.

- Nu-mi place cum sună. Imediat ce ajungi acolo să-mi dai numărul de telefon, îi porunci Diana părând alarmată. Şi fă în aşa fel încât să-l ţii la distanţă.

- Nu fi prostuţă! o apostrofă Naomi râzând. Probabil că nici nu va observa că sunt acolo.

- Nu fi tu prostuţă. Mă întreb dacă-şi mai aminteşte de tine.

- Mă îndoiesc foarte tare. Apropo, Craig nu ştie că mă duc acolo?

- Doamne fereşte! Tu ai spus cuiva?

- Nici o teamă. Rupert m-ar concedia pe loc. Şi toţi prietenii mei m-ar considera nebună.

*
* *

Gwal-y Draig, când în sfârşit a reuşit să-l găsească, era situat la capătul unui drum îngust care şerpuia printr-o pădure de conifere. în clipa în care i-a răsărit în faţa ochilor a avut senzaţia unui miraj, o oază cu grădini ascunsă după un versant al muntelui. Solidă, de formă pătrată, construită din piatră de râu cu nuanţe arămii, casa lui Bran Llewellyn i-a produs o puternică surpriză. Pentru început, era mult mai mică şi mai puţin impunătoare decât se aşteptase ea, cu multe ferestre, ale căror geamuri erau împărţite în ochiuri mici, şi cu o uşă solidă de stejar. Dar când coborî din maşină, văzu o altă clădire mai mare în spate, legată de clădirea principală printr-un pasaj de piatră. Ca şi cum ar fi dorit să-i confirme că se afla în faţa casei căutate, steagul de pe acoperiş flutură în

vânt dezvăluind o replică a dragonului de pe steagul Ţării Galilor.

La vederea casei lui Bran Llewellyn, Naomi simţi cum îi îngheaţă picioarele, dar, zicându-şi că plata era formidabilă, se îndreptă de spate hotărând că orice s-ar întâmpla, două săptămâni trec repede. îşi luă valiza din maşină şi o lăsă în faţa uşii principale, apoi bătu cu ciocanul vechi de fier.

După o scurtă aşteptare uşa s-a deschis larg, dar în prag nu apăru artistul în persoană, ci, spre marea uşurare a lui Naomi, o femeie slăbuţă şi prietenoasă îmbrăcată într-o rochie bleumarin simplă. îi întinse mâna salutând-o şi începu să flecărească imediat.

- Bun venit la Gwal-y-Draig. Trebuie să fii domnişoara Barry. Intră, intră, probabil că eşti obosită după atâta drum. De la Londra, nu-i aşa? Urmează-mă şi te voi conduce în camera ta, apoi te vei întâlni cu Bran. în acest moment este în atelier, dar până te vei aranja îi voi spune că ai sosit şi te va primi în seră...

Se opri brusc.

- ... Ah, ce uitucă sunt, nu m-am prezentat, Megan Griffiths, menajera.

- îmi pare bine, spuse Naomi, înveselită de căldurosul bun- venit, în timp ce urca scările în urma menajerei grăbite.

Scările duceau spre un hol mic, pătrat.

Megan deschise o uşă şi o introduse pe Naomi într-un dormitor însorit, cu un pat pentru o singură persoană. Ferestrele, cu perdele cu motive florale, dădeau spre grădină şi spre valea de dedesubt.

- Sper că o să te simţi bine, îi spuse în timp ce deschidea o altă uşă. Aici este baia şi pe comodă este o tavă cu un ceainic şi o ceaşcă. Poţi să te serveşti cu

ceai ori de câte ori doreşti.

- Sunteţi foarte amabilă. Camera este încântătoare, doamnă Griffiths.

Naomi îi zâmbi cu căldură.

- Megan, te rog. Şi Tal o să-ţi aducă valizele. Tal este soţul meu, îi explică Megan.

- Mulţumesc. Dacă mă laşi câteva minute să mă aranjez, voi fi gata să-l întâlnesc pe domnul Llewellyn, îi spuse Naomi, cutremurându-se cu gândul la această întâlnire. Mă duc singură până la seră?

- Da, dacă doreşti. O iei la dreapta de la intrarea principală.

Nu avea nici un rost să mai amâne întâlnirea cu diavolul, îşi
spuse în gând Naomi când rămase singură. în baia mică şi foarte frumos decorată, se spălă pe faţă, se pieptănă, apoi aplică o uşoară tentă de machiaj înainte de a se duce să-l întâlnească pe stăpânul de la Gwal-y-Draig.

Naomi coborî încet scările, mângâind uşor balustrada sculptată şi se opri brusc la jumătate când privirea îi căzu pe superbul peisaj de pe peretele din faţă. Chiar şi fără iniţialele “L” din colţ, recunoscu imediat tabloul ca aparţinând pictorului. Naomi îl privi fix tremurând, dintr-o dată conştientă de enormitatea faptei pe care o comitea. Apoi coborî restul de scări şi ciocăni la uşa care ducea spre seră.

Când vocea profundă şi nerăbdătoare strigă „Intră!“ Naomi deschise uşa şi intră într-o cameră cu tavanul jos şi puţin mobilată, care părea că era numită aşa doar pentru că uşile de pe un perete se deschideau spre grădină. Ultimele raze ale soarelui pătrundeau în cameră, mângâind cu degete aurii

covorul de la picioarele bărbatului nemişcat de lângă şemineu.

Prima întâlnire a lui Naomi cu Bran fusese foarte scurtă, nedându-i timp să observe amănuntele. Acum putea vedea că era înalt pentru un galez şi cu un corp atletic. Stătea cu mâinile în buzunare, cu capul uşor lăsat pe spate, iar părul negru ca pana corbului era mai lung decât atunci când îl văzuse ultima oară. Era îmbrăcat cu o cămaşă verde-închis şi pantaloni kaki, iar în picioare avea espadrile. Acum că era în prezenţa lui, realiză că de fapt chipul pe care-i fusese atât de greu să-l uite era mai degrabă impunător, decât frumos. Fruntea era bombată, iar sprâncenele groase se arcuiau deasupra ochilor cu pleoape grele. Avea un nas proeminent, însă pe chipul lui nu se putea citi nimic în afara unui început de zâmbet, uşor senzual, în colţul gurii mari, dar încordate. Când Naomi s-a apropiat de el a văzut că firele de la rana de pe obraz fuseseră scoase de curând, lăsând o cicatrice roşie.

Nervoasă îşi drese vocea şi întinse mâna.

- Bună seara. Sunt Naomi Barry.

- Bine ai venit la Gwal-y-Draig, îi răspunse el ignorând mâna întinsă.

Necăjită, Naomi lăsă mâna să cadă pentru că în fundul sufletului ei sperase că el îşi va aminti de ea.

- Mulţumesc.

Bran Llewellyn se aşeză într-un fotoliu cu spătar înalt situat lângă şemineu şi-i făcu semn să ia loc pe celălalt.

- Vorbeşte-mi de tine.

- Ce a-ţi vrea să ştiţi, domnule Llewellyn?

- începe cu începutul.

- Dar v-am trimis caseta pe care aţi cerut-o...

- Desigur, o întrerupse el. Oricum, fiindcă eşti aici, te rog să fii bună şi să-mi împrospătezi memoria.

Naomi se forţă să vorbească liniştit în timp ce-i repeta bărbatului nemişcat şi atent că se născuse în Cheltenham, urmase liceul şi universitatea la Londra, de unde obţinuse o diplomă în limba şi literatura engleză, apoi lucrase ca cercetător într-un colectiv la o firmă de consultanţă, înainte de actualul serviciu.

- Ce te-a făcut să doreşti să lucrezi într-un magazin? o întrebă el.

Naomi se încordă.

- Deoarece găsesc munca interesantă. Si mă descurc foarte bine la cifre, ştiu să bat la maşină şi îmi place să lucrez cu publicul, toate fiind calităţi necesare pentru a obţine o slujbă la Sinclair Antiques. Din când în când iau parte la licitaţii la Sotheby' s, ceea ce găsesc că este stimulant...

Se opri brusc, privirea fiindu-i atrasă de un alcov de la celălalt capăt al camerei, unde o familiară supieră de culoarea fildeşului vechi constituia piesa centrală a unei magnifice colecţii de porţelanuri şi vase de ceramică.

- Ce s-a întâmplat? se auzi vocea profundă şi întrebătoare.

- Priveam colecţia de porţelanuri... în special pe cel de Leeds, de culoarea fildeşului vechi.

Naomi se întoarse spre el cu un zâmbet politicos.

- Ne place tuturor.

- Nu pot să-mi imaginez de ce nu. Personal ador această tentă de culoarea fildeşului vechi...

Se opri brusc, roşind.

- ... Scuze.

- Nu te scuza pentru entuziasmul tău! Zâmbi. Dacă vrei să ştii, experienţa ta în domeniul ceramicii

m-a făcut să accept să lucrezi cu mine. Asta şi felul în care vorbeşti. Principala mea cerere a fost o voce plăcută. Ridică din umeri. Am simţit că pot suporta vocea ta pentru toată perioada în care îmi voi scrie autobiografia.

- Sper să nu fie mai lungă de trei săptămâni, domnule Llewellyn, îi spuse ea repede.

- De ce?

- Deoarece exact atât durează concediul meu. Am explicat acest lucru pe casetă. Mi s-a spus că nu va dura mai mult, altfel n-aş fi acceptat.

- Sunt conştient de acest lucru, îi răspunse el nerăbdător. Am dictat cea mai mare parte a lucrării, aşa că dacă va fi vreo întârziere, aceasta va fi din partea ta, nu din cauza mea.

Naomi încercă să nu izbucnească.

- Din această parte nu este nici o problemă, domnule Llewellyn...

- Bine. O primă schiţă a autobiografiei, asta-i tot. Unul dintre editorii de la Diadem o va prelua în această fază.

- Atunci poate îmi veţi spune care vă sunt dorinţele, domnule Llewellyn.

- Prima mea dorinţă este să folosim prenumele, îi spuse ironic. Pentru amândoi...

Naomi înclină din cap.

- Cum doriţi. Fără îndoială veţi dori ca în fiecare seară să citiţi ce am transcris peste zi...

- Nu! îi spuse el cu atâta energie încât ea clipi luată prin surprindere.

- îmi... îmi cer scuze!

- Lasă-mă să-ţi explic „programul tău“, continuă el. în fiecare dimineaţă vei începe la ora nouă, cu o pauză pentru cafea, prânz, etc. şi vei continua să

lucrezi până la ora cinci după-amiază.

- Desigur. Dar nu mă deranjează să lucrez mai mult, dacă nu termin, domnule... Bran.

- Nu domnule, pur şi simplu Bran. Buzele i se destinseră într-un zâmbet uşor. Si nu-ţi face probleme, Naomi Barry. îţi vei câştiga banii muncind din greu. Va trebui să lucrezi în fiecare seară... iată unde intervine vocea plăcută. Vei fi obligată să-mi citeşti ce ai scris peste zi, în fiecare seară, după cină.

Naomi rămase ţeapănă, realizând dintr-o dată că nici o clipă Bran Llewellyn nu o privise direct şi asta din clipa în care păşise în cameră. înghiţi în sec, având o presimţire.

- Realizez în urma pauzei prelungite că ţi-ai dat seama care este motivul, îi spuse el tăios. Ai auzit despre accidentul meu de la munte?

- Da. îşi drese vocea nervoasă. S-a scris în ziare.

- Am lansat un zvon pentru presă în aşa fel ca adevărata bombă să fie secretă pentru cât mai mult timp. Ridurile i se adânciră. Presupun că bănuieşti ce urmează să-ţi spun. Nenorocitul ăla de accident avut pe un traseu, pe care l-am făcut de o grămadă de ori înainte, mi-a lăsat o amintire, într-un fel foarte neplăcută pentru un pictor. Pe scurt, sunt orb.

Capitolul 2

Naomi se uită îngrozită la chipul amărât şi încordat din faţa ei, incapabilă să scoată vreun cuvânt.

- Ei bine? O întrebă el iritat. Ţi-a mâncat pisica limba? Sigur că ai ceva de spus. Se încruntă. Nu-mi spune că eşti o plângăcioasă!

- Sigur că nu, îi răspunse ea înţepată. Numai că vestea m-a şocat, asta-i tot. N-am ştiut...

- Afurisită treabă, se răsti el. Nu este ceva care să fie strigat în gura mare, aşa că păstrează vestea pentru tine, te rog.

- Desigur. Pot să te întreb cine mai ştie?

- Megan şi Tal Griffiths, natural. Din fericire, acest lucru n-a fost descoperit imediat, aşa că echipa de salvare n-a ştiut. Am fost dus la un spital particular, unde diagnosticul a fost de orbire temporară. Bran se întoarse până când Naomi avu impresia că o priveşte fix în ochi. După cum vezi, am fost norocos. Chipul meu nu a suferit nici o altă lovitură, în afară de tăietura care este ultima dintre grijile mele. Vanitatea nu-mi este caracteristică. Oculistul m-a asigurat că gradat, încetul cu încetul, o să văd din nou. Sper din tot sufletul că are dreptate.

între timp, ca să evit să stau degeaba şi să nu înnebunesc, am fost de acord să scriu această autobiografie. Zâmbi cu cinism. Nu numai ca să-mi alin plictiseala, desigur. Numai un idiot ar fi refuzat avansul pe care l-a oferit Diadem.

Năucă, Naomi privi în ochii lui profunzi, mărginiţi de gene la fel de dese ca una din pensulele lui. Socul creat de orbirea lui a fost uitat în momentul în care a văzut că în loc să fie negri aşa cum presupusese, ochii lui Bran Llewellyn erau verzi cu o strălucire care

făcea greu de crezut că era orb.

- Este clar că nu vorbeşti prea mult, îi spuse sec.

- Nu ştiu ce aş putea spune, îi răspunse Naomi cutremurându-se.

Orbirea în sine era groaznică. Dar pentru un pictor era un
adevărat dezastru.

- Eşti cinstită, trebuie să recunosc! zâmbi el strâmb. Handicapul meu ţi-a mai domolit entuziasmul pentru muncă?

Având în vedere că de la început nu fusese deloc entuziasmată, Naomi nu simţi nimic altceva decât vinovăţie deoarece pătrunsese în casa lui Bran Llewellyn sub un pretext.

- Deloc! Voi fi foarte bucuroasă să te ajut, spuse ea neutru. Poate îmi spui unde o să lucrez...

- Nu este nevoie să începi imediat... Nu sunt chiar un exploatator.

- Cum doreşti.

Naomi se ridică, întrebându-se ce să facă, şi într-un fel a fost uimită când Bran, simţindu-i nehotărârea, i-a spus să facă ce vrea înainte de cină.

- Ai timp până la şapte şi jumătate. în mod obişnuit mân- cam mai târziu, dar m-am gândit că vom cina mai devreme ca să avem timp să-mi citeşti ce ai scris.

- Mulţumesc.

în sinea ei Naomi era dezamăgită. Spera să mănânce în cameră.

- Iar nu merge ceva, afirmă Bran. Ciudat, zău. Când puteam vedea, observam foarte rar reacţiile oamenilor. Acum pur şi simplu simt vibraţiile în aer. Sau poate funcţionăm pe aceeaşi lungime de undă, Naomi Barry. Eşti drăguţă? Adăugă el, uimind-o din

nou.

- Nu.

- Modestă! Atunci fa-ţi portretul.

Îşi întoarse faţa în direcţia ei, iar pe buze îi jucă un zâmbet ironic.

Naomi se supuse fără tragere de inimă.

- Sunt mică de statură, părul şi ochii castanii, piele măslinie.

- Cu ce eşti îmbrăcată?

- Cămaşă albă, pulovăr galben, blugi.

- Şi în picioare?

Pe moment luată prin surprindere, Naomi îşi reaminti că el era pictor şi că în viaţa lui culorile jucau un rol important.

- Şosete galbene, pantofi sport bleumarin cu talpă albă şi şireturi albe.

- Bine. Ai înţeles nevoia mea de a vedea. Trase aer în nări. Şi de asemenea miroşi bine.

Naomi roşi.

- îmi pare bine.

El clătină nerăbdător din cap.

- Vreau să zic parfumul tău. Nu suport mirosurile grele de mosc. Parfumul tău are o aromă subtilă de flori.

- Cadou de Crăciun.

- întotdeauna vorbeşti aşa de puţin?

- Sunt nervoasă.

- Ce te face nervoasă... în afară de situaţia prezentă? O întrebă Bran făcând o scurtă pauză şi ridicând ironic din sprânceană. Eşti îngrijorată că o să iei masa cu mine?

- Nu... nu sunt îngrijorată. Pur şi simplu am presupus că o să iau ceva în camera mea.

De data asta el zâmbi trist.

- Nu-ţi fie teamă. Megan îmi serveşte întotdeauna mâncare cu care să mă pot descurca fără să mi-o pun pe piept.

Lui Naomi îi venea să-şi dea palme.

- Niciodată nu mi-a trecut aşa ceva prin minte... zău!

- Atunci ce naiba te deranjează?

Faptul că era acolo, asta o deranja, îşi zise în sinea ei necăjită. Detesta ideea de a se infiltra în refugiul privat al lui Bran Llewellyn atunci când îl considera sănătos tun. Acum se simţea ca cel din urmă infractor. Dar ştiind că mărturisirea ei l-ar fi făcut pe stăpânul de la Gway-y-Draig să o dea afară mai repede decât intrase. Naomi se gândi să explice cât mai plauzibil stânjeneala ei.

- Pur şi simplu sper să fiu capabilă să lucrez eficient ca să fii mulţumit, asta-i tot, spuse ea uşor tremurat.

- Ceea ce sigur nu este adevăratul motiv, dar este evident singurul pe care trebuie să-l accept. Ridică din umeri. Poate consideri stilul meu prea direct pentru că abia ne-am cunoscut. Dacă este aşa, nu da vina pe orbirea mea, Naomi. Aşa sunt eu. Niciodată nu am fost adeptul pierderii de timp în ceea ce priveşte femeile.

- Aşa am auzit, se trezi Naomi vorbind.

- Aha, ca de obicei, reputaţia mi-a luat-o înainte. în acest caz, sunt surprins că ai avut curajul să accepţi această slujbă.

- La fel sunt şi eu, se răsti ea, apoi roşi puternic când el zâmbi din nou.

- Nu-ţi fie teamă, Naomi. Vei fi în siguranţă cu mine... dacă asta vrei, îi spuse el şi întoarse capul când auzi pendula din hol bătând ora şase. Salvată

de clopoţel. Du-te şi fă o plimbare, sau o baie, sau întinde-te puţin, sau mă rog, fă ce vrei până la ora şapte. Ne vedem la şapte şi jumătate.

- Pot să te rog ceva? îl întrebă ea ţeapănă.

- Sigur.

- Pot să dau două telefoane? Părinţii mei şi sora mea trebuie să afle că am ajuns cu bine. Zâmbi strâmb uitând că el nu o poate vedea. Nu prea au încredere în talentul meu de şoferiţă.

- Sună pe cine vrei, când vrei, Naomi. Cele mai multe camere de aici au telefon.

Naomi îi zâmbi politicos, apoi ieşi şi se duse să-i sune pe părinţi ca să-i asigure că a ajuns cu bine. După aceea o sună pe Diana şi-i lăsă un scurt mesaj pe robot. Apoi îşi turnă o ceaşcă de ceai şi îşi trecu în revistă mica ei garderobă.

Diana care avea mari mustrări de conştiinţă pe măsură ce ziua plecării surorii sale se apropia, o implorase să o lase să-i cumpere nişte haine, dar Naomi nici nu vrusese să audă.

- Mă duc să lucrez, nu să mă distrez, îi spusese cu hotărâre. Poţi să-mi împrumuţi una din bluzele tale de mătase şi poate un pulovăr, dar atât.

Prin urmare i-a luat foarte puţin timp ca să-şi aleagă ceva potrivit pentru a purta în seara aceea. Nu că ar contat cum arăta, se gândi ea cu durere. Bran nu putea s-o vadă şi habar nu avea că o mai întâlnise. O dată. Naomi zâmbi jalnic. Dacă tot timpul va dori o descriere a hainelor ei, foarte curând se va plictisi. După primele zile nu va mai avea nimic de povestit. Zâmbi larg la imaginea din oglindă în timp ce-şi pieptăna părul ud, realizând că de data asta se va aranja cu mai multă grijă. Ceea ce dovedea cât de fermecător era acest bărbat, orb sau nu. Când s-a

uitat cu adevărat în acei ochi verzi ca marea, a străbătut-o un fior ca un curent electric. Nu era de mirare că atrăgea femeile ca mierea! Nu, sigur că în ceea ce o privea nu exista nici cea mai mică posibilitate ca ea să se adauge pe listă. Dacă acei ochi verzi ar fi văzut-o, şi-ar fi dat seama că ea nu era genul lui. Pe de altă parte, în acel moment lângă el nu era nici o altă persoană pe care să-şi încerce farmecele, lucru pentru care trebuia să fie atentă. Bărbatul era exact aşa cum şi-l închipuise, îşi zise în gând necăjită Naomi. Puternicul lui sex-appeal era destul de periculos în mod obişnuit, dar straniu, neaşteptata orbire, departe de a-l scădea îl făcea şi mai periculos.

Un ciocănit în uşă o făcu pe Naomi să se grăbească să deschidă uşa. Megan stătea în prag.

- Arăţi foarte bine, domnişoară Barry, îi spuse menajera, plină de admiraţie.

- Naomi, te rog.

- Ai dreptate, îi spuse Megan intrând în cameră. Sper că ai băut un ceai. îmi cer scuze că nu ţi-am servit un ceai când ai venit, dar Bran a vrut să te întâlnească imediat ce ai sosit şi nu m-a lăsat să servesc ceai în seră. Oftă din greu. Nu voia să-l vezi răstumând ceştile.

- înţeleg, o asigură Naomi. Am băut o ceaşcă de ceai aici şi n-am putut să rezist să nu iau nişte biscuiţi din cutia aceea. Tu i-ai făcut?

- Da. Sunt preferaţii lui Bran. Cina este peste zece minute. Bran te aşteaptă în sufragerie... prima uşă pe stânga după ce traversezi holul. Megan ezită privind-o nelinişitită pe Naomi. Crezi că o să te descurci cu el?

- Poate că pentru el este mai mult o problemă de voinţă, spuse Naomi stânjenită, apoi zâmbi. O să fac

tot ce pot.

Megan o privi gânditoare, apoi dădu din cap.

- Da. Sunt sigură de asta. Vezi, sunt îngrijorată în legătură cu el. Este groaznic ce s-a îmtâmplat, spuse ea oftând din greu. Acum, mai bine mă duc la bucătărie. Sper să-ţi placă mâncarea.

- Si eu sper. Nu sunt o bucătăreasă prea bună, dar ştiu să apreciez o mâncare bună.

-Aici o să găseşti din belşug, o asigură Megan şi se grăbi să iasă.

Aşteptând să treacă cele zece minute până la ora stabilită,
Naomi se sprijini de fereastră şi privi în jos la valea luminată de razele soarelui care apunea în spatele vârfurilor rotunjite ale munţilor. Când în sfârşit părăsi camera ca să se ducă în sufragerie, se simţea ca biblicul Daniel îndreptându-se spre grota leului.

Sera, de fapt o cameră ale cărei uşi dădeau spre terasa, fusese mobilată cu o înclinaţie spre austeritate, scoasă uşor în evidenţă de ciudate pete de opulenţă. însă sufrageria era exact opusul. Naomi se opri în prag făcând ochii mari la mobila de mahon, superb sculptată, şi la draperiile grele de catifea, legate cu frânghii de mătase, care foarte bine ar fi putut ţine ancorat un transatlantic. Deasupra şemineului era o oglindă veche într-o ramă groasă, aurită, iar de o parte şi de alta erau atârnate două picturi în ulei, asemănătoare. Pereţii aveau nuanţa pământului ars, la fel cu ghiveciul în care era un palmier mare. Covorul în nuanţe stinse de corai, bleu şi de culoarea nisipului, întins pe parchetul lustruit, era atât de frumos încât Naomi nu se îndura să păşească pe el.

Bran Llewellyn era deja aşezat în capul mesei.

Lângă el stătea un bărbat scund şi subţirel, care-i şopti ceva la ureche stăpânului, când văzu că Naomi ezită să intre.

- Intră, ordonă Bran.

Ridică din sprânceană când auzi zgomotul tocurilor pe parchetul lustruit, înainte ca ea să păşească pe covor.

- Fără pantofi sport în seara asta?

- Da, îi răspunse Naomi. Deşi cred că ar fi fost mai potriviţi pentru covorul ăsta, decât tocurile. Bună seara, îi spuse bărbatului de lângă Bran în timp ce-i întindea mâna. Bine v-am găsit. Sunt Naomi Barry.

- Iar el este Taliesin Griffiths, îi răspunse Bran în timp ce bărbatul tăcut şi zâmbitor strângea mâna lui Naomi. în următoarea perioadă va lucra suplimentar. El va fi ochii mei, va conduce maşina şi va supraveghea şi grădina.

- Mă bucur că v-am cunoscut, domnişoară, spuse Tal şi trase un scaun pentru Naomi înainte de a părăsi tăcut camera.

- Nu m-am ridicat în picioare când$_A$ ai intrat, îi zise brusc. Nu mă descurc prea bine cu toate astea. încă mai dărâm lucrurile.

Naomi privi aranjarea mesei şi fu surprinsă că nu se făcuse nici o abatere de la regulă, în ciuda orbirii lui. Paharele de vin erau din cele cu picior, iar tacâmurile erau de argint.

- Eşti foarte tăcută, comentă Bran.

- Tocmai mă întrebam dacă n-ar fi mai uşor pentru tine să fie mai puţine pahare, tacâmuri etc.

- Sigur că ar fi, spuse el nerăbdător. Dar refuz categoric să fac compromisuri. Mai toată viaţa am aspirat la lux şi intenţionez să mă bucur de el, orb sau nu. Găseşti că este vulgar?

- Absolut deloc. Te admir.

- Nu caut admiraţie, i-o tăie el scurt. Tal mi-a spus că mai trebuie să aşteptăm un minut sau două ca mâncarea să fie servită, aşa că spune-mi cum eşti îmbrăcată.

Gura lui deveni o linie subţire.

- Crezi că sunt bădăran. Dar fac acelaşi lucru cu Megan şi Tal, până când Magan mi-a spus că în fiecare după-amiază îmbracă aceeaşi rochie bleumarin şi că a obosit să mi-o descrie mereu. Numai că eu sunt blestemat să doresc să văd totul cu mintea mea.

Naomi simţi simpatie pentru el şi încercă să-şi vadă hainele cu ochiul unui artist.

- Port o bluză galben închis din mătase şi o fustă neagră scurtă de in, cu o curea de piele. Pantofii sunt tot din piele, cu tocuri, iar cerceii sunt din argint filigranat, cu topaze sintetice, şi au formă de pară. Am găuri în urechi.

- Foarte bine. Mulţumesc, îi zise Bran ridicând capul cu un gest care deja îi devenise familiar. Vine cina.

Tal a servit primul fel. în mijlocul fiecărei farfurii de culoare verde era un mic bol de cristal conţinând maioneză cu usturoi, cu picioare de crabi de Dublin, de un roz pal şi foarte gustoşi. Tal a despăturit un şervet şi l-a pus pe genunchii lui Bran, a turnat vin auriu în pahare şi apoi a părăsit camera.

- în acest moment nu este necesar să-mi faci o descriere, îi spuse Bran în timp ce înmuia cu grijă un picior de crab în sos. Stiu exact cum serveşte Megan acest fel de mâncare, aşa că pot să-mi închipui totul foarte clar, ceea ce-mi măreşte apetitul. Apropo, maioneza lui Megan este destul de usturoiată, aşa că

dacă nu eşti o iubitoare de usturoi, fii atentă, adăugă el luând o înghiţitură.

- îmi place mâncarea, îi răspunse Naomi cu gura plină. Mmm, minunat.

Privi cu inima bătând cum mâna cu degete lungi a lui Bran se întinse, luă paharul cu picior şi-l duse la gură fără să verse un strop. Bău cu sete, puse paharul exact în acelaşi loc şi continuă să mănânce în tăcere pentru un moment.

- Cum, fără aplauze? Nu se putu el abţine să zică.

Naomi se înecă. Bău repede nişte vin şi fu mai puţin
îndemânatică decât Bran, când puse paharul la loc.

- Aplauze? întrebă ea încercând să câştige timp.

- Nu pretinde că n-ai fost uimită de performanţa mea cu pahar de vin, Naomi!

- Foarte bine. Am fost profund impresionată! E suficient? îi răspunse sarcastic, apoi îşi muşcă buzele.

- Acum ce s-a mai întâmplat? O întrebă nemulţumit.

- îmi pare rău...

- Pentru că sunt orb?

- Nu. Pentru lipsă de respect. în mod normal sunt mult mai politicoasă. îmi cer scuze.

- Prin normal vrei să spui dacă n-aş fi orb?

Naomi se gândi un moment.

- Păi, da... da. Presupun că asta am vrut să spun.

- Nu te învinovăţi, o sfătui Bran terminând de mâncat, apoi îşi şterse degetele de şervet şi se întoarse cu faţa spre ea. Naomi, hai să lămurim un lucru. Te plătesc să lucrezi pentru mine, dar nu doresc respect sau toleranţă pentru handicapul meu. Vom fi mult timp împreună - decât dacă ne-am fi întâlnit în condiţii normale - şi de aceea mi s-a părut

mai practic s-o luăm pe scurtătură. Gata cu predica. îşi înălţă capul. Felul doi soseşte imediat. Nu numai că aud zgomotul farfuriilor, dar simt şi aroma specifică a fripturii lui Megan.

- Mirosul tău este mai ascuţit acum? îl întrebă ea curioasă.

- Se pare că da. La fel şi auzul. O să fie interesant de văzut, dacă vor rămâne la fel când o să văd din nou. Dacă o să se întâmple vreodată.

De data asta Megan îl însoţea pe Tal şi se ocupă de servit în timp ce soţul ei strângea farfuriile de la primul fel. Megan străluci de bucurie când Naomi începu să laude crabii cu maioneză.

- Mulţumesc. Sper să-şi placă la fel de mult şi friptura.

Cu îndemânare îl servi pe Bran cu legume fierte, morcovi şi cartofi noi cu friptură de vacă fragedă şi aromată, apoi puse platourile în faţa lui Naomi ca să se servească singură. Tal umplu cu vin paharul lui Bran, îi dădu lui Naomi apă minerală, aşa cum ceruse ea, se aigură că totul era perfect aranjat în faţa stăpânului său, apoi îşi urmă nevasta la bucătărie.

Naomi luă o porţie modestă, dar mâncă cu poftă.

- Dumnezeiesc, spuse ea extaziată.

Gura lui Bran se ridică la colţuri.

- îţi place mâncarea noastră.

- Prea mult, din nefericire. Dacă voi mânca în ritmul ăsta tot timpul, restul verii va trebui să ţin cură de slăbire.

- Deci nu eşti tipul care roade numai frunze de salată şi se fereşte de prăjituri ca de dracu'?

- Nici pe departe. împart apartamentul cu un bucătar bun, răspunse Naomi suspinând.

- Bărbat sau femeie?

Naomi deveni ţeapănă.

- Femeie, întâmplător.

- Aha, am depăşit limita!

Ea nu făcu nici o încercare să nege, în timp ce privea siguranţa cu care el mânca.

- Din nou căzută în admiraţie? o întrebă.

- Da, îi răspunse ea simplu.

Zâmbi în direcţia ei.

- Stii, Naomi, încep să cred că am avut noroc în ziua în care ai solicitat postul.

Naomi lăsă jos furculiţa. Dintr-o dată îi dispăruse pofta de mâncare.

- încă nu eşti sigur.

- Nimic nu este sigur, spuse el cu amărăciune. Nici măcar nu pot să-mi împing farfuria când mă enervez, de teamă să nu dărâm naibii ceva.

- Mai doreşti să te servesc?

El clătină din cap.

- Megan prepară o budincă formidabilă. Mă păstrez pentru ea, dar tu poţi să te mai serveşti.

- Nu, mulţumesc. Vreau şi eu budincă.

Mulţumită că el nu putea vedea că abia se atinsese de mâncare, Naomi se ridică să strângă farfuriile, având grijă să nu deranjeze nimic din vecinătatea lui Bran.

- Să sun clopoţelul? îl întrebă.

- Nu, nu încă. Hai să stăm puţin înainte să vină Megan. Oricum, n-ai mâncat prea mult, adăugă el uimind-o.

-Ăăă... am lăsat loc pentru desert. Clare şi cu mine mâncam la cină doar un singur fel de mâncare. Oricum, mâncam mai mult paste. Ceea ce explică perniţele de grăsime.

- Nu pari o fată grasă.

- Până acum, nu. Si nici termenul de „fată“ nu este prea exact. Am douăzeci şi şapte de ani.

- Stiu. Am aflat din caseta trimisă.

- Am crezut că nu-ţi aminteşti.

- Am minţit. Am vrut să te aud spunând-o din nou. Ridică din umeri. Douăzeci şi şapte de ani mi se pare puţin pentru unul atât de bătrân ca mine.

El zâmbi cu amărăciune.

- Numai în fapt. în ceea ce priveşte experienţa, probabil că am de două ori vârsta ta.

Naomi îi aruncă o privire rapidă, uitând că el nu o putea vedea.

- Este clar că vocea mea te-a indus în eroare. Nimeni nu ajunge la vârsta mea complet nevătămat!

- Mi-am însuşit critica. Bran înălţă capul. Soseşte desertul.

Megan intră în sufragerie cu o tavă şi aruncă o privire
nemulţumită spre farfuriile pe jumătate pline de pe cărucior.

- Deci nu a fost bun?

- A fost minunat, spuse repede Naomi. Dar am fost lacomă la primul fel şi apoi mi s-a spus că faci nişte budinci minunate.

îmblânzită, Megan puse farfuriile în faţa lor.

- Ei bine, acum aveţi parfait de nucă de cocos delicat şi pufos, cu sirop de fructe. Bran poate depune mărturie.

- Adevărat, fu el de acord întinzând mâna şi apucând fără greşeală linguriţa pentru desert. în mod normal, desigur, aş fi fost rafinat şi aş fi folosit furculiţa, dar...

- Dar nu vrei să te lipseşti de siropul ăsta! completă Megan. O să servesc cafeaua în seră.

- Mulţumesc, Megan.

Bran trimise o sărutare în direcţia ei şi înveselită, femeia continuă să râdă în timp ce împingea căruciorul afară din cameră. El continuă să flecărească până când termină de mâncat minunatul parfait, apoi în sfârşit puse jos linguriţa şi întoarse capul în direcţia lui Naomi.

- Acum vine partea stânjenitoare. Să-l chem pe Tal, sau mă conduci tu în seră?

- Mă voi strădui, îl asigură ea.

Simţi inima bătându-i nebuneşte când el împinse înapoi scaunul sculptat şi se ridică sprijinindu-se în braţe. Când fu în picioare, Bran întinse mâna şi Naomi se grăbi s-o ia, impactul cu degetele puternice şi calde declanşând un lanţ de reacţii necontrolate de-a lungul nervilor ei încordaţi. Apoi înconjurară masa şi se îndreptară spre uşă.

- Din acest punct, oricât de mult mi-ar plăcea să te ţin de mână, mă pot descurca singur. Nu-mi place să mă folosesc de pretexte.

Stomacul lui Naomi se strânse ca şi cum ar fi lovit-o. înghiţi în sec şi se scuză pentru un moment pretextând că are nevoie de ceva din camera ei. îl lăsă pe bărbatul înalt mergând încet spre camera care dădea spre grădină, numită seră, şi fugi în dormitorul ei ca să se privească în oglindă. Respiraţia i se înteţi când îşi văzu chipul îngrozit. Va fi foarte greu. Fusese destul de rău când aflase că Bran era orb, ca să nu mai pună la socoteală faptul că o singură atingere a mâinii lui fusese de-ajuns ca să-i înmoaie genunchii. Aşteptă până redeveni stăpână pe sine, apoi îşi pieptănă părul şi coborî ca să-şi întâlnească noul stăpân.

Ca de obicei, Bran stătea în scaunul lui obişnuit,

cel de lângă şemineu. întoarse capul când ea ciocăni şi intră.

- Ai stat mult.

- îmi cer scuze. Cum doreşti cafeaua?

- Neagră, tare şi dulce.

în tăcere, umplu pe jumătate ceaşca mare, puse zahăr şi i-o dădu lui Bran, apoi îşi turnă cafea pentru ea şi se aşeză.

- Stiu că ar trebui să folosesc o ceşcuţă, dar pentru mine, ceaşca asta este mai uşor de utilizat, continuă el pe un ton de conversaţie. Mulţumesc că n-ai umplut-o până sus.

Naomi aprobă din cap, apoi îşi muşcă buzele.

- Tot uit că nu poţi vedea. Ti-am mulţumit dând din cap.

- Va trebui să înveţi să spui da... când este necesar, desigur, adăugă el zâmbind.

- O să ţin minte.

- Simt o uşoară stânjeneală la tine, Naomi. Faptul că stai cu mine este o povară?

- Nu! Absolut deloc.

Cu repeziciune, Naomi îşi scormoni mintea ca să găsească o cale de a-l convinge.

- De fapt tocmai mă gândeam că dacă eram eu în locul tău, nu m-aş fi descurcat la fel de bine.

Dintr-o dată ridurile de pe o parte şi de alta a gurii lui deveniră mai adânci.

- Ah, dar n-am fost întotdeauna aşa. în seara asta mă simt în formă, având în vedere că am un oaspete. Dar alteori întunericul mă înnebuneşte. Devin claustrofobic, dorind cu disperare să văd lumina din nou... Se opri brusc ridicând din umeri. Puţină melodramă celtică atrage simpatia.

- Ce-ţi lipseşte cel mai mult? îl întrebă ea

ridicându-se să-i ia ceaşca.

El râse scurt.

- Probabil că te-aş şoca dacă ţi-aş spune.

- Mă îndoiesc.

- Atunci, nici nu încerc, îi spuse relaxându-se puţin şi sprijinindu-şi capul de spătarul scaunului. în afara faptului că-mi lipseşte foarte mult lucrul meu, îmi lipseşte şi cititul. Dacă aş fi sigur că n-o să mai văd vreodată, presupun că aş începe să învăţ braille şi mi-aş lua un câine drept ghid. Dar aşa cum stau lucrurile, nu pot să mă apuc de nimic. în orice caz totul este relativ recent. Abia am reuşit să traversez camera fără să mă izbesc de mobile. Făcu o pauză. Ăsta este un sfat. Să nu mişti nimic. Am în mintea mea un plan clar al camerelor de la parter şi pot să urc scările până în dormitor, dar eficienţa mea se bazează pe faptul ca toate lucrurile să rămână la locul lor. Pentru un timp nu vor fi aşezate vase cu flori şi nici carpete pe jos.

Naomi privi cu atenţie pentru o clipă profilul mohorât.

- Te-ar ajuta dacă ţi-aş citi? întrebă ea încet. Sau n-ar fi acelaşi lucru?

Bran întoarse capul în direcţia ei, încruntându-se.

- Eşti sigură că vrei să faci asta?

- Da. Aş putea începe cu ziarul de dimineaţă, aş citi un titlu sau două, apoi poţi să alegi ce articol vrei să ţi-l citesc în întregime. Doar nu preferi radioul, desigur.

- Până acum n-am avut de ales, spuse el gânditor. Poate o să profit de oferta ta. Am putea încerca mâine dimineaţă, să vedem cum merge. Dacă este prea dificil pentru tine, pot să mă întorc la radio.

Naomi puse ceaşca pe tavă, întrebându-se dacă

ăsta era momentul să se retragă discret şi să-şi petreacă restul serii în cameră. încă o dată, Bran îi citi gândurile.

- Acum nu ştii dacă să stai sau să te retragi, observă el.

- Da.

- Aha! înveţi repede, remarcă ridicând din umeri cu indiferenţă. Dacă eşti obosită, desigur că poţi să te retragi.

- Nu sunt deloc obosită. Ezită puţin. Ceea ce aş fi dorit este să arunc o privire acolo unde o să lucrez mâine şi dacă nu este prea mult, aş vrea să vizitez atelierul tău.

Bran se ridică încet.

- Atunci vino cu mine.

Traversară camera cu grijă, dar cu o siguranţă care te făcea să nu crezi că nu vede. Naomi îl urmă prin hol, trecură pe lângă sufragerie şi intrară într-un coridor îngust, la capătul căruia se găsea o uşă dublă.

- în trecut, când Gwal-y-Draig era doar o fermă, aici era un şopron, îi explică el când au ajuns la uşă.

O deschise, bâjbâi după întrerupătorul din perete, şi Naomi fu surprinsă când văzu camera imensă, cu tavan înalt. Zidul dinspre nord şi o parte din tavan, care în partea aceea era înclinat spre perete, erau din geam, cu o platformă în faţa lor. Lângă geam era aşezat un şevalet pe care se găsea portretul unei femei tinere, pe jumătate terminat. Peste tot erau tablouri, multe aşezate pe podea, altele înrămate atârnau pe pereţii de piatră împreună cu desene şi schiţe pe care Naomi ar fi dorit să le examineze. în capătul camerei era o scară în spirală, care ducea la o galerie unde se găsea un pat, iar în nişa de sub ea, după un paravan chinezesc pictat cu berze în zbor,

era adăpostită o sofa cu faţa din brocard vechi peste care era aruncată o bucată de catifea ruginie. în centrul camerei se găseau mai multe mese mari şi uzate, pline până la refuz cu lucrurile de care ar fi putut avea nevoie un artist.

- Ei? o întrebă Bran venind mai aproape de ea. Care este verdictul?

- Este exact ca în primul act din Boema, spuse Naomi fără să stea pe gânduri. Singurul lucru care lipseşte este soba în care Rodolfo şi-a ars lucrarea.

- Deşteaptă fată. M-am inspirat din el pentru decorul de la Welsh National Opera. îţi place opera?

Naomi îşi muşcă buzele, bucuroasă că el nu putea să-i vadă obrajii în flăcări.

- Unele dintre ele. Mai mult ariile.

- Atunci trebuie să asculţi unele dintre discurile mele. Muzica, după cum poţi să-ţi dai seama, pentru mine este un dar dumnezeiesc în această situaţie.

- Te superi dacă mă uit mai îndeaproape? îl întrebă cu timiditate. Până acum am văzut doar reproduceri ale lucrărilor tale.

- Simte-te ca acasă.

Bran trecu printre mese fără să le atingă şi se aşeză pe sofa, în timp ce Naomi începu să exploreze camera. Se deplasă trecând încet prin faţa celor patru picturi atârnate pe pereţi. Două erau peisaje, ambele reprezentând ţinuturi ameninţate de furtună, în contrast cu un peisaj marin care radia de căldură şi un aer de vară, cu stânci aurii în lumina soarelui şi o mare transparentă de un albastru intens. Dar al patrulea tablou o făcu pe Naomi să înţepenească şi să facă ochii mari când îi întâlni pe cei ai pictorului din autoportret.

Era bustul unui Bran Llewellyn tânăr, pieptul gol

era desenat cu un talent deosebit scoţând în evidenţă fiecare muşchi, fiecare tendon. Ochii, verzi şi atenţi ca ai unei pisici sălbatice, priveau fix de sub sprâncenele puţin încruntate, iar gura îi era încordată ca şi cum artistul ar fi avut dinţii încleştaţi din cauza concentrării.

- în ultimele minute nu te-ai mişcat deloc, comentă Bran. La ce te uiţi?

- La autoportretul tău, spuse ea calm întorcându-se în direcţia lui. Am văzut fotografii ale unora din operele tale, dar nu şi asta.

- Pentru simplul motiv că nimeni din lumea artistică nu ştie de existenţa lui. Se strâmbă. Rembrandt s-a pictat atât de des deoarece era mai ieftin decât modelele închiriate, dar eu nu simt nici o dorinţă să-mi reproduc faţa. Am făcut-o doar o singură dată deoarece mama mea mi-a cerut-o. Când ea a murit, tabloul s-a întors aici. Si aici va rămâne. Prefer modelele cu chipuri mult mai interesante ca al meu.

Naomi care era de părere că în viaţa ei nu văzuse un chip mai interesant ca al lui Bran Llewellyn, nu spuse nimic în timp ce se îndrepta spre pictura expusă pe şevalet. Spre deosebire de celebrele lui studii de oameni în vârstă şi plini de zbârci- turi, femeia din portret era tânără şi de o frumuseţe desăvârşită. Chiar aşa pe jumătate terminată, lucrarea era magnifică. Părul auriu şi pielea de alabastru erau salvate de banal de ochii de un albastru-închis, care priveau lumea plini de cutezanţă. Fata asta, îşi zise în sinea ei Naomi, nu va avea nici
o îndoială în toată viaţa ei.

- Presupun că te uiţi la Allegra, spuse Bran. Ce

crezi despre
ea?

- Foarte frumoasă.
- Tonul tău este rezervat.
- Nu legat de tabloul tău. Mi-aş dori să am jumătate din formidabila ei siguranţă de sine.
- Deci, am reuşit cu succes să-i prind această trăsătură. Allegra este foarte sigură pe ea.
- Ce femeie n-ar fi cu o înfăţişare ca a ei?
- Tu eşti nemulţumită de cum arăţi?
- Cu siguranţă n-aş câştiga un concurs de frumuseţe. De ce portretul este neterminat? adăugă ea, schimbând subiectul.
- Eram gata să-l termin când a avut loc accidentul. Mi-am primit pedeapsa, presupun. în acel weekend, în loc să stau să termin portretul, m-am dus să mă caţăr pe munţi.
- A venit aici ca să pozeze?
- Nu... în atelierul meu din Londra. Tăticul a comandat tabloul. Fiica s-a îndrăgostit de pictor... şi viceversa. Pictorul a orbit, Allegra n-a mai fost interesată. Punct.
- Dar nu ştie că este o situaţie temporară?
- Ea este convinsă că e permanentă, spuse Bran şi chipul lui oglindi amărăciune. Ar trebui să fiu recunoscător accidentului. Acum văd mai bine defectele Allegrei. Nu o condamn prea mult. Si mie îmi este greu să cred că va fi doar ceva temporar.
- Dar trebuie să crezi că aşa va fi, îi zise Naomi repede.
- Atunci, aşa o să fac, îi răspunse ridicându-se în picioare. Hai să mergem în birou. Deşi mi se pare prea pompos pentru cămăruţa în care se află calculatorul. Aşteptă până când Naomi

i se alătură. Presupun că ştii să lucrezi la el.

Naomi râse.

- Am dat din nou din cap. Uit mereu.

- încântător! Vrei să stingi tu lumina?

Ea se conformă, apoi înainte de a deschide uşa, rămase nemişcată, cu ochii închişi.

- Ce faci? o întrebă el curios.

- Stau cu ochii închişi încercând să-mi imaginez ce simţi tu.

Pentru un moment rămaseră tăcuţi.

- Eşti o fată ciudată, Naomi Barry, spuse el încet, pronunţând clar fiecare cuvânt.

- Nu chiar, îi răspunse deschizând uşa spre coridorul luminat slab. în mod normal, nu aş fi aşa de... aşa de neceremo- nioasă.

- Dar pentru că sunt orb şi tu ai o slujbă temporară, am trecut peste toate piedicile care se ivesc între persoanele care abia s-au cunoscut.

- Exact.

El îi zâmbi ironic, apoi o conduse de-a lungul coridorului spre o uşă pe care Naomi nu o observase înainte. Bran intră şi bâjbâi uşor după întrerupător, dând la iveală o cameră mică şi funcţională.

- Până săptămâna trecută a fost un gen de debara. Acum este noul tău domiciliu.

Naomi trase pe nări mirosul de vopsea proaspătă, în timp ce inspecta calculatorul aşezat pe un birou din lemn de pin. De altfel, în cameră mai erau aşezate topuri de hârtie, un lexicon, un dicţionar şi un casetofon. Bran o informă că fereastra dădea spre grădină şi spre aripa casei unde deasupra bucătăriei locuiau cei doi Griffiths.

- Aici n-o să te deranjeze nimeni, adăugă el. O să te descurci?

- Minunat.

- Bine. Hai să bem ceva înainte de culcare.

- Dacă nu te superi, m-aş duce direct în camera mea, îi spuse Naomi, apoi chicoti. Pentru istorie te-am privit zâmbind stânjenită.

Bran se opri aşa de brusc, încât Naomi se ciocni de el. El întinse mâna ca să s-o sprijine, dar şi-o retrase imediat ce ea îşi recăpătă echilibrul.

- Scuze. Nu mi-am dat seama că eşti aşa de aproape. Pur şi simplu am vrut să-ţi spun cât de mult apreciez atitudinea ta. Oamenii au tendinţa să mă trateze ca pe una din piesele de porţelan din colecţia mea.

- Este cam dificil să te compar cu o piesă de porţelan, îl asigură ea.

Bran se sprijini de tocul uşii, blocându-i ieşirea.

- Naomi, vrei să faci ceva pentru mine?

Naomi îl privi cu prudenţă.

- Dacă pot.

- Numai de data asta, mă laşi să-ţi ating faţa? Osatura ei îmi va da o idee despre cum arăţi.

- Dacă vrei, spuse ea fără tragere de inimă.

Naomi făcu tot posibilul să stea nemişcată în timp ce Bran întinse mâna s-o atingă. Degetele lui lungi şi spatulate, de pictor, se mişcară cu delicateţe peste sprâncenele ei, peste nas şi de-a lungul pometilor, explorară linia maxilarului şi trecură uşor peste buze, dar făcând ca tot corpul să-i vibreze. Uşurarea ei a fost imensă când el îşi mişcă mâna spre părul ei şi trecu printre degete o şuviţă de păr mătăsos, înainte de a se trage înapoi.

- Mulţumesc. Mi te imaginez cu părul scurt şi drept.

- Se ondulează uşor la vârfuri.

Naomi rămase pe loc, sperând că el nu va ghici cât de mult o tulburase explorarea lui.

- Eşti stânjenită, îi spuse el dându-se la o parte ca ea să poată trece. Nu te îngrijora, Naomi, n-o să repet exerciţiul. Nu pot să cred că nu eşti drăguţă. Osatura feţei este foarte frumoasă.

îl privi nesigură, când au ajuns în hol.

- Este un compliment cam ciudat.

- Din partea mea este cel mai grozav compliment!

îi întinse mâna şi cu oarecare reţinere ea i-o strânse.

- Aşadar, Naomi, îi zise zâmbind enigmatic, ai ajuns întreagă la sfârşitul primei zile la Gwal-y-Draig. Crezi că vei supravieţui „printre străini“?

Capitolul 3

în ciuda oboselii acumulate în timpul călătoriei de la Londra şi a serii petrecute în compania lui Bran Llewellyn, lui Naomi i-a fost greu să se odihnească în prima noapte petrecută la Gwal-y-Draig. Sentimentul de vinovăţie pe care-l simţea pentru acţiunea ei devenise şi mai acut, acum că-l întâlnise pe Bran. Sentimentul acesta se împletea cu alte emoţii la fel de tulburătoare, mai ales că erau neaşteptate. îngrozită de propriul ei răspuns la renumitul farmec al pictorului, a zăcut trează mult timp gândindu-se ce scuze să găsească pentru a părăsi imediat acel loc încântător. încercă să-şi liniştească sufletul repetându-şi că era obligată să rămână ca s-o ajute pe Diana, că era angajată să-l ajute pe Bran. Dar adevărul era mult mai crud. Acum că-l întâlnise, nu dorea să-l părăsească înainte de îndeplinirea perioadei pentru care fusese angajată şi acest lucru a ţinut-o trează până în zori. Când s-a trezit, o oră sau două mai târziu, a văzut că ploua şi că Black Mountains din Gwent îşi meritau numele.

Temându-se că ora şapte era prea matinală pentru a merge să ia micul dejun, a făcut o baie bună, s-a îmbrăcat în aceiaşi blugi şi cu acelaşi pulovăr pe care-l purtase în ziua precedentă şi şi-a ales nişte şosete care să se potrivească la bluza ei albastră. Zâmbi strâmb. Deja o afectase şi pe ea setea lui Bran pentru culori. îşi făcu patul, îşi deretică prin cameră, apoi coborî şi, ajunsă în hol, fu atrasă de mirosul de şuncă care venea dinspre o uşă de sub scară. Ciocăni şi intră în bucătărie. Se scuză când îi văzu pe Megan şi Tal aşezaţi la masa mare şi foarte curată, terminând ceea ce părea să fi fost un mic dejun foarte consistent.

Amândoi se ridicară în picioare, dar stânjenită, Naomi le făcu semn să se aşeze.

- Bună dimineaţa... vă rog să nu vă întrerupeţi. N-am ştiut cum să procedez.

- Intră, intră, îi spuse Megan zâmbind.

Soţul ei o salută tăcut, dar la fel de zâmbitor, în timp ce strângea masa.

- Eşti foarte matinală. Tocmai voiam să-ţi aduc o tavă.

Naomi clătină din cap cu energie.

- Nu, nu trebuie! N-aş putea să iau masa aici?

Cei doi se priviră cu îndoială.

- Bran a spus să-ţi duc o tavă în cameră, îi zise Tal. Aşa face şi el, miss. Nu este în toane prea bune când se trezeşte dimineaţa.

- Mi-ar plăcea mai mult să iau masa aici, spuse Naomi hotărâtă.

Megan se ridică şi începu să strângă farfuriile.

- Dacă asta vrei, fie. îţi voi pregăti nişte şuncă.

- Niciodată nu mănânc la micul dejun... începu Naomi, apoi se opri. Pe de altă parte, miroase minunat.

Bucătăria era mare şi chiar în dimineaţa asta mohorâtă şi ploioasă era primitoare şi plăcută, cu ghivecele din fereastră, cu funii de plante aromate atârnate în cârlige de-a lungul unei grinzi din tavan. în curând Naomi fu servită cu un sandviş făcut din pâine proaspătă cu şuncă pe care-l mâncă apreciindu-i gustul în timp ce Tal pregătea o tavă cu pâine prăjită şi omletă pe care Megan o acoperi cu un capac de argint.

- Ai uitat ziarul... îl opri Megan muşcându-şi buzele şi Tal o bătu pe umăr.

- Gata, gata, scumpo. Nici unul dintre noi nu s-a

obişnuit încă. Mă duc să-l văd.

Megan a adus ceainicul şi a rugat-o pe Naomi să ia loc la masă şi să bea o ceaşcă de ceai împreună cu ea.

- Este groaznic, groaznic, repetă ea cu ochii plini de lacrimi. Mulţumesc lui Dumnezeu că sărmana lui mamă n-a trăit să-l vadă aşa.

Naomi se aplecă spre ea şi o mângâie pe mână plină de simpatie.

- Dar orbirea este doar temporară, Megan. Domnul Llewellyn aşa spune.

Megan dădu din cap.

- Da, ştiu. Si dacă rugăciunile ar face ca vederea să-i revină, în curând va fi vindecat, crede-mă. Si desigur nu rugăciunile *lui.* Ale mele. O privi stăruitor pe Naomi. Te întrebi de ce eu şi Tal ne purtăm atât de familiar cu el?

Naomi zâmbi.

- îmi imaginez că-l cunoaşteţi de mult timp.

- De când s-a născut! Cunoaştem familia lui foarte bine, ştii, suntem din acelaşi orăşel, din Rhoda. Tatăl lui era miner ca şi Tal, dar a avut o problemă cu praful.

- Praful? o întrebă Naomi încruntându-se.

- Antracoză - praf de cărbune în plămâni, îi explică Megan. Doamna Llewellyn era învăţătoare la şcoală. Era o femeie drăguţă. Dar nu erau chiar aşa de tineri când s-a născut Bran. A fost botezat Brangwyn după sir Frank, cel care a pictat lambri- urile de la conacul Brangwyn din Swansea. Când s-a născut, băiatul avea părul atât de negru încât tatăl lui a spus că seamănă cu un corb - bran în galeză - şi aşa i-a rămas numele de atunci.

Naomi o asculta foarte atentă, notându-şi totul în

memorie pentru Diana.

- A fost singurul copil?

- Da. Mama lui avea patruzeci de ani când l-a născut pe Bran şi acest lucru a creat senzaţie în orăşel. Chipul lui Megan se întunecă. Dar Huw Lllewellyn a murit când Bran era adolescent, şi Olwen zece ani mai târziu. N-au trăit să vadă succesul fiului lor. Cred că tatăl lui era dezamăgit că lui Bran nu-i prea plăcea cartea şi nu-l interesau problemele tehnice. Tot ceea ce dorea băiatul era să deseneze şi să picteze, şi până la urmă s-a dovedit că a avut dreptate, nu-i aşa?

- Locuieşte de mult aici?

- Nu. Doar de câţiva ani. Megan zâmbi cu afecţiune. Cam în perioada în care a cumpărat Gwal-y-Draig, mina unde lucra Tal s-a închis, aşa că Bran ne-a întrebat dacă ne-ar face plăcere să venim aici şi să avem grijă de casă. Dintr-o dată o privi neliniştită. Nu trebuie să crezi prostiile pe care le scriu ziarele despre Bran

- femei şi alte alea, vreau să zic. I se pun în cârcă, ăsta-i necazul. Bran nu poate face nimic, dacă Dumnezeu i-a dat o astfel de înfăţişare.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Megan, îi spuse Tal intrând în bucătărie. Mai las-o să-şi tragă sufletul. Zâmbi stânjenit. Are o părere foarte bună despre el.

- Că tu nu! Se strâmbă Megan la el, fără să se supere, apoi privi dezaprobator la tavă. Nu prea a mâncat în dimineaţa asta.

- Nu este în toane prea bune, scumpo. Se întoarse spre Naomi. A zis că în dimineaţa asta te lasă în pace, miss, ca să te obişnuieşti cu calculatorul. Mi-a dat o casetă pentru tine. Am lăsat-o pe birou.

Profund recunoscătoare lui Bran pentru că o lăsa

în pace în prima ei dimineaţă petrecută acolo, Naomi s-a familiarizat repede cu computerul, dar la început i-a fost puţin dificil să-şi coordoneze transcrierea de pe bandă a cuvintelor rostite de vocea aceea gravă şi melodioasă. Cu timpul a reuşit să regleze viteza de derulare a benzii în aşa fel încât să-i fie uşor la transcris şi a început să lucreze. Naomi a zâmbit când a auzit că titlul cărţii urma să fie *Zborul corbului* şi se întrebă cum ar reacţiona el dacă i-ar spune că ştia motivul pentru care-l alesese. Nu că Bran ar fi putut să zică ceva în legatură cu cele povestite de Megan, deoarece ele constituiau o versiune mai colorată a celor dezvăluite de el pe bandă. Pentru un timp Naomi s-a rezumat la transcrierea strictă a cuvintelor pe ecran, dar apoi a fost atât de absorbită de povestirea lui Bran încât degetele îi zburau singure pe clape.

Naomi era atât de transpusă în acea lume, încât sări în sus când simţi o mână puternică şi caldă pe umăr, atingerea trans- miţându-i fiori pe şira spinării. Se întoarse brusc şi-l văzu pe Bran Llewellyn care clătina dezaprobator din cap.

- Ştiu că te grăbeşti să-ţi termini treaba, Naomi Barry, dar Megan mi-a spus că stai aici de câteva ore. Este timpul să iei o mică pauză.

Naomi clipi de câteva ori şi stăpânindu-şi un căscat îi spuse bună dimineaţa.

- Nu mi-am dat seama că este atât de târziu.

- Mă bucur pentru tine că nu ţi-ai dat seama că a zburat timpul, îi spuse el cu asprime. Vino. Megan a dus cafeaua în studio.

- Dar nu pot să o beau aici? îl întrebă privind cu nerăbdare spre monitor.

- Nu. Fă o pauză.

Bran părăsi încăperea lăsând uşa deschisă, nepunând la îndoială faptul că ea îl urma, dar Naomi mai rămase să transcrie ultima pagină, apoi se opri la toaleta din hol.

- Gata, îi spuse ea veselă, când intră în studio. Cafea?

- Nu, pot să-mi torn singur, îi răspunse el iritat.

Naomi strânse din dinţi în timp ce-i întindea o ceaşcă de cafea aşa cum îi plăcea lui, tare şi dulce.

- Biscuiţi?

- Nu. Stai jos. Relaxează-te. Dorinţa ta de a scăpa de aici este al naibii de insultătoare pentru mine!

- Ar trebui să fii flatat, îi răspunse Naomi înţepată.

- De ce?

- Deoarece povestirea ta m-a captivat atât de mult încât abia aştept să mă întorc la ea.

Bran rămase tăcut pentru o clipă, cu capul plecat asupra ceştii ca şi cum îi făcea plăcere să simtă aroma cafelei şi căldura aburului mângâindu-i faţa. Era îmbrăcat în concordanţă cu timpul, cu pantaloni de catifea şi un pulovăr gros de pescar, iar în picioare avea cizme de piele.

- Cum este? o întrebă el morocănos. Vreau să zic din punct de vedere gramatical şi aşa mai departe?

- Bine. Foarte bine. Dar până acum am fost preocupată mai mult de conţinut decât de formă. în orice caz, o să revăd totul mai târziu, înainte de a scoate primul capitol la imprimantă.

- Aşadar te impresionează poveştile siropoase despre sărmanii ajunşi bogaţi? o întrebă el ironic, ridicând capul.

- Nu prea, replică Naomi, hotărâtă să nu ia în seamă dispoziţia lui morocănoasă. Tu provii dintr-o familie respectabilă, aparţinând clasei muncitoare.

- Vorbeam metaforic.
- întotdeauna are un farmec aparte o persoană talentată care parcurge prin muncă drumul de la obscuritate la luminile rampei, indiferent de domeniu.
- Crezi că romanul se va vinde?
- Habar nu am. Dar editorul tău aşa crede, altfel nu ţi-ar fi oferit un avans consistent, adăugă ea fără ocolişuri.

Bran ridică din umeri.

- Presupun că ai dreptate. Dar dacă se aşteaptă ca la fiecare pagină să apară o înşiruire de relaţii cu tot felul de celebrităţi, vor fi foarte dezamăgiţi. Si apoi, dacă m-aş fi culcat cu jumătate din femeile care mi-au fost atribuite n-aş fi mai avut puterea să trag nici o linie pe hârtie şi n-aş fi avut ce să mai scriu.

Naomi roşi.

- Poate că ar fi trebuit să te opreşti asupra celor care te-au inspirat... care ţi-au pozat şi aşa mai departe.
- în ultimul timp am pictat foarte puţine femei... şi atunci doar dacă mi-a fost comandat şi plătit portretul. Prefer să pictez celţi bătrâni, chiar suferinzi sau urâţi.

Naomi se întoarse uşor spre portretul de pe şevalet.

- Te uiţi la Allegra, îi zise el brusc.
- Da. Nu se vede suferinţă sau bătrâneţe.
- Eram... îndrăgostit nebuneşte de Allegra.
- Se vede.
- Oricum, du-te şi uită-te la acel chip cu mai multă atenţie, acum la lumina zilei.

între timp cerul se mai înseninase. Un soare palid apărea printre nori, luminând portretul mult mai bine decât o făcuse lumina becului din seara trecută.

Chipul frumos şi plin de siguranţă arăta diferit. Naomi stătu în faţa portretului cu mâinile la spate, privindu-l cu atenţie printre gene.

- Spune-mi ce vezi, îi porunci Bran.

- Lumina zilei îl face diferit, recunoscu Naomi. Bănuiesc că este mai tânără decât mine. Acum nu mai sunt aşa de sigură.

- Foarte bine. Altceva?

- Eşti sigur că vrei să auzi mai mult?

- Da. Fii cinstită. Spune ce gândeşti.

Naomi privi stăruitor portretul.

- Pare... nu chiar răsfăţată, ci mai degrabă voluntară, obişnuită să facă ce vrea.

- Continuă.

-Am impresia că este o persoană revendicativă, care aşteaptă să i se îndeplinească voile.

- Perfect adevărat. Gura lui schiţă un zâmbet amar. Una dintre revendicările ei fiind un iubit cu o vedere perfectă.

- Ajută la ceva dacă spun că este mai bine fără o perspectivă de genul ăsta? întrebă Naomi calmă.

-Absolut deloc.

Naomi îl privi ameninţător, deşi el nu o vedea.

- Este timpul să mă întorc la lucru.

Bran flutură un ziar spre ea.

- Mai întâi am crezut că o să-ţi onorezi oferta făcută aseară, să-mi citeşti ziarul. Am auzit o ştire scurtă la radio şi sunt curios.

Naomi luă ziarul ca şi cum ar fi fost un fier încins, dar respiră uşurată când văzu că era o publicaţie mai serioasă decât *Chronicle.*

- Ce vrei să ştii?

- Ieri la Londra a fost vândut un Canaletto pentru o sumă obscen de mare. Mi-ar plăcea să aflu

amănunte.

Naomi găsi articolul şi începu să citească, la fel de interesată de vânzare ca şi Bran. După aceea au mai discutat puţin pe marginea articolului, apoi Bran i-a făcut semn că poate să plece.

- Bine, Naomi. Te las în pace până după masă.

- Până atunci voi avea gata un capitol, poate două, îi promise ea îndreptându-se spre uşă.

- Stai o clipă, o opri Bran poruncitor. Ce porţi astăzi?

- Nimic deosebit. Blugi, acelaşi pulovăr galben, o bluză nouă bleu şi şosete.

Bran se strâmbă.

- Cred că blestemi ziua în care mi-ai răspuns la anunţ, Naomi.

Mai mult decât credea el, ăşi zise ea în gând stăpânindu-şi tremurul, bucuros' că el nu putea să-i vadă faţa.

- Ori de câte ori simt că şovăi, mă gândesc la suma pe care mi-o plăteşti, îl asigură ea pe un ton vesel.

- Atunci banii sunt importanţi pentru tine?

- Numai când nu-i am, ceea ce se întâmplă cu regularitate înainte de ziua de salariu.

El se încruntă.

- Nu poţi să-ţi găseşti o slujbă mai bine plătită, pentru numele lui Dumnezeu?

- îmi place ceea ce fac, îi răspunse ea tăios.

- Si eu trebuie să-mi văd de treaba mea!

Naomi se întoarse la biroul ei, având sentimentul că viaţa ei la Gwal-y-Draig va fi mult mai dificilă decât crezuse, dacă Bran
Llewellyn se arăta atât de receptiv la toate trăirile ei. Până atunci nu mai întâlnise aşa ceva la un bărbat. în

mod sigur nu la Greg. Privea în gol, rugându-se ca antenele lui Bran să nu fie atât de puternice încât să detecteze această parte vulnerabilă a ei.

La cererea ei masa de prânz i-a fost adusă pe o tavă în birou. Se părea că Bran nu va fi prezent până la cină. Tal plecase cu el la plimbare cu maşina, îi comunicase Megan şi făcea aşa de la accident încoace.

Naomi termină repede de mâncat, deoarece dorea să transcrie primul capitol şi să-l scoată pe imprimantă. Abia după ora cinci îşi termină treaba şi asta după ce Megan îi atrăsese atenţia asupra orei. Bran lăsase instrucţiuni precise ca miss Barry să nu lucreze mai târziu de această oră.

- A spus că trebuie să faci o plimbare la aer curat, o avertiză Megan. Ah, apropo, sora ta a sunat în această după-amiază şi a întrebat dacă poţi s-o suni în seara asta. Nu m-a lăsat să te chem la telefon.

Naomi fu uşurată să constate că Diana avusese destul de mult bun-simţ ca să aştepte să vorbească în linişte cu ea. Nu că ar fi fost ceva nemaipomenit. Stia că la cea mai mică bănuială că ea urmărea ceva, Bran ar fi expediat-o de acolo cu viteza luminii.

în contrast cu dimineaţa întunecată, seara de primăvară era atât de caldă şi de senină încât Naomi se bucură de plimbarea ei prin grădina care se întindea pe mai multe niveluri, cu garduri vii plasate exact în acele locuri unde pajiştea era plată. Cu mult timp în urmă, proprietarul care transformase primul ferma într-o proprietate privată plantase copaci şi garduri vii de laur. Acum, după ce ajunseseră la maturitate, formau o pavăză împotriva vântului, ca şi zonele mărginite de fagi, conifere şi castani sălbatici, iar petele de culoare erau date de rozul strălucitor al

arţarilor japonezi. Ramurile neînfrunzite ale magnoliilor se înălţau peste tufişurile care marcau capătul imensei pajişti. Spre marea ei bucurie, dincolo de pajişte Naomi descoperi o porţiune de pădure cu arbori abia înfrunziţi, iar covorul de frunze uscate era străpuns din loc în loc de pâlcuri de narcise. Probabil că activitatea lui Tal se oprise aici, îşi zise în gând, în timp ce măsura din priviri întinderea din faţa ei. Se putea ca Megan să ridice în slăvi bunătatea lui Bran Llewellyn, dar rolul pe care-l aveau soţii Griffiths la proprietatea lui nu era decât o minciună.

înainte de a se duce să-i dea un telefon Dianei, Naomi făcu o baie şi se îmbrăcă pentru cină.

- Am primit mesajul tău. Am stat ca pe ace aşteptându-ţi telefonul, îi spuse sora ei dintr-o răsuflare. Uite, Naomi, m-am gândit. Am fost o scârbă egoistă când te-am obligat să faci asta. Am nişte presimţiri negre în legătură cu treaba asta, aşa că găseşte o scuză şi vino înapoi imediat.

Naomi aproape că scăpă telefonul din mână.

- Acum îmi spui? Oricum este prea târziu. Sunt... sunt angajată. Toată lumea de aici este foarte drăguţă cu mine. Chiar am şi telefon în camera mea, ca toţi de aici, adăugă ea semnificativ.

Pentru moment se lăsă tăcerea.

- înţeleg, spuse Diana necăjită. Ei bine, dacă trebuie să rămâi, asta este, dar te rog să ai grijă.

- Presupun că ai acelaşi ţel? o întrebă Naomi cu grijă.

- Păi, da. Dar numai dacă este posibil.

- O să fac tot ce pot. Ne vedem când mă întorc la Londra.

- Bine. Dar Naomi... te rog, fii atentă.

- Nu te teme. Voi fi.

După ce puse receptorul în furcă, Naomi rămase pe loc şi făcu câteva însemnări în carnetul pe care i-l dăduse Diana. Apoi îl încuie în valiză, simţindu-se ca un criminal în timp ce o punea în fundul dulapului. Nu avusese curajul s-o întrebe pe Diana cum să procedeze în cazul în care erau surprinse conversând, dar un lucru era sigur. Având în vedere că nici un jurnalist nu pătrunsese în vecinătatea lui Gwal-y-Draig, cel puţin până atunci, Diana putea descrie casa. Dar orbirea lui Bran Llewellyn era un secret pe care Naomi nu avea intenţia să-l dezvăluie nimănui.

A coborât şi l-a găsit pe Bran în sufragerie, trântit în scaun, cu nu pahar de whisky în faţă. Când a auzit-o venind, a ridicat capul, dar chipul îi era morocănos, în timp ce ea se aşeză pe scaun la dreapta lui.

- Bună seara, spuse Naomi privindu-l cu atenţie, conştientă că era foarte prost dispus.

Bran stătea pe un scaun cu picioarele lungi întinse pe sub masă şi se juca învârtind paharul. Purta o haină de catifea de culoarea vinului roşu vechi, cu o eşarfă de un albastru tare legată la gât peste cămaşa din pânză de in de culoare crem.

- Portretul unui artist, spuse el cu amărăciune simţindu-i privirea fixată asupra lui. Unul care trebuie să fie plin de culoare.

Naomi se sprijini de spătarul scaunului.

- Deci ai obiceiul să faci numai ce este necesar?

Chipul lui se însenină uşor.

- Nu. Nici pe departe. Ca să fiu cinstit...

- Oamenii folosesc expresia asta numai când urmează să spună o minciună gogonată, zise ea sperând că el îşi va da seama că vorbise zâmbind.

- Ai perfectă dreptate! Oricum, ceea ce voiam să

spun suna mai mult a rugăminte, aşa că o să tac.

-Acum, chiar că mai făcut curioasă!

El ridică din umeri.

- Am vrut să spun că în această perioadă îmi aleg hainele după ţesătură. Am aceste haine de mult timp, aşa că pot să-mi închipui culorile, dar adevăratul confort provine de le moliciunea eşarfei de mătase şi de la căldura catifelei. Poţi să înţelegi asta?

- Foarte uşor. Si mie îmi place să simt o ţesătură moale şi mătăsoasă pe piele.

-îmi amintesc. Ieri seară purtai o bluză de mătase.

- Sora mea mi-a împrumutat-o. Si înainte să întrebi, o port şi în seara asta. Singura schimbare este legată de cercei, care sunt nişte clipsuri cu perle.

Bran se înveseli vizibil. Mai luă o înghiţitură de whisky, apoi se întoarse spre ea.

- Ce vrei să bei?

-Am zărit pe masă nişte apă minerală. O să-mi torn un pahar, îi spuse ea repede. Nu beau prea mult.

- Pentru că nu-ţi poţi permite?

- Si asta, desigur. Dar principalul motiv este durerea de cap supărătoare ce urmează dacă beau mai mult de un pahar de vin.

- Foarte neplăcut, zise el amuzat, apoi îşi înălţă capul. Vine cina. Bună seara, Megan, cu ce ne delectezi în seara asta? întrebă el cu voce tare.

Chicotind, Megan intră în cameră aducând o tavă.

- îţi place să faci asta, Bran Llewellyn. Am încercat să merg fără zgomot.

-îţi recunosc paşii dintr-o mie, mai zise el, adulmecând când ea îi puse farfuria în faţă. Ce este asta?

- Pepene în vin de Porto. Tăiat în cubuleţe... poţi

să foloseşti linguriţa.

- Nu prea mult Porto, sper. Naomi nu suportă prea mult alcool.

Naomi râse.

- Nici chiar aşa de slabă nu sunt, încât să nu fac faţă la asta; arată minunat. Megan aranjează mâncarea foarte artistic, adăugă ea imediat ce au rămas singuri.

- Ce este? o întrebă el, când ea ezită.

Necăjită, îşi zise în sinea ei că trebuie să se controleze mai bine.

- Poate ar trebui să ştii că azi dimineaţă, Megan mi-a povestit câte ceva despre tine. A crezut că o persoană străină ar putea fi uimită de familiaritatea cu care se poartă cu tine, aşa că mi-a povesti cum a ajuns să lucreze aici.

- Nu este o acţiune atât de filantropică. De fapt, cu greu aş fi putut să mă descurc aici. Se strâmbă. Dumnezeu ştie că în situaţia de faţă aş fi fost pierdut fără ei.

Restul cinei au discutat tot felul de nimicuri, el i-a pus întrebări lui Naomi în legătură cu slujba ei şi în special despre cunoştinţele ei în domeniul ceramicii.

- Ai putea să licitezi pentru mine, la viitoarea vânzare, Naomi. Am senzaţia că la telefon sunt cam jecmănit.

îl asigură că va fi încântată să meargă la licitaţie în locul lui, conştientă că atunci când va avea loc următoarea licitaţie ea va fi departe de Gwal-y-Draig, va fi deja acasă la Londra.

Mai târziu, în camera care dădea spre grădină, Naomi îşi bău repede cafeaua, în aşa fel încât să poată începe să citească primul articol din *Zborul corbului.*

- Până la urmă n-am putut să termin două capitole, îi zise lui Bran. Am hotărât să-l verific cu atenţie pe acesta şi apoi să trec la al doilea abia mâine. Oricum, dacă textul are patruzeci de mii de cuvinte sau pe aproape, n-o să-mi ia mai mult timp să-l termin.

- Eşti foarte dornică să termini şi să pleci, observă Bran posomorât. Este compania mea chiar aşa de greu de suportat?

- Absolut deloc, îl asigură Naomi fără prea mare entuziasm. Numai că vreau să-mi petrec vreo două zile cu părinţii mei înainte de a mă întoarce la Londra la muncă.

Chipul lui se însenină.

- Ah, înţeleg. Bine atunci, Seherezada! începe povestirea.

Naomi începu să citească introducerea în povestea vieţii lui
Bran Llewellyn, având la îndemână un pix roşu pentru orice corectură ar fi dorit el să facă. Avea un talent de povestitor care-l egala pe cel de pictor şi din acest motiv făcuse un tablou foarte viu al micului orăşel unde se născuse, unde factorul dominant era mineritul, meseria majorităţii locuitorilor.

Familia lui a locuit încă de la început într-o casă cu acoperişul de ţiglă, prima dintr-un şir de case construite pe o stradă în pantă. Din copilărie, Bran a fost înconjurat de dragoste şi i s-a insuflat respectul pentu învăţătură şi disciplină. Primele clase le-a făcut la şcoala unde mama lui a fost învăţătoare până la neaşteptata ei căsătorie. Oricum, fiul lui Olwen Llewellyn ştia să scrie şi să citească chiar înainte de a face prima oră de clasă. De asemenea l-a învăţat să cânte la pian, sperând în sufletul ei că muzica, sub o

formă oarecare, va fi meseria lui. „Mama, scrisese Bran, spera ca într-o zi să mă vadă absolvind Oxfordul ca doctor în muzică“.

Părinţii lui Bran n-au încercat să îngrădească înclinaţiile artistice ale copilului. Armonia şi înţelegerea din căminul familiei Llewellyn au fost prezente zi de zi, până la moartea neaşteptată a tatălui, survenită în adolescenţa lui Bran. Brusc, perioada luminoasă şi lipsită de griji a vieţii lui a luat sfârşit o dată cu coborârea în groapă a coşciugului tatălui său. în acea după- amiază sumbră, în sunetele marşului funebru, Bran Llewellyn s-a transformat din adolescent în adult.

- Ei bine, ce crezi? o întrebă Bran.

- Cred că este excelentă, îi răspunse Naomi. Dar aşa vrei să sune? Am intervenit un pic, însă numai corecturi mici. Dacă vrei să schimbi ceva, spune-mi.

- Sunt impresionat. Ori este vorba despre stilul meu, ori de abilitatea ta, nu sunt sigur, dar până acum totul este destul de bine.

- Eu cred că este foarte bună. Aşa este şi următoarea parte. Naomi chicoti. Acum înţelegi de ce sunt atât de nerăbdătoare să mă întorc la lucru. Abia aştept să văd ce s-a mai întâmplat. Privi la pianul situat într-un colţ al camerei. încă mai cânţi?

Bran ridică din umeri.

- Din când în când. Nu sunt un maestru, dar cânt destul de bine. La colegiu aveam mare căutare. Colegii mei alegeau un local cu pian şi mă aprovizionau cu băutură atâta timp cât eu le făceam seara plăcută interpretând toate melodiile din top. Dacă erau prea sentimentali, mai acceptau şi câte o piesă de Debussy, dar nu pentru mult timp.

- Eu aş asculta Debussy, dacă ai cânta pentru

mine, îi spuse Naomi impulsivă, apoi îşi ţinu respiraţia aşteptând un refuz.

Spre surpriza ei, Bran se ridică în picioare.

- Vrei să fii pedepsită, miss Scrib?

Se strecură cu abilitate printre mobile şi ajungând lângă pianul deschis, se aşeză pe scaun. Pentru câteva clipe îşi trecu expert degetele peste claviatură, apoi începu să cânte.

Naomi rămase nemişcată, abia îndrăznind să respire când în cameră se revărsară acordurile din „Clar de lună"; Bran continuă cu „Fata cu părul bălai", apoi „Pavană pentru o infantă defunctă". Dintr-o dată după un arpegiu strălucitor, Bran se lansă într-un potpuriu Beatles, începând cu melodiile mai săltăreţe, apoi trecu la romantica „Ea părăseşte casa". Interpretarea tristă şi sensibilă a mişcat-o profund pe Naomi, încât a rămas tăcută mult timp după ce ultima notă s-a stins.

- Nici de data asta nu capăt aplauze, Naomi?

Se întoarse pe sofa şi se lăsă pe spate, întinzându-şi picioarele lungi pe covor.

- Nu eşti o persoană linguşitoare, ca să fiu mai clar.

- N-am vrut să spulber vraja, spuse ea dregându-şi vocea. Cânţi foarte bine.

- Nu. Cânt *destul* de bine. Si dacă vrei să asculţi Chopin şi Liszt, va trebui să cauţi în colecţia mea de discuri.

- Mama ta a fost foarte dezamăgită când nu ai optat pentru cariera muzicală?

- Mama mea era o femeie foarte practică. Când tata a murit, a devenit foarte clar că aveam nevoie de o bursă ca să pot urma colegiul. Bran ridică din umeri. Când am obţinut una la Slade, nu au mai

încăput discuţii. Nu putea să realizeze cum o să trăiesc din pictură, dar s-a consolat cu gândul că dacă va fi necesar voi putea oricând să devin profesor ca ea. Se întoarse spre ea, ridicând din sprâncene. Naomi, toarnă-mi un whisky... te rog. Jumătate şi restul sifon.

îi turnă o porţie generoasă de whisky, apoi umplu paharul cu sifon, se întoarse şi-l puse în mâna lui Bran.

- Mulţumesc. Ce voi face când vei pleca? o tachină el. Eşti aici de foarte puţin timp şi ai devenit indispensabilă.

- Nimeni nu este indispensabil.

- Unii sunt, Naomi.

- Când va veni timpul să plec, tu vei putea să vezi, îi răspunse tăios. Acum, dacă nu te superi, îţi voi ura noapte bună. Sunt puţin obosită.

-Nu mă surprinde. Nu este uşor să lucrezi pentru mine, nu-i aşa?

- Este o schimbare de la spălat vase, îi spuse ea strâmbându-se.

Bran se încruntă neînţelegând.

- De la spălat vase?

- Când şeful meu se întoarce de la o licitaţie cu portbagajul plin cu porţelanuri, cine crezi că spală toate chestiile astea?

- Dă-mi mâna.

Degetele lui Bran se mişcară pe palma ei cu piele fină.

- Nu prea arată a mâini de spălătoreasă.

- Rupert ne cumpără cremă pentru mâini, îi zise Naomi cu greutate, simţind cum întregul corp i se trezeşte la viaţă ca răspuns la mângâierea lui.

- Ne cumpără?

- Soţia lui mai ajută la magazin, iar în weekend mai vin două ajutoare. De fapt, cele două ajutoare spală mai mult decât mine.
- De ce?
- Eu ţin şi contabilitatea firmei.
- Ce persoană capabilă! Ce altceva mai faci?
- Nu prea multe. Viaţa mea nu este chiar aşa de interesantă, îi răspunse ea şi îşi trase mâna înainte ca el să-i simtă pulsul rapid.

Bran râse scurt, fără veselie.

- în starea mea prezentă, Naomi, orice lucru care întrerupe această monotonie este interesant pentru mine, chiar şi marca de detergent pe care o foloseşti când speli acele porţelanuri vechi!

Capitolul 4

în seara aceea când a urcat în camera ei, Naomi era pradă unor emoţii contradictorii. Stia perfect de bine că cel mai bun lucru ar fi fost să se întoarcă imediat la Londra. Faptul că nu avea nici o intenţie s-o facă nu avea legătură cu rugămintea Dianei. Pur şi simplu voia să stea în apropierea lui Bran Llewellyn, atâta timp cât să termine cartea. Nu avea rost să pretindă că nu era atrasă de personalitatea lui puternică şi acest lucru se întâmplase încă de când se ciocnise cu el la operă. Chiar şi şocul descoperirii că el era orb mărise atracţia făcându-l mai accesibil, într-un fel mai uman. Naomi stătea în mijlocul camerei cu ochii închişi, încercând cu greu să înţeleagă cum era să fii condamnat la întuneric, când esenţa vieţii lui Bran erau culorile şi lumina şi talentul de a transpune pe pânză ceea ce vedea.

Deschise ochii şi coborî cu picioarele pe pământ, apoi îşi luă caietul de notiţe din valiză. Visele legate de Bran, patronul ei pentru o scurtă perioadă de timp, erau doar vise, pe când Diana făcea parte din viaţa ei, o soră iubitoare care o sprijinise când avea nevoie de încurajare. Dacă o descriere a activităţilor artistului era tot ceea ce-şi dorea Diana, Naomi şi-a zis că era datoare să-şi ajute sora, chiar dacă risca să atragă mânia lui Bran Llewellyn asupra ei. Nu că ar fi fost necesar ca el să afle. Probabil că nici nu citea *Chronicle.* Chiar dacă Diana ar scrie articolul, el nu l-ar vedea. Si nici n-ar fi avut de ce să obiecteze, se încurajă ea. Nu avea nici o intenţie să noteze ceva despre viaţa lui personală, ci doar să facă o descriere a casei. Restul va fi publicat în curând în autobiografie, totul, mai puţin problema cu orbirea - şi Allegra. Si ea nu avea nici o intenţie să atingă

aceste subiecte, nici faţă de Diana şi nici de altcineva.

În următoarele câteva zile activitatea se desfăşură în acelaşi fel: micul dejun cu Megan şi Tal, lucrul la computer în cea mai mare parte a dimineţii, o vizită a lui Bran în pauza de cafea, apoi nu se mai vedeau până la cină, când îşi petreceau seara împreună.

Simţământul de vinovăţie i s-a diminuat cu rapiditate şi în aceeaşi măsură a cedat atracţiei vieţii de la Gwal-y-Draig, unde cel mai puternic zgomot era cel produs de avioanele cu reacţie. Londra rămăsese undeva în urmă. Realitatea era aici, cu Bran Llewellyn,în refugiul lui, frumoasa casă de la graniţa celtă.

- Da, m-ai supărat.
- Ceea ce înseamnă că n-o să vii mâine?
- Mâine este sâmbătă, îi spuse Bran în timpul cinei din cea de-a doua săptămână. propun să facem o plimbare. Ai lucrat fără pauză de când ai venit şi ai nevoie de o zi liberă. O să-i spun lui Tal să ne ducă în excursie cu maşina ca să vezi această zonă. Naomi Barry, nu poţi să te întorci la oraş fără să vezi ţinutul natal al tatălui meu. Vom vizita locurile mele preferate şi tu mi le vei descrie, ca să le pot vedea prin ochii tăi.
- Ah, dar...
- Nici un dar. Nu poţi să lucrezi nimic până când eu nu-ţi dau o altă casetă, şi refuz să fac acest lucru până luni dimineaţă, îi spuse el sec, apoi chipul i se întunecă. Toată dimineaţa de luni o să fii singură. Eu o să mă duc la un control la oculist.

Naomi scăpă furculiţa şi cuţitul din mâini.

- Ceva rău?

- Nu. Controlul de rutină. Am detectat cumva o notă de simpatie în vocea ta?

- Sigur că da.

Gura lui se strâmbă într-un zâmbet amar.

- Naomi, sper că nu este milă. Pentru că ripostez... cu violenţă.

- O să încerc să-mi amintesc, îi răspunse ea acru.

- Aha! Te-am supărat.

- Da, m-ai supărat.

- Ceea ce înseamnă că n-o să vii mâine?

- Ba o să vin. Ar fi o prostie din partea mea să refuz.

- Ce fată practică!

- O calitate pe care o admirai la mama ta.

El mârâi.

- Adevărat. îmi aminteşti de ea. Foarte des.

- O consider ca un compliment, spuse Naomi amuzată. De ce îţi amintesc de mama ta?

- Ca şi tine, avea tendinţa de a mă pune la punct.

- Nici prin minte nu mi-a trecut aşa ceva! Naomi îşi împături şervetul. Acum, dacă ai terminat, îţi propun să mergem. Astăzi am lucrat mai mult, aşa că aş vrea să încep să citesc mai devreme.

- Nu înainte de a-mi termina vinul, femeie!

Naomi se aşeză.

- Ah, scuze. S-o rog pe Megan să ducă tava în seră?

- Nu. în seara asta am chef să te ascult în studio.

Acest proiect o făcu pe Naomi să se simtă stânjenită. în restul casei putea uita ce însemna orbirea lui Bran. în studio era foarte conştientă de acest handicap. Si această tragedie a lui îi ascuţi brusc sentimentul de vinovăţie, deoarece se folosea

de el pentru scopurile ei. Faptul că o făcea pentru a o ajuta pe Diana, n-o făcea să se simtă mai bine. Până la urmă, îşi zise ea în gând cu cinism, în timp ce se îndrepta cu Bran spre studio, ce altceva putea face numai un singur articol pentru sora ei decât să dea un mic impuls carierei ei? Dacă Diana credea cu adevărat că Craig Anthony o să se îndrăgostească de ea, se păcălea singură. Pur şi simplu te îndrăgosteai. Dintr-o dată, cineva. Aşa cum ştia ea foarte bine. Si tot dintr-o dată te părăsea, lăsându-te pustiu. Ceea ce o adusese înapoi la Diana. Fără dragostea şi sprijinul surorii sale, se gândi Naomi necăjită, ar fi fost dărâmată după ce Greg o părăsise.

- Eşti cam distrată în seara asta, remarcă Bran când se aşezară unul lângă celălalt pe sofaua din studio.

- Sunt puţin cam obosită, asta-i tot. Am stat peste ora cinci ca să termin un capitol.

Naomi se aplecă să toarne cafeaua şi cu grijă, ca de obicei, îi întinse ceaşca lui Bran.

- O să mă asigur ca la ora cinci fix Megan să sufle într-un fluier, dacă vei continua să lucrezi în plus. Buzele îi de veniră două linii subţiri. Dorinţa ta de a scăpa cât mai repede de aici nu este prea plăcută pentru ego-ul meu, Naomi... Deci ce te atrage la Londra de eşti aşa de nerăbdătoare să te întorci acolo?

- Atracţia unei slujbe sigure.

- Nici un iubit gelos, abia aşteptând întoarcerea ta?

- Viaţa mea particulară, domnule Llewellyn, mă priveşte numai pe mine, îi răspunse Naomi calmă. Acum putem continua, vă rog?

Fără nici o ezitare el puse ceaşca de cafea pe

tavă, apoi se sprijini de spătarul scaunului.

- Imediat. Povesteşte-mi despre acest iubit.

Naomi se ridică.

- Deoarece în mod evident nu ai chef să lucrezi...

- Stai jos! îi arătă locul cu un gest dictatorial. Eu hotărăsc când am chef să te ascult, Naomi Barry, nu tu.

Ea cedă jignită şi răsfoi ostentativ manuscrisul.

- Foarte bine, foarte bine, îi zise el iritat. Nu mai pufui şi începe să citeşti marea operă. Dacă vrei să ştii, şi eu o să fiu la fel de încântat ca şi tine când o să se termine nenorocita asta de lucrare.

Naomi începu să citească afectată, la început, deoarece era necăjită. Dar după un timp îşi uită supărarea, cucerită ca întotdeauna de dorinţa lui Bran Llewellyn de a lupta pentru glorie. Autobiografia ajunsese la perioada în care Bran ducea o viaţă de azi pe mâine în Camberwell, acceptând fără tragere de inimă bani de la mama lui pentru a-şi plăti chiria studioului. Din text reieşea clar că Bran avea de ce să fie recunoscător farmecului său irezistibil, deoarece în acei ani datorită acestuia reuşise să convingă mai multe fete să-i pozeze.

- Pot să spun, după ton, că mă priveşti cu un aer de superioritate, îi zise el provocator.

- Ba nu. Deja mi-ai spus că niciodată nu ai plătit un model... oricum, nu în bani.

- Dacă te referi la faptul că m-am culcat cu respectiva pentru că mi-a pozat, ai dreptate. Râse. Deşi, ca să fiu sincer, Naomi, atunci nu m-am gândit la aşa ceva. Toate acele jocuri între tineri veseli şi generoşi făceau parte integrantă din viaţă ca şi dorinţa mea de a-mi transpune viziunea pe pânză, pe hârtie sau pe orice altceva ce-mi cădea în mână.

Din fericire pentru Bran Llewellyn, lucrările lui au trezit interesul chiar înainte de a părăsi colegiul. Toţi profesorii lui erau de acord că era un pictor talentat, chiar strălucitor, iar o serie de schiţe în creion cu portretul mamei lui şi a unor locuitori din orăşelul celt unde se născuse fuseseră vândute înainte ca el să termine colegiul Slade. Apoi un faimos actor, impresionat de lucrările tânărului celt, i-a cerut lui Bran să încerce să-i facă portretul. Această lucrare s-a dovedit atât de reuşită încât i-a adus o mulţime de comenzi, dar Bran a refuzat să cedeze în totalitate la ceea ce Gainsborough numise „acest blestem al afacerii cu chipuri“. Peisajele erau adevărata lui chemare şi în timp ce tablourile cu tinere modele pline de senzualitate îi aduseseră venituri în perioada Camberwell, scopul lor fusese să-i permită lui Bran să realizeze o expoziţie cu tablouri în ulei cu locuri din Wales-ul natal, lucrări de o asemenea calitate încât fusese foarte rapid recunoscut ca cel mai talentat peisagist din generaţia sa.

*

* *

A doua zi dimineaţa, planul lui Bran de a-şi petrece ziua afară era compromis. Când Naomi intră în bucătărie să ia micul dejun, găsi totul vraişte şi pe Megan nicăieri.

Întrebându-se ce s-a întâmplat, Naomi umplu ceainicul, tăie pâinea felii ca s-o pună la prăjit, apoi începu să facă ordine, spre supărarea lui Megan care intră grăbită la puţin timp după aceea.

- Nu trebuie să faci aşa ceva, iubito! îi reproşă ea.
- De ce nu? o întrebă Naomi liniştită continuându-şi treaba. S-a întâmplat ceva, Megan?
- Este vorba despre Tal. Nu se simte bine, o gripă,

cred. E supărat pe mine pentru că am telefonat după doctor!

-A fost cel mai bun lucru pe care-l puteai face. Uite, stai jos. Tocmai am făcut ceai.

- Nu pot să stau jos, Naomi, trebuie să pregătesc micul dejun pentru Bran, deşi...

- Nu în această clipă, îi spuse Naomi, forţând-o pe Megan să se aşeze pe scaun. Spune-mi ce trebuie să fac şi te ajut.

- Deja m-ai ajutat! cedă Megan recunoscătoare. Sunt aşa de îngrijorată pentru Tal. Are probleme cu pieptul. A înghiţit şi el praf de cărbune, ca tatăl lui Bran, nu chiar aşa de mult totuşi. Când răceşte începe să tuşească foarte tare. Se uită la ceas şi sări în picioare. Cât este ceasul? Bran trebuie să se întrebe ce s-a întâmplat...

-Tu spune-mi ce să-i dau şi îi duc eu tava, zise Naomi cu hotărâre.

- Nu pot să te las să faci aşa ceva!

- Megan, liniştеşte-te, sigur că pot. Astăzi nu lucrez. Uite, în timp ce eu mănânc felia asta de pâine, tu prepari micul dejun pentru Bran, apoi eu i-l duc în studio, iar tu te duci să vezi ce face Tal.

Numai grija pentru soţul ei a convins-o pe Megan s-o lase pe Naomi să-i ducă tava cu micul dejun lui Bran. Naomi bătu la una din uşile duble de la capătul coridorului, apoi o deschise cu grijă şi intră în studio ţinând în echilibru tava.

- Tal? strigă Bran de la etajul de deasupra. S-a întâmplat ceva? Se opri când o auzi pe Naomi urcând scările. Aleluia, doar dacă Tal n-a împrumutat parfumul tău, aş zice că eşti tu, Naomi.

- Exact, rosti Naomi cu sufletul la gură când ajunse sus.

Puse tava pe măsuţa largă de lângă pat, unde era şi un radio,
pe care Bran îl oprise când o auzise apropiindu-se. îl privi cu atenţie ca să-şi dea seama în ce stare este. Bran stătea în pat, sprijinit de perne, cu barba crescută peste noapte şi cu pieptul gol, pe jumătate acoperit de pătură.

- Te rog să nu crezi că sunt mojic, dar de ce îl înlocuieşti pe Tal în dimineaţa asta? o întrebă el uimit.

- Tal este bolnav...

- Bolnav? o întrebă Bran repede. Ce s-a întâmplat?

- Megan crede că este gripă, dar mai mult o îngrijorează tusea.

- Dacă vreodată l-ai fi auzind tuşind, ai şti de ce, îi spuse el întunecat. Spune-i să cheme imediat medicul.

- A şi făcut-o. Naomi ezită. Megan ţi-a făcut o omletă. Vrei s-o tai bucăţele?

- Nu, mulţumesc. Dacă îmi pui farfuria în poală şi-mi dai un cuţit şi o furculiţă, mă descurc. Numai unge-mi o felie de pâine cu unt şi toarnă-mi cafea, o instrui el şi apoi bombăni. La naiba, asta ne răstoarnă toate planurile!

Naomi puse zahăr în cafea şi o amestecă energic.

- Nu chiar.

Bran se încruntă.

- Ce vrei să zici?

- Dacă n-ai plănuit să mergem foarte departe... sau foarte repede... aş putea să conduc eu. Atâta timp cât vom folosi Mini-ul meu. Mă simt în siguranţă dacă cunosc bestia.

Bran mestecă gânditor un timp.

- Vorbeşti serios?

- Nu m-aş fi oferit altfel, îi spuse ea repezit. Uite ce este, dacă eşti dispus să mă ai ca şofer şi să folosim maşina mea, o putem lăsa pe Megan în pace să vadă de Tal... şi să facem excursia plănuită.

- Aa, în acest caz, accept cu mulţumiri, spuse el surâzând. Aşteaptă un moment. Ce s-a întâmplat?

Ceva pe chipul neras al lui Bran şi strălucirea pe care zâmbetul a adus-o în ochii aceia remarcabili, au făcut-o pe Naomi să fie cuprinsă de acea înfiorare deja cunoscută. Stăpânindu-şi vocea, cât mai mult posibil, îl întrebă dacă are nevoie de ajutor la îmbrăcat.

- De ce? Te oferi să mă freci pe spate?

Naomi roşi puternic.

- Cu siguranţă nu, se răsti ea. M-am gândit că aş putea să te ajut să-ţi alegi hainele pe care vrei să le porţi, asta-i tot.

El făcu un semn în direcţia băii.

- Mulţumesc oricum, dar Tal îmi pregăteşte totul de cu seară, ca el să-mi aducă numai micul dejun. Totul depinde de felul în care mă scol.

- înţeleg.

Naomi îi luă farfuria şi-i dădu ceaşca de cafea.

- Si astăzi cum eşti, bine sau rău?

- Bine, desigur... nu ţi-ai dat seama? Ideea de a-mi petrece ziua în aer liber în fermecătoarea ta companie, Naomi, face ca totul să pară strălucitor în această dimineaţă.

- Foarte galant, îi răspunse ea cu acreală. Te las să-ţi bei cafeaua şi între timp duc tava jos.

- Când vrei să plecăm? Este o vreme însorită azi, nu-i aşa?

- Da. Până acum. Se gândi o clipă. Lasă-mă vreo două ore, în

caz că trebuie s-o ajut pe Megan înainte să plecăm. De acord?

- Cum zici, sunt în mâinile tale. Si mă bucur! adăugă el rânjind şi facându-i cu ochiul.

Naomi păstră o tăcere demnă pe când coborî cu grijă scara în spirală, uimită că Bran era prea încăpăţânat ca să folosească în aceste condiţii unul dintre dormitoarele din casă. După părerea ei, el era destul de nebun ca să rişte să-şi rupă gâtul pe nişte scări pe care ea se descurca destul de greu, având doi ochi buni.

Megan fu destul de încântată să audă că Naomi se oferise să-l înlocuiască pe Tal la volan.

- Am avut noroc în ziua în care ai acceptat să vii să lucrezi aici, îi spuse ea bucuroasă, din fericire prea ocupată cu pregătirea coşului pentru picnic ca să observe brusca întunecare a chipului lui Naomi.

Soarele strălucea şi era surprinzător de cald când Bran se urcă încet şi cu grijă în Mini-ul lui Naomi. Era relaxat şi chiar mai atrăgător decât în mod obişnuit, având un aer american aşa cum era îmbrăcat în jacheta de piele, cu un pulovăr pe gât de culoare gal-benă, pantaloni uşori de bumbac deschişi la culoare şi pantofi sport.

- Unde vom merge? o întrebă el pe Naomi când ea îşi ocupă locul la volan.

- Dacă nu te superi, nu m-aş aventura prea departe. Singura dată când am văzut această vale superbă a fost în ziua în care am sosit. Si aş vrea s-o explorez mai bine.

- Foarte bine. întoarse capul spre ea. Vrei să faci ceva pentru mine, Naomi?

- Dacă pot, îi răspunse ea prudentă.

- Tot ce vreau este să-mi descrii locurile prin care

trecem. Oricum, pe aceste drumuri nu poţi să conduci prea repede, aşa că n-o să-ţi fie prea dificil.

- Dar sunt sigură că tu cunoşti valea Ewyas ca pe propriul buzunar!

-Adevărat, dar mi-ar face plăcere s-o văd prin ochii tăi.

Nu mai avea ce să-i răspundă.

- Perfect, îi spuse ea pornind motorul. Dar în cazul ăsta n-o să mergem prea departe. Eu nu conduc prea repede nici când sunt foarte atentă, dar dacă mai trebuie să fac şi comentarii în acelaşi timp, o să fac o milă pe oră.

Bran râse şi se lăsă pe spate.

- Cui îi pasă când geamul este deschis, e cald, aerul este plin de miresme şi ghidul meu are o voce atât de minunată?

- Pe care o să fiu nevoită s-o ridic dacă o să vreau să mă fac auzită, mai ales când o să trecem pe lângă turmele de oi! Sunt oile celte o rasă mai zgomotoasă decât celelalte?

- Probabil că le place să se audă, ca şi mie, ca şi tuturor celor de origine celtă.

Naomi râse.

- Tu ai spus-o, nu eu!

Pe când conducea cu grijă pe drumul îngust şi sinuos, simţi cum îi creşte moralul. Astăzi va uita sentimentul de vinovăţie şi de motivul pentru care venise la Gwal-y-Draig din Munţii Negri. Asta era o plimbare, o excursie de plăcere, împreună cu un bărbat atrăgător, iar soarele adăuga strălucire acestei plăceri.

- Azi dimineaţă au fost nişte averse şi cred că s-ar putea să mai plouă mai târziu, deoarece chiar deasupra noastră este un curcubeu, începu ea.

Seamănă cu un pod strălucitor întins între două vârfuri uimitor de rotunde. La orizont se profilează un nor negru şi ameninţător, dar deasupra câmpurilor de un verde proaspăt şi strălucitor, cerul este albastru şi senin.

Bran aprobă din cap.

- Asta este ceea ce am vrut să aud. Tal este un şofer bun şi un om extraordinar, dar descrierea lui lasă de dorit.

- S-ar putea să rămân fără adjective, îl preveni ea.

- înainte de a se întâmpla asta, spune-mi cum eşti îmbrăcată astăzi.

- Nu m-ai mai întrebat în ultimul timp.

- Pentru că în fiecare dimineaţă purtai blugi, o bluză şi un pulovăr, şi pot să-mi imaginez asta şi singur. Astăzi este vreo schimbare?

- Ah, da. Este ziua mea liberă. Port pantaloni bleumarin, o cămaşă alb cu bleumarin şi un pulovăr gros şi larg de un roşu- aprins. Un roşu strălucitor. Si astăzi mi-am legat părul cu o panglică roşie şi am pantofi sport ca ai tăi, numai că sunt din piele de culoare bleumarin în loc de maro-roşcat. îl privi curioasă. De ce ai oftat?

El ridică din umeri şi strâmbă din buze, gest care de acum îi devenise familiar.

- Pur şi simplu mi-am dorit să pot vedea chipul celei care poartă aceste haine. Restul mi-l pot închipui destul de clar, dar nu faţa. Este cumplit de neplăcut.

- Nu pierzi foarte mult!

- Nu te subestima! De când ţi-am atins faţa, ştiu că nu este nimic neplăcut în chipul tău.

- Adică vrei să spui că nu am un nas ca un Concorde şi dinţi ca ai lui Bugs Bunny, da, ai

dreptate. Numai că nu sunt... frumuşică.

-într-o zi o să-mi dau seama şi singur!

Nu, îşi zise în gând Naomi, dacă pot să aranjez eu treaba asta. Când Bran Llewellyn o să vadă din nou, *dac'* se va întâmpla acest lucru, ea o să fie la Londra, departe de el. între timp, sarcina ei era să-i descrie lui Bran împrejurimile. Si nu era lipsă de material în această direcţie. Fiecare cotitură a drumului dezvăluia o nouă privelişte, una care ar fi meritat să fie redată de penelul lui Bran.

După ce se sfătui cu el, Naomi coti spre Llanthony Priory şi parcă maşina în parcajul din spatele micii şi vechii biserici St. David.

- N-o să cobor, îi spuse Bran repede. Tu du-te şi vizitează locul. O să-mi povesteşti la întoarcere ce ai văzut. Eu o ştiu foarte bine, aşa că nu te simţi vinovată. Ai radio în maşină?

Naomi dădu drumul la radio şi lăsându-l să asculte o simfonie de Schubert, se grăbi să exploreze ruinele abaţiei. O placă de pe zid o informă că se afla pe ruinele primului aşezământ al
Augustinelor din Ţara Galilor. Era frumos, cu arcadele din cărămidă roşie care se deschideau deasupra unui gazon verde şi neted ca o masă de biliard. Naomi aruncă o privire lungă şi pofticioasă spre micul hotel-restaurant, construit pe locul unde probabil că odată fusese locuinţa abatelui. I-ar fi plăcut să bea acolo o cafea sau o răcoritoare cu Bran şi dintr-o dată îl compătimi din toată inima pentru că pierdea cele mai simple plăceri ale vieţii.

Nedorind să-l lase singur mult timp, exploră în grabă împrejurimile bisericuţei St. David, înainte de a se întoarce la Bran.

- Ei bine? o întrebă el. Eşti încântată de ceea ce ai

văzut?

- Cine n-ar fi? îi răspunse Naomi aşezându-se pe scaun şi aplecându-se să oprească radioul.

Se încordă când el o prinse de încheietura mâinii.

- Ce s-a întâmplat?

- Mai multe. Pentru început, parfumul tău. Mi-a trezit brusca dorinţă de a te atinge, îi zise el cu o voce uşor răguşită şi-i dădu drumul.

Naomi se prăbuşi pe locul ei, cu inima bătându-i nebuneşte.

- Să-i dau drumul?

- Cât este ceasul?

- Douăsprezece şi ceva.

El bâjbâi după centură.

- Unde naiba se închide nenorocita asta de centură?

- Aici.

Naomi se aplecă peste el şi-i prinse centura, simţind un nod în gât când corpul lui se încordă.

- Unde mergem acum?

Bran explodă.

- Mi-ar plăcea să mergem la un birt să luăm masa, dar din nefericire sunt prea bine cunoscut pe aici.

- Aa, nu-ţi face probleme pentru asta, îi spuse ea cu veselie în timp ce pornea maşina. Am aranjat totul... cu ajutorul lui Megan, desigur. O să conduc spre casă până când o să găsim un loc unde să pot parca maşina, apoi vom face un picnic.

Capitolul 5

Conformându-se instrucţiunilor pe care Megan i le dăduse înainte de a pleca de acasă, Naomi se întoarse la şoseaua care străbătea valea şi o luă spre nord. Soseaua era foarte sinuoasă, urmând toate meandrele râului, iar Bran o informă că dacă mergeau puţin mai departe pe acest drum vor ajunge la mica biserică văruită în alb din Capel-y-Ffin.

Cu mult înainte de a ajunge acolo, Naomi a cotit şi a găsit o fermă şi dincolo de poartă a putut parca maşina în aşa fel încât să nu stânjenească celelalte maşini din trafic. îşi desfăcu centura de siguranţă şi privi cerul, dar nu era nici urmă de nor.

- Este destul de cald, îi spuse ea lui Bran. Am o pătură în maşină şi acolo văd un buştean. Vrei să stai puţin la soare? Sau vrei să stai aici?

- Este cineva prin împrejurimi?

- Nici un suflet.

- Atunci vom mânca în aer liber.

Naomi sări din maşină şi ocolind-o îi deschise uşa. Bran nu-i acceptă ajutorul şi coborî din maşină singur, dar apoi o luă de mână ca să ajungă în siguranţă până la buştean. Naomi luă din portbagaj o pătură, o întinse pe canapeaua improvizată, apoi desfăcu coşul de mâncare.

- Cât eşti de eficientă, remarcă Bran de pe locul lui. Mă simt de-a dreptul de prisos.

- Ba deloc, îl contrazise Naomi veselă. îmi ţii companie. N-are nici un haz picnicul de unul singur. îi dădu un şervet şi o farfurie de plastic. Ce ai dori?

- Dacă-ţi spun, pun pariu cu tine că o să pleci şi o să mă părăseşti aici, la mila străinilor!

Naomi îi aruncă o privire severă, apoi râse fără veselie. O privire de gheaţă şi dispreţuitoare nu prea

se potrivea cu împrejurarea respectivă. îi explică de ce râsese, apoi cercetă conţinutul coşului.

- Megan ne-a făcut sandvişuri cu somon de Wye pe care voia să-l pregătească la prânz, sau poţi să mănânci nişte cornuri crocante umplute cu pateu de ficat, sau nişte şuncă.

- însuşi Lucullus nu şi-ar fi putut dori mai mult, declară Bran, pe când goleau conţinutul coşului. Pentru a compensa faptul că nu o dusese la Skirrid Inn pentru a lua masa, Bran îi povesti câte ceva din istoria locului. Prima oară hanul a fost menţionat sub acest nume la cincizeci de ani după cucerirea normandă, când cei doi fraţi Crowther au fost condamnaţi. James, la nouă luni pentru furt cu mână armată, iar John, la moarte prin spânzurătoare, de o grindă a hanului, pentru furt de oi.

- în acele zile, se credea că diavolul dădea târcoale prin împrejurimi şi că hangiul ţinea un vas cu „berea diavolului“ pe un raft deasupra vetrei, de unde şi expresia „a bea cu diavolul“ îi povesti Bran îngroşându-şi vocea în mod deliberat. Si apoi, când ultimul client părăsea hanul, o cupă cu *pwcca* era lăsată pe prag pentru a îmbuna spiritele nopţii.

-Pwcca? îl întrebă Naomi încercând să pronunţe cât mai corect cuvântul.

Bran îi silabisi.

- Se spune că Shakespeare s-a inspirat pentru rolul lui Puck din „Visul unei nopţi de vară“ din *y pucca.*

Naomi râse.

- Voi celţii credeţi orice! Si mi se pare că în aceste părţi sunteţi destul de preocupaţi de diavol. Asta dacă mă iau după povestiri.

Bran îi zâmbi enigmatic.

- Dragonul, ar fi bine să ştii, era considerat una dintre formele luate de diavol.

Naomi se cutremură.

- Aşadar casa ta s-ar putea numi la fel de bine „Bârlogul diavolului“?

Bran rânji.

- Pun pariu că dacă ai fi ştiut, te-ai fi gândit de două ori înainte de a pune piciorul aici, saxon fricos!

Practică, Megan pusese în coş, pentru desert, mere verzi şi parfumate şi muşcară la unison din ele. Dintr-o dată Naomi începu să chicotească şi îi spuse lui Bran că în acel moment semănau cu oile care păşteau pe păşunile din apropierea lor.

- Fă din nou aşa! îi porunci Bran.
- Să fac, ce?
- Chicoteşte ca o puştoaică.
- Ei, na! Sună oribil... şiret şi cochet.

Bran clătină din cap.

- Nu pot să-ţi văd chipul, Naomi. încă, dar sunt al naibii de sigur că „şiret“ este total nepotrivit cu tine.
- Pentru care îţi mulţumesc de mii de ori! Cafea?
- Fără şampanie? o tachină el.
- Sigur că nu.

Naomi îi luă farfuria şi şervetul, dar pe când turna în căni din termos cafeaua fierbinte, Bran se întoarse brusc spre ea şi-i lovi cana din mână. Cafeaua fierbinte se vărsă pe pieptul lui Naomi şi ea ţipă când lichidul fierbinte îi pătrunse prin pulovărul gros şi bluză.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Bran agitat, întinzând mâna spre ea.

Dar înainte de a o putea atinge, se împiedică de o rădăcină a
copacului şi-şi pierdu echilibrul. Instinctiv, se agăţă

de ea şi căzură amândoi, el înjurând furios în timp ce aterizau pe iarba din spatele trunchiului.

- Naomi, gemu el. Doamne, ce porc neîndemânatic sunt. Ai păţit ceva?

- Un pic zdruncinată, dar în rest sunt întreagă, îi răspunse ea cu respiraţia întretăiată, prinsă sub corpul musculos întins nestânjenit peste ea. Tu ai păţit ceva?

El mârâi ceva printre dinţi.

- Dacă nu pui la socoteală mândria mea, nu.

Ea aşteptă, răsuflând din greu, dar el nu făcu nici o mişcare.

- Ai nevoie de ajutor ca să te ridici, Bran? Dacă te-ai mişca puţin, aş putea...

- Pot să mă ridic, dar se pare că mi-a pierit cheful să o fac.

Bran se mişcă puţin dându-se la o parte, dar nu făcu nici o
altă mişcare ca s-o lase să se ridice.

Naomi roşi.

- Bran... te rog!

Dar Bran n-o asculta. Cu ochii închişi îşi trecu mâna peste obrajii ei în flăcări, apoi îşi băgă degetele în părul ei şi plecându-şi capul o sărută uşor pe obraz până îi întâlni buzele. La atingerea gurii lui, Naomi suspină fără să vrea, iar buzele i se deschiseră sub ale lui. Bran gemu şi dintr-o dată sărutul îi deveni pasionat şi flămând. Se răsuci până când o acoperi cu corpul lui, o cuprinse în braţe şi o sărută o dată şi încă o dată până o simţi tremurând. El mormăi ceva, cuvintele fiindu-i înăbuşite de gura ei, în timp ce-şi eliberă o mână şi-i mângâie chipul, mişcându-şi degetele în jos pe gât şi coborând spre sâni. în drumul ei mâna întâlni pulovărul ud încă şi încă

fierbinte din cauza lichidului. Se dădu la o parte cu un blestem.

- Naomi, eşti udă! Nenorocita aia de cafea probabil că te-a fript... de ce n-ai spus nimic? o întrebă el răguşit.

Ea trase cu putere aer în piept.

- Eu... ăă... n-am păţit nimic, pulovărul este foarte gros.

- Sigur?

- Da.

- Lasă-mă să mă conving, îi ceru el întinzând mâna, dar ea i-o prinse şi sări cu stângăcie în picioare.

- N-am nimic, zău. Făcu un efort imens ca să-şi găsească stăpânirea de sine. Dacă întinzi mâna în faţa ta, o să dai de buştean şi o să poţi să te aşezi pe el. Sau vrei să te ajut eu?

- Nu, la naiba, nu. îi răspunse el iritat şi sări singur în picioare, apoi ezită puţin. Condu-mă la maşină.

într-o tăcere încordată, Naomi îl conduse înapoi la maşină şi-l lăsă să se aşeze singur. Strânse repede resturile picnicului şi le puse în coş, apoi aplecând scaunul în faţă puse totul pe bancheta din spate.

- Presupun că aştepţi să-mi cer scuze, îi spuse el cu amărăciune, luptându-se să-şi pună centura de siguranţă fără ajutorul ei.

- Sigur că nu. Pur şi simplu s-a întâmplat. Se urcă în maşină, hotărâtă să înveselească atmosfera. Totuşi astăzi am învăţat ceva. Cine a spus „simplu ca bună ziua“, habar nu avea ce spune.

- Scuteşte-mă de trăncăneală, mârâi el printre dinţi. Să mergem acasă ca să-ţi schimbi hainele astea ude. Scrâşni din dinţi destul de tare. Vreau să zic...

- Stiu ce vrei să zici!

Roşie ca focul, Naomi parcurse drumul spre casă cu viteză, prea necăjită ca să-i mai fie teamă. Chiar şi aşa i s-a părut că au trecut ore până când au ajuns la Gwal-y-Draig şi tot în acest timp tăcerea din maşină fu atât de densă încât era gata să ţipe.

în momentul în care ajunseră acasă, Megan le deschise uşa, zâmbetul de pe chip dispărându-i când vazu faţa încruntată a lui Bran.

- Ce s-a mai întâmplat? întrebă ea repede.

- Naomi o să-ţi povestească, se răsti Bran strâmbând din gură când fu nevoit să-i accepte ajutorul ca să coboare din maşină. Mă duc în studio. Se opri brusc, plin de remuşcări. Scuză-mă, am uitat. Cum se simte Tal?

- Până la urmă este doar răcit, aşa a spus doctorul. Nimic altceva decât ceaiuri fierbinţi şi o zi de odihnă la pat sunt de ajuns, îl asigură ea şi vru să-l conducă pe Bran.

- Mă descurc. Ai grijă de Naomi. Am vărsat cafea fierbinte pe ea.

Bran făcu un gest cu mâna a lehamite şi intră în casă, fiind cât
pe ce să se ciocnească de uşă.

Megan se grăbi s-o ajute pe Naomi, care se dusese să descarce maşina.

- Lasă asta, *bach,* Doamne, numai uită-te la pulovărul tău... vino înăuntru şi scoate-l imediat.

Supusă, Naomi o lăsă să se agite pe lângă ea, urmând-o în bucătărie şi admiţând să-i scoată pulovărul şi bluza, dar tresări puternic când Bran trânti uşa de la studio.

- Probabil că sutienul meu niciodată nu va mai fi alb ca zăpada, spuse Naomi jalnic. Dar nu m-am ars. Doar mi s-a înroşit puţin pielea. Pulovărul meu este

destul de gros şi m-a apărat.

- Ce treabă, zise Megan întinzându-i un prosop. Ţine, înfăşoară-te cu el. Nu cred că o să faci băşici. O să clătesc aceste lucruri, înainte să se usuce petele.

- Mulţumesc, Megan. Naomi se înfăşură în prosop, apoi se trânti pe un taburet. îmi pare atât de rău. Până în acel moment ne-am distrat foarte bine.

îi explică ce s-a întâmplat, dar nu-i spuse despre sărut. Acest lucru era mai bine să fie uitat, îşi zise ea în gând necăjită. De ambele părţi.

*
* *

în seara aceea îi trebui lui Naomi tot curajul pe care-l avea ca să coboare la masă, numai că Megan o informă că Bran refuză să mănânce şi că se baricadase în studio. Si deoarece era hotărâtă să-l ţină pe Tal în pat, Megan îi sugeră cu timiditate lui Naomi că ar putea mânca în bucătărie împreună cu ea.

- Aşa o să fac, îi spuse Naomi, în sinea ei simţindu-se foarte uşurată.

- Bran este deosebit de ursuz în seara asta, îi mărturisi Megan în timp ce punea două farfurii pe masă.

Naomi ştia precis de ce, dar se abţinu să dea explicaţii. Simţea că sărmana Megan avea destule necazuri şi că nu era cazul să-şi facă probleme pentru că preaiubitul ei Bran era supus unei foarte normale frustrări pentru un bărbat, deoarece era lipsit de atenţiile sexuale cu care fusese obişnuit.

-Mâine se va simţi mai bine, zise ea cu veselie şi schimbă subiectul.

A doua zi Naomi se trezi devreme şi zăcu în pat întrebându-se

ce să facă în ziua ei liberă. Din mai multe motive consideră că era înţelept din partea ei să fie plecată cea mai mare parte a timpului.

Poate că atunci când se va întoarce, Bran va fi în toane mai bune. Deşi din punctul ei de vedere toanele proaste ar putea fi normale pentru ei, îşi reaminti ea. Totuşi ieri fusese un însoţitor minunat, până când începuse s-o sărute. O căldură familiară începu s-o învăluie numai când se gândi la sărut şi cutremurându-se se dădu jos din pat şi merse să privească pe fereastră la ziua însorită. Dacă trebuia să facă o pauză până când Bran îi va da altă casetă, ar putea foarte bine să se plimbe prin împrejurimi câteva ore.

- Te-ai sculat devreme, îi spuse Megan, când Naomi intră în bucătărie. Am crezut că mai stai în pat.

- Pun pariu că nici tu nu-ţi pierzi timpul în felul ăsta prea des, îi răspunse Naomi zâmbind. Soarele m-a trezit devreme şi m-am gândit să iau maşina şi să fac o plimbare. Ce mai face Tal?

- Se simte mai bine în dimineaţa asta, răspunse Megan cu gura pungă. Ceea ce nu pot să spun şi despre Bran. Este ca un urs foarte iritat.

Naomi se strâmbă.

- Atunci este încă în toane proaste.

- Are toane, ascultă-mă pe mine. Si nu are nici o legătură cu orbirea, întotdeauna a fost aşa. Toţi celţii sunt aşa. Megan râse bine dispusă. Oricum, tu mănâncă-ţi micul dejun şi eu o să-ţi pregătesc ceva pentru picnic.

- Ba nu! Naomi îi făcu semn lui Megan să se aşeze pe scaun. Vino şi stai cu mine, apoi eu o să-mi pregătesc nişte sandvişuri, dacă mă laşi să umblu în

frigider.

Megan se aşează cu un oftat de mulţumire şi turnă ceai pentru amândouă.

- Ia ce vrei, *bach.* Si fii atentă să iei destul, deoarece diseară o să fie doar o cină rece. Fratele lui Tal vine să-l viziteze în seara asta, aşa că te las să ai grijă de Bran, asta dacă nu te superi, adăugă ea nelinişţită.

Naomi, care se cutremură în sinea ei la această perspectivă, minţi convingător asigurând-o pe Megan că va fi bucuroasă s-o ajute. Confruntându-se cu ideea unei cine în doi cu Bran, mai târziu în acea seară, consideră că avea nevoie de câteva ore departe de casă şi de proprietarul ei, câteva ore pentru ea ca să-şi pună gândurile în ordine.

Naomi îşi împachetă sandvişurile în grabă şi le puse în maşină, apoi se luptă cu portiera care, de obicei, se închidea cu greutate. Până la urmă o trânti nervoasă, apoi privi neputincioasă la Bran cum se apropia, capul fiindu-i aplecat întrebător.

- Naomi? întrebă el autoritar. Tu eşti?

Pentru o clipă, Naomi se gândi să pornească maşina şi să plece fără să-i vorbească, dar bunul simţ învinse. Fără tragere de inimă, rămase pe loc, întunecându-se când îi văzu chipul încordat. Ochii superbi ai lui Bran Llewellyn, deşi orbi, erau roşii când se întoarseră în direcţia ei.

- Chiar plecai fără să spui nimic? o întrebă el tăios.

- Am crezut că nu vrei să fii deranjat.

Pe chipul lui apăru o expresie de amărăciune.

- Vrei să spui că era mai uşor să pleci fără să spui un cuvânt!

- Nu mi-am dat seama că am condică de venire şi plecare, i-o tăie ea, dintr-o dată nerăbdătoare. Vă rog

să mă iertaţi, domnule
Llewellyn. O să fac o plimbare, având în vedere că este duminică, şi nu am nimic de lucru. Nu ştiu cât o să stau, dar dacă te interesează, Megan mi-a pregătit câteva sandvişuri şi dacă n-o să mă rătăcesc mă voi întoarce la timp pentru cină.

El păru atât de surprins încât mânia lui Naomi se evaporă.

- Greşeala mea, mormăi el cu asprime. Am crezut că pleci definitiv.

Naomi pufni.

- Cum aş putea? Nu mi-am terminat încă treaba.

- Am crezut că brusca dezlănţuire a instinctelor mele masculine te-a înspăimântat. Scrâşni din dinţi. Serveşte la ceva dacă spun că mă bucur că am greşit?

- Da. Nu că aş fi destul de proastă să dau bir cu fugiţii după cele întâmplate ieri, adăugă ea.

- Mărturisesc că am greşit, îi răspunse cu ironie. Spune-mi, te-ai fript cu cafeaua?

- Nu. Pulovărul meu era gros şi din lână, aproape impermeabil. Naomi se apropie de el şi-l atinse pe mână. A fost doar un accident, nimic care să te înfurie.

- Spre deosebire de faptul de a-ţi face curte, care n-a fost un accident şi care, cel puţin pe mine, mă înfurie, spuse el îndrep- tându-şi ochii spre ea cu atâta exactitate încât Naomi se încordă.

- S-a întâmplat ceva? o întrebă el.

- Nu. Numai că uneori este foarte greu de crezut că nu poţi să vezi, îi zise ea cu inima bătând.

Bran zâmbi cu amărăciune.

- în timp ce mie, cu riscul de a părea de un sentimentalism ieftin, mi se pare de-a dreptul

imposibil.

- Da, îi spuse ea cu simpatie. Si având în vedere că tu ai deschis discuţia, mi se pare că este timpul să-ţi spun că te-am înţeles.

Bran ridică din sprâncene.

- Ce ai înţeles?

- Motivul tău.

- Motivul meu, pentru ce?

- Stii perfect ce vreau să zic, îi spuse ea tăios. Motivul tău pentru... păi pentru a face dragoste cu mine.

El ridică ironic din sprâncene.

- Am făcut dragoste cu tine, Naomi, dintr-un singur motiv. Când am căzut peste tine am căpiat. N-am mai putut rezista şi a urmat ceea ce a urmat. Oricare bărbat ar fi procedat la fel.

- Aha! Naomi înghiţi în sec şi se retrase puţin. Păi... cred că este normal, în aceste împrejurări.

Bran se strâmbă.

- împrejurări?

Naomi ezită, încercând să se exprime cu cât mai mult tact.

- Faptul că n-ai avut contact cu nici o femeie în ultimul timp. înţeleg că-ţi lipseşte... Tăcu brusc când îi văzu expresia.

- Dragostea unei desfrânate? o întrebă el mieros.

-Voiam să spun compania unei femei, îi replică ea roşie la faţă.

- Dar tu ai suplinit această lipsă de când ai sosit aici, Naomi. Zâmbi fără veselie. Ceea ce vrei să zici, dar nu ai curajul, este că nu am pe cineva cu care să-mi împart patul şi să-mi potolesc sângele înfierbântat.

- N-aş fi zis chiar aşa, îi răspunse ea iritată. Dar,

da, asta este mai mult sau mai puţin ce am vrut să spun... perfect de înţeles pentru un bărbat ca tine.

Bran îşi încrucişă braţele pe piept.

- Ce naiba vrei să zici cu asta?

- Nimic supărător. Am vrut să zic că în mod evident tu nu eşti genul de bărbat obişnuit cu frustrarea sexuală.

- Dacă asta crezi, sunt surprins că nu fugi acum din bârlogul dragonului, cât de repede te poate duce maşinuţa ta, Naomi Barry!

- Numai după ce termin treaba pentru care am venit aici, îi repetă ea netulburată.

- Ţi-e teamă că o plecare precipitată te-ar lipsi de o importantă sumă de bani?

Naomi, dorind din tot sufletul să-l plesnească peste faţă, îl ignoră.

- Este timpul să plec.

- Naomi, stai. A fost o mojicie din partea mea, îi spuse Bran repede. Nu am nici un drept să-mi vărs nervii asupra ta.

Supărarea lui Naomi se diminuă puţin.

- Da, ai dreptate. Dar nu mă supăr. Mă rog, nu prea mult.

El râse încet şi o prinse hotărât de mână.

- în afară de mama şi de Megan, tu eşti singura femeie pe care am cunoscut-o şi care este atât de directă. Batem palma şi suntem prieteni?

Rugându-se ca el să nu descopere niciodată cât de mult greşea, Naomi îşi puse mâna repede în mâna lui. Bran i-o strânse uşor.

-Atunci, şterge-o. Si notează-ţi tot ceea ce vezi. în seara asta, la cină, aştept un raport complet.

- Desigur. Ezită. Poate vrei să-ţi citesc ziarele de duminică, după aceea.

Bran o privi mirat.

- Ce suflet mărinimos ai, Naomi. Mi-ar plăcea foarte mult. Fără îndoială că ai aflat că diseară o să mâncăm hrană rece. I-am spus lui Megan să se odihnească şi să ne lase o tavă în studio.

Naomi, nu prea sigură că-şi dorea acest aranjament intim, nu avu curajul să-i ceară să cineze în alt loc. Pentru că, la urma-urmei, era mai bine pentru Megan.

-Atunci ne vedem mai târziu.

Naomi plecă simţindu-se uşurată că lucrurile reveniseră aproape la normal cu Bran Llewellyn. în timp ce era atentă la drum, se încruntă încercând să înţeleagă exact ce însemna normal pentru Bran. Câteodată îi era imposibil să recunoască faptul că-l cunoştea de puţin timp. De mult nu se mai gândea la el ca la un artist celebru. Orbirea lui o făcuse să treacă peste uzanţe şi să se comporte aşa cum n-ar fi făcut în mod normal. într-un fel era recunoscătoare accidentului. I se părea ciudat că un astfel de bărbat să depindă de ea, deoarece era clar că Bran Llewellyn nu era genul de bărbat care să depindă de cineva... doar într-o oarecare măsură de Tal şi Megan.

Naomi conduse încet pe şoseaua sinuoasă, remarcând că acum clopoţeii luaseră locul narciselor. Se strâmbă. Când se vor trece şi clopoţeii, şi ea va fi plecat. Ceea ce era un lucru bun. Cel mai bine ar fi să-şi termine treaba şi să obţină cât mai repede posibil informaţiile necesare pentru Diana. Dar îi va părea rău când va părăsi Gwal-y-Draig. De asemenea începuse să-i îndrăgească pe Megan şi Tal. Dar cel mai greu îi va fi să se despartă de Bran.

Roşi când îşi aminti propriul ei răspuns la sărutul

lui, cât de încântată fusese de pasiunea lui când aproape că braţele lui îi zdrobiseră coastele. Oftă. S-ar putea ca în momentul când Bran o simţise lipită de el să-l fi cuprins nebunia, aşa cum recunoscuse. Doar avea toate formele unei femei normale. Dar dacă ar fi putut s-o vadă toate acestea nu s-ar mai fi întâmplat. Naomi zâmbi cu amărăciune. Dar dacă ar fi putut să vadă n-ar fi căzut şi incidentul n-ar fi avut loc. Ceea ce, din punctul ei de vedere, ar fi fost cel mai bun lucru. Mângâierile lui Bran Llewellyn, aşa puţine câte au fost, erau de neuitat.

Când Naomi coti pe drumul însorit şi pustiu care ducea spre Skenfrith, uită de sărutările lui Bran, vrăjită fiind de peisajul înconjurător. Dealurile cu coame rotunde, din această parte a graniţei, atât de aproape de Munţii Negri din Llanthony, aveau un aer aparte, ceva care semăna cu o vrajă. Era greu de crezut că odată cursese sânge din belşug pe aceste dealuri, atunci când normanzii au luptat ca să-i supună pe celţi, deoarece urmele lor erau bine imprimate pe graniţă.

Întâi, Naomi se îndreptă spre Whitecastle, primul din triunghiul reprezentat de trei castele care în trecut formaseră principala linie de apărare a ţinutului de nord-est din vechiul Monmouthshire. Profund impresionată de ruinele impozante şi de şanţurile de apărare, făcu câteva fotografii, apoi se îndreptă spre Skenfrith, situat la câteva mile mai departe. Aici găsi puţine urme ale castelului original, doar un turn ruinat şi un rest din zidul de apărare, care la fel ca şi moara şi câteva case frumoase, erau construite din aceeaşi piatră de râu de culoare roz-arămie ca şi Gwal-y-Draig. Uimită de brusca dorinţă ce o cuprinsese, aceea de a-şi împărtăşi încântarea

cu Bran, îşi parcă maşina lângă Bell Inn, şi străbătu micul sat ca să vadă mai bine ruinele castelului, înainte de a se îndrepta spre biserică, al cărei turn semăna foarte mult cu un porumbar, o formă arhitectonică pe care Naomi nu o mai întâlnise până atunci.

în interiorul liniştit şi primitor al bisericii St. Brigid, găsi mormântul din secolul al şaisprezecelea al lui John Morgan şi al familiei sale din Skenfrith, iar într-o cutie de sticlă în spatele unei cortine era „Veşmântul Skenfrith“, un superb exemplar de veşmânt din catifea brodată datând din secolul al cincisprezece-lea, un adevărat miracol având în vedere că reuşise să scape de distrugerile celor doi Cromwell, întâi Henry, iar mai târziu chiar de Regent însuşi. Dar ceea ce a impresionat-o cel mai tare pe Naomi a fost lunga listă de pe peretele din fundul bisericii, care prezenta numele lorzilor Skenfrith, printre care erau William de Braose şi John de Gaunt, duce de Lancaster. Făcu ochii mari când observă în capul listei un Bach, fiul lui Casivor ap Gwaethvoed, prinţ de Cardigan, născut cu un an înainte de cucerirea normandă. Se întrebă fascinată ce se întâmplase cu Bach, când în 1086 apăruse pe scenă normandul Brientius de L’Isle.

Era târziu când ajunse acasă şi din această cauză se grăbi să facă un duş şi să se schimbe.

- Se pare că ai avut o zi bună, iubito, comentă Megan când Naomi intră grăbită în bucătărie.

- într-adevăr. Locuiţi într-o zonă minunată, îi spuse Naomi cu înfocare, în timp ce ridica tava gata pregătită. O duc eu în studio.

- Poţi s' te descurci? Astăzi mă simt răsfăţată, declară Megan zâmbind. în după-amiaza asta am dormit puţin, în timp ce Bran a stat cu Tal, şi acum tu

duci tava în locul meu.

- Cred că da. Totuşi este destul de puţin ceea ce fac. Vin imediat să iau tava cu cafea. Naomi zâmbi linguşitor. Poţi să-mi faci nişte ceai, Megan?

- Pot să-ţi fac tot ce vrei, scumpo, îi promise Megan cu afecţiune. *Duw*, cât o să-mi mai lipseşti după ce vei pleca!

Naomi ieşi grăbită cu tava, încercând să-şi învingă sentimentul de vinovăţie care o urmărea permanent de când venise acolo. în studio îl găsi pe Bran întins pe canapea, ascultând un disc cu Sir Geraint Evans în rolul doctorului Dulcamara, din primul act al operei *Elixirul dragostei.* Vocea profundă cu o rezonanţă remarcabilă umplea camera, timbrul fiind pus în evidenţă perfect nu numai de echipamentul performant al lui Bran, ci şi de acustica din camera cu tavan înalt. Transportat în lumea sunetelor, pentru prima oară Bran n-o auzi pe Naomi până când puse tava pe măsuţă, lângă canapea. Sări în picioare şi apăsă pe butonul de la telecomandă.

- Naomi? Te-ai întors.

- Da, chiar aşa... nu opri muzica din cauza mea. Oricum trebuie să mă duc după cafea.

- Ar fi trebuit să mă duc eu după ea, îi spuse el morocănos. Mă rog lui Dumnezeu ca ochii mei să poată vedea din nou.

- Poate că mâine vei primi o veste bună de la doctorul tău, îi spuse ea repede. Apropo, cum o să te duci la el? Tal se simte destul de bine ca să poată conduce?

- Megan spune că da. Bran zâmbi strâmb. Si te rog să mă crezi, nu l-ar lăsa pe Tal să iasă din casă dacă ar considera că nu este sănătos. Mi-am salvat conştiinţa insistând să vină şi ea. Poţi să te descurci

singură până ne întoarcem?

- Sigur că mă pot descurca. Un sandviş şi un ceai sunt de ajuns pentru mine. De fapt, sunt foarte hotărâtă să încerc să prepar ceva pentru prânz pentru noi toţi.

- Parcă văd faţa lui Megan, dacă eu... Se opri, strâmbându-se. Pot s-o fac, ştii. în minte.

- Sunt sigură că poţi, îi răspunse Naomi cu veselie. Este o cucoană foarte respectabilă. Trebuie să mă duc să aduc tava cu cafea. Mă întorc imediat.

- A sosit fratele lui Tal? o întrebă Bran când ea se întoarse.

- Nu încă. După cum mi-a spus Megan, vine după slujbă.

Bucuroasă că nu rămăsese nici o urmă de tensiune după
întâlnirea lor de dimineaţă, Naomi începu să-i povestească despre călătoria ei în timp ce-l ajuta pe Bran să-şi aleagă dintre bunătăţile de pe tavă.

- Asta-i mai bine, spuse el până la urmă, în timp ce accepta o tartă cu fructe, ca desert.

- Tarta?

- Nu, tu. în mod evident m-ai iertat.

- Uite, Bran, nu este nimic de iertat, îi spuse ea direct. Zău.

întoarse brusc capul spre ea.

- Asta înseamnă că nu obiectezi dacă se întâmplă din nou?

- Nu voi depăşi limita la cafea fierbinte, pară ea cu inima bătând.

- Stii foarte bine că nu la asta m-am referit, îi zise el nerăbdător. Ai obiecta, Naomi?

- Dacă te referi la sărutări, nu vei mai avea posibilitatea, îi spuse ea cu totală sinceritate.

Probabil că ai observat că nu prea m-am luptat cu tine. Dar teoretic, ceea ce vreau să subliniez este că nu sunt de acord. Am venit aici să te ajut la autobiografie, nu să te consolez din punct de vedere sexual.

Bran ridică uluit din sprâncene.

- Diawl... da ştiu că ai limba ascuţită, Naomi, nu-i aşa?

- Cred că este mai bine să punem lucrurile la punct! Cafea?

- Dacă ăsta este singurul lucru pe care-l oferi, da.

- Nu este. Sunt gata să-ţi citesc din ziarul de duminică, îi spuse ea cu vioiciune dându-i cafeaua.

- Eşti o sfântă, Naomi.

Aceasta se strâmbă.

- Nici vorbă. Nu pretind că aş fi o sfântă. Si pentru că ai adus vorba, azi am văzut cea mai minunată biserică.

Si cu un entuziasm care-l făcu pe Bran să zâmbească, începu să-i descrie biserica St. Brigid, şi fu încântată când auzi că el cunoştea toate locurile pe care ea le vizitase.

Turnul în formă de porumbar, o lămuri el, avusese odată un scop foarte precis, când graniţa celtă era supusă atacurilor repetate. Tot din acelaşi motiv zidurile aveau grosimi de doi metri, iar turnurile aveau o dublă funcţie, de porumbar şi de cămară pentru provizii, iar în vârf aveau clopote pentru avertizare.

-Ai remarcat marele zăvor de lemn de la uşa din aripa de vest?

- Da, bineînţeles. Naomi îi întinse mâna cu un zâmbet pe buze pe care el nu-l putea vedea. La Skenfrith a fost aşa de uşor să-mi închipui cum se

desfăşura viaţa în trecut, biserica fiind nucleul, şi toate celelalte activităţi se desfăşurau în jurul ei. Grosmont a fost de asemenea frumos, dar acolo castelul este mult mai semeţ şi într-un fel arată mult mai rafinat. Probabil datorită acelui coş înalt şi elegant adăugat construcţiei de John de Gaunt.

- Oricum, în evul mediu Grosmont a fost un oraş foarte activ şi de aici şi biserica mare. Bran surâse larg. Din nefericire, un celt, compatriot de al meu, Owain Glyndwr, a dat foc locului în 1405 şi niciodată de atunci n-a mai fost refăcut ca lumea.

Naomi râse.

- Destul de violenţi, voi celţii.

Timpul a trecut repede. Naomi i-a citit articole din ziar, apoi au discutat pe marginea lor, până când Bran a hotărât că ea are nevoie de odihnă şi luând din nou telecomanda a pornit combina, ca împreună să asculte în linişte finalul actului întâi din *Elixirul dragostei*. Când s-a terminat, Bran s-a dus să scoată discul. Degetele nu i-au tremurat când a pus discul în caseta lui şi apoi l-a repus în compartimentul cu compact discuri situat pe un raft fixat în peretele din spatele nişei.

Când Bran se aşeză din nou pe canapea, Naomi îşi puse mâna pe mâna lui.

- Acum, sunt impresionată.

- în fine!

O prinse de mână.

Naomi nu-şi retrase mâna, nedorind să-l supere.

- Cum ştii care este fiecare disc?

- Simplu! Tal le-a aranjat în ordine alfabetică, după numele compozitorilor, şi apoi le-am numărat până când am reţinut fiecare număr. Când vreau să ascult *Otello*, pur şi simplu număr şirul de discuri până

ajung la el. îşi întoarse capul spre ea şi zâmbi uşor. Desigur, nu este nici o greutate să pun discul pe platou. Este o lume automatizată.

- în care te descurci de minune...

- Nu, nu mă descurc, spuse el repede strângând-o de mână. Stii foarte bine ce neajutorat pot fi câteodată. Dacă într-adevăr m-aş descurca, n-aş mai avea stări atât de proaste.

- Aha! Megan mi-a mărturisit că întotdeauna ai avut toane, îi spuse Naomi cu şiretenie. Situaţia prezentă nu are de-a face cu asta.

- Megan vorbeşte prea mult, mârâi Bran.

- Din punctul meu de vedere, Megan nu face nimic rău, îl preveni Naomi.

- Si ea zice la fel despre tine, îi răspunse Bran sec. O să-i lipseşti când vei pleca. Vocea îi deveni mai joasă. Ca şi mie, de altfel.

Naomi înţepeni, în timp ce cu ochi trişti privea fix portretul de pe şevaletul aşezat în colţul opus al camerei.

- Numai pentru puţin timp. în momentul în care o să vezi din nou, frumoasa Allegra va veni în fugă aici.

- Mă îndoiesc. Nu-i place Gwal-y-Draig. Prea retras. Cu ochii închişi, Bran îşi sprijini capul de spătarul canapelei, care era acoperit cu o bucată de catifea. Allegra este orăşancă get-beget, iubeşte cluburile de noapte, teatrul şi prânzurile nesfârşite luate în compania prietenelor ei.

- Si tu cum te potriveai în programul ăsta? îl întrebă Naomi curioasă.

- Nu mă potriveam. A pozat pentru portret în studioul meu din Londra. Câteodată mă convingea s-o însoţesc la teatru sau la vreun restaurant care era la modă printre prietenele ei.

- încă o mai iubeşti?

- Nu. Dar de fapt nici n-am iubit-o. Bran îi atinse dosul mâinii cu degetul. Pur şi simplu am dorit să mă culc cu ea. întoarse capul spre ea şi deschise ochii, părând că o priveşte, mişcarea fiind atât de precisă încât fără să vrea Naomi se încordă. Ceva din vocea ta îmi spune că o dezaprobi pe Allegra.

- N-o cunosc pe doamnă... dar dezaprob pe oricine se poartă ca ea. Naomi privi încruntată portretul. Dacă cineva iubeşte cu adevărat un bărbat, nu are nici cea mai mică importanţă dacă el este orb, rănit, desfigurat sau... sau altfel.

Bran ridică din sprâncene.

- Câtă pasiune, Naomi!

Stânjenită, Naomi se calmă.

- Scuze. Am terminat cu sentimentalismele.

- Eu le-aş numi sentimente foarte sincere. Vorbeşti din proprie experienţă, Naomi? o întrebă el curios.

- Dacă vrei să ştii dacă cineva m-a părăsit odată cam din aceleaşi motive, atunci răspunsul este afirmativ.

- Dar tu n-ai fost niciodată oarbă, nu-i aşa?

- Nu, sigur că nu. încercă fără succes să-şi tragă mâna din a lui. Handicapul meu a fost mult prea ridicol ca să fie spus. Am fost destul de proastă ca să mă combin cu un bărbat care spunea că mă iubeşte pentru personalitatea mea, pentru umorul şi chiar pentru inteligenţa mea. Apoi m-a supus unei umilinţe publice când m-a părăsit pentru noua recepţioneră de la firma unde lucram amândoi. Tipa este cea mai frumuşică persoană pe care am văzut-o: numai forme şi o claie de păr. Nici urmă de creier. Probabil fără umor. Dar nici chiar Greg nu se poate aştepta să aibă

tot... şi eu trebuie să fiu nebună de legat că-ţi mărturisesc toate astea, încheie Naomi scurt. Este destul ca să indispună pe cineva.

- Sigur că nu, îi răspunse el impacientat. Dar nu te înţeleg. Unde este handicapul în toate astea?

-Aspectul meu exterior, domnule Llewellyn! Până la urmă nu a fost destul pentru Greg să fie cu cineva care să-l iubească şi cu care să poată discuta. Dorea şi un chip frumos la care să se uite.

- în schimb, vrei să zici, pufni Bran. După cât se pare, este un om de nimic.

- Asta am spus despre Allegra, îi reaminti Naomi. Dar după câte îmi amintesc, n-ai fost de acord.

-Adevărat. Dar de atunci se pare că am ajuns la aceeaşi concluzie ca şi tine. Gura i se destinse într-un zâmbet batjocoritor. Poate că ar trebui să i-o prezentăm pe Allegra nemerniculuí tău de odinioară. împreună ar face o pereche grozavă.

Naomi se forţă să râdă.

- Este adevărat. Scuze, dacă o spun atât de răspicat. Ca o regulă, îmi este imposibil să discut despre Greg.

- Poate că acum orbirea mea este un avantaj, îi spuse Bran. îţi aminteşti, preotul nu-l poate vedea pe cel care vine să i se confeseze.

- Eşti departe de ideea mea despre cum ar trebui să arate un preot!

- Bine. în acest caz, nu vei fi şocată.

Si înainte ca Naomi să realizeze ce vrea el să zică, era în braţele lui şi buzele lui Bran îi mângâiau pielea delicată din jurul ochilor, înainte de a se îndrepta hotărâte spre gura ei.

Capitolul 6

Naomi încercă să se desprindă din braţele care o încercuiau, dar Bran o făcu să realizeze că era în zadar.

- De ce nu? o întrebă el cu aroganţă.

- Mai devreme ţi-am spus motivele.

- Dar, dar nu încerc să te conving să ajungi în patul meu, Naomi.

Îi înăbuşi protestele cu un sărut atât de expert şi cuceritor încât se sprijini de el, învinsă, în timp ce mângâierile lui puseră capăt şi ultimei urme de rezistenţă. A trecut mult timp înainte ca el să-şi ridice capul puţin şi să-şi lipească obrazul de al ei.

- Ce este rău în a găsi sprijin unul în altul? întrebă el cu voce întretăiată.

Naomi trase cu nesaţ aer în piept.

- Pură lipsă de raţiune.

- Nu. Mult bun-simţ, *cariad.* Si apoi, îţi imaginezi ce prăpăd ar fi dacă aş încerca să te car în braţe pe scări? adăugă el izbucnind în râs. Abia reuşesc să mă descurc singur.

Fără să vrea, Naomi chicoti şi nu mai făcu nici un efort să-l împingă la o parte. Simţind schimbarea, Bran o ridică pe
genunchii lui şi sprijinindu-se de colţul canapelei o ţinu lângă el.

Bran oftă de plăcere în timp ce îşi sprijini obrazul de părul ei.

- Aşa este foarte bine pentru mine, înţelept sau nu. Si nu are nici o legătură cu dorinţa sau frustrarea la care tot faci aluzie cu o dezaprobare înnebunitoare. Vreau numai să te mângâi. Simt nevoia să te mângâi, Naomi. La fel cum simt nevoia să respir şi să mănânc.

- Asta compensează faptul că nu poţi să vezi?

- Da. Bran îşi trecu mâna mângâietor peste tâmplele şi obrajii ei. Deşi să fiu la fel de cinstit ca tine, Naomi, orbirea nu este singurul motiv pentru care vreau să te ating.

- Ti-am mai spus şi înainte, nu ai mai simţi la fel, dacă ai putea să mă vezi.

Mâna lui se mişcă şi o prinse de bărbie cu hotărâre.

- Cum poţi să ştii aşa ceva? Refuz să cred. Foarte bine, încrederea ta s-a zdruncinat când Crag ăla al tău te-a părăsit pentru alta. Dar probabil că el este genul care nu se poate ataşa de nici o femeie. Si mă îndoiesc foarte tare că treaba asta are vreo legătură cu chipul tău.

*
* *

Naomi fu mulţumită când în sfârşit ceilalţi plecaseră la Cardiff în dimineaţa următoare. Megan fusese foarte încordată în timpul cât Naomi îşi luase micul dejun în bucătărie. Se părea că Bran nici nu se atinsese de micul dejun şi când Naomi întrebă dacă ar trebui să-i facă o vizită scurtă în studio ca să-i ureze noroc, Megan clătină din cap.

- Nu m-aş duce, scumpo. Este destul de încordat. Si gândeşte-te, nu poţi să-l învinuieşti, dar dacă aş fi în locul tău l-aş lăsa în pace. Apropo, mi-a dat două casete pe care ţi le-am lăsat pe birou.

- Aaa... perfect. Atunci mă duc să mă apuc de lucru. Naomi o bătu pe umăr pe Megan. Fruntea sus.

Lui Naomi îi veni greu să se apuce de lucru. Porni fără grabă computerul, apoi puse cu grijă caseta în casetofon, dar îi era greu să se concentreze la vocea lui Bran. Pentru simplul motiv, se lămuri ea necăjită,

că la auzul vocii lui îi venea să lase totul baltă, să fugă la el, să-l ia în braţe şi să-i spună că totul va fi bine.

Sări în picioare şi tocmai se îndrepta spre uşă, când aceasta se deschise şi Naomi se ciocni de Bran care apăruse în prag.

Bran o prinse de mijloc cu degete de fier.

- Unde te grăbeşti aşa?

- Veneam să te văd.

- I-am dat casetele lui Megan.

- Stiu. Numai că... voiam să te văd.

El o trase spre el şi o sărută de parcă toată viaţa lui depindea de asta.

- Si eu aveam nevoie să te văd, mormăi el răguşit şi-i dădu drumul. Un talisman pentru ziua de azi.

Naomi îl prinse strâns de mâini.

- Nu ai nevoie de un talisman. Totul va fi bine, ştiu asta. Când te întorci?

- Nu ştiu exact ora, dar oricum după-amiază.

- Atunci ne vedem mai târziu.

Cutele din jurul gurii lui Bran se accentuară.

- Mi-aş dori să pot spune acelaşi lucru, Naomi.

- Vei vedea, îi spuse ea categoric. Poate nu azi, dar foarte sigur, în curând. Presimt asta.

- Bran! îl strigă Megan din hol. Eşti gata? Tal este în maşină.

- Vin.

Bran îi întinse mâna lui Naomi şi aceasta i-o strânse cu putere.

- Noroc.

După ce totul se linişti, Naomi se apucă de lucru cu hărnicie, hotărâtă să termine ambele casete înainte de sfârşitul zilei şi în acelaşi timp dorind să nu se gândească la ceea ce se întâmpla la Cardiff. Era

doar un control, îşi zise în sinea ei. Dar în ciuda cuvintelor încurajatoare ale lui Bran, îi era teamă că doctorul ar putea să-i dea o veste rea, să-i spună că la urma-urmei orbirea nu era temporară, că trebuie să se obişnuiască să trăiască aşa tot restul vieţii lui.

Pe la amiază Naomi termină prima casetă şi în acel moment realiză că mai era puţin de lucru şi autobiografia va fi gata. Introduse a doua casetă în sertar şi se duse să-şi facă un ceai. îl bău la masa din bucătărie, gândindu-se necăjită că în curând va trebui să părăsească Gwal-y-Draig... şi pe Bran Llewellyn. Moralul îi scăzu şi mai mult când trecând prin hol găsi printre scrisorile aduse de poştaş una de la Diana.

Se părea că Diana nu avusese curajul să-i spună ceea ce dorea la telefon, temându-se că discuţia ar putea fi ascultată.

„Treaba este, Naomi, că seara trecută, după orele de serviciu, Craig m-a invitat în oraş şi eu i-am scăpat câte ceva despre articol. Este atât de încântat de idee încât, te rog scumpo, trimite-mi tot ce ai până acum... despre casă şi despre cum trăieşte în refugiul lui din Tara Galilor, şi tot ce mai poţi.“

Diana încheia transmiţându-i din nou toată recunoştinţa, dragostea şi sărutările ei. Naomi privi consternată scrisoarea.

Alergă în camera ei şi smulgând receptorul formă numărul de la *Chronicle.*

- Diana? zise ea când sora ei veni la telefon. Eu sunt.

- Naomi! Am crezut că nu poţi vorbi...

- Toţi sunt plecaţi. Trebuie să vorbim repede, înainte să se întoarcă. Uite ce este, chiar trebuie să fac asta? Tu ai fost cea care mi-ai cerut să mă întorc

acasă.

- Stiu, dar având în vedere că ai rămas acolo, am presupus că te-ai obişnuit cu ideea, mai ales că acest lucru m-ar putea ajuta foarte mult. Diana părea încordată. Jack Porter, locţiitorul lui Craig, pleacă vineri. Povestea asta m-ar putea ajuta să-i iau locul.

- în mod sigur nu poţi să scrii despre altceva...

- Nimic despre care alţii să nu fi scris în alte ziare! Stii perfect de bine că tipul ăsta nu dă niciodată interviuri. îţi promit că o să fiu foarte atentă. Stii că niciodată n-aş scrie cave defăimător. în orice caz asta nu este bârfă, este numai un articol foarte important... Diana făcu o pauză şi oftă. Dar dacă nu poţi, nu poţi. Nu o să insist, scumpo.

-Ah, bine, îi spuse Naomi nefericită. Dar pentru numele lui Dumnezeu, asigură-te că articolul n-o să apară până când eu nu plec de aici. N-aş vrea ca cei de aici să afle înainte de plecarea mea. Toţi sunt foarte drăguţi.

- Inclusiv el?

- întâmplător, da. Naomi strânse din dinţi. Dar nu-ţi face griji, o să te ajut. O să mă duc până în oraş şi o să pun plicul cu notiţe la poştă. Plec acum, înainte ca ceilalţi să se întoarcă.

- Unde sunt plecaţi?

- La Cardiff.

- De ce?

- Habar n-am. Eu sunt angajată aici.

- Dacă îmi trimiţi informaţiile eşti zâna cea bună şi crede-mă că îţi sunt recunoscătoare. N-am uitat de excursia în Bahamas.

- N-am nevoie de o excursie în Bahamas. Dar poţi să faci altceva pentru mine.

- Orice!

- Poţi să afli ce mai face Greg... şi cu cine mai este?

în timp ce Diana promitea, Naomi auzi pe cineva strigând-o şi trebui să închidă, după ce îi mulţumi de mii de ori. Repede, înainte de a se putea răzgândi, luă însemnările din valiza ei, le puse într-un plic, le adresă Dianei la *Chronicle*, apoi coborî. Luă maşina şi se duse în oraş unde puse plicul la prima cutie poştală. Pe când se întorcea spre casă, începu să o doară capul şi simţi cum i se face greaţă.

Din experienţă, Naomi ştia că în faţa acestei migrene îngrozitoare nu putea face altceva decât să se bage în pat şi să aştepte să-i treacă. Crimă şi pedeapsă, se gândi ea necăjită, în timp ce zăcea în dormitorul întunecat, incapabilă să citească, să asculte radioul sau să facă altceva, decât să suporte valurile de durere care o asaltau unul după altul. La un moment dat fugi la baie şi vomită, după care se simţi puţin mai bine. Dar în curând durerea reveni şi avu senzaţia că un cleşte îi strângea capul. Durerea crescu în intensitate şi Naomi fugi la baie cuprinsă de un alt atac de greaţă, care o lăsă tremurând şi stoarsă, abia reuşind să se târască în pat.

Habar nu avea cât timp trecu până când auzi maşina oprind sub fereastra ei. Curând după aceea Megan intră în cameră, privi alarmată draperiile trase şi se grăbi spre silueta ghemuită în pat.

- Te-am căutat peste tot, *bach.* Ce s-a întâmplat? Ai răcit, ca Tal?

- Nu, migrenă, gemu Naomi.

Megan o compătimi plină de simpatie.

- Asta-i neplăcut. Le faci des?

- Din când în când, dar nu-ţi face probleme. Naomi se luptă să se ridice, dar se apucă de cap. Ce face

Bran?

- Oftalmologul a fost mulţumit. Crede că nu va mai dura mult până când Bran îşi va recăpăta vederea. Megan îi aranjă perna lui naomi şi-i îndreptă cuvertura. Acum stai liniştită, fii fată cuminte. *Duw,* eşti foarte palidă. Nu poţi să iei ceva?

- Acum nu are nici un efect.

- Ai şi vomitat? Sărăcuţa, să-ţi aduc puţin ceai...

- Nu, nu , mulţumesc, Megan. Naomi încercă să zâmbească. Spune-i lui Bran că-mi pare rău că n-am putut să lucrez.

Megan mârâi.

- într-adevăr, odihneşte-te! Acum trebuie să plec, dar vin mai târziu.

Spre marea uşurare a lui Naomi, după vizita lui Megan
durerea începu s-o lase, îi dispăruse şi starea de greaţă, şi după un timp adormi. Când se trezi era aproape întuneric. Aprinse veioza, apoi se dădu cu grijă jos din pat şi se îndreptă clătinându-se spre baie. După ce se spălă pe faţă şi pe dinţi, se pieptănă şi se grăbi să se întindă în pat, fericită că durerea îi dispăruse, dar era încă ameţită. Stia de mai mult timp că în cazul ei migrenele erau legate de o stare de stres, iar acum fusese direct legată de faptul că-i trimisese însemnările Dianei.

Câteva minute mai târziu apăru şi Megan.

- Am fost şi mai devreme, o anunţă aceasta pe Naomi. Dar erai knock-out. Cum te mai simţi, draga mea?

- Mult mai bine, mulţumesc, Megan. De data asta Naomi putu să zâmbească fără efort. Puţin slăbită şi ameţită, dar nu mă mai doare capul.

- Asta-i bine. Ti-am adus ceva de mâncare.

-Aa, Megan, nu la ora asta. Puţin ceai îmi va face bine... şi pot să-l prepar aici.

- în nici un caz! în seara asta am făcut puţină supă de pui pentru Bran, aşa că o să-ţi aduc şi ţie împreună cu câteva felii de pâine prăjită proaspăt. Nu poţi să te culci cu stomacul gol, nu-i aşa?

Resemnată, Naomi cedă şi în momentul în care Megan sosi cu tava, realiză surprinsă că-i era foame şi mâncă tot ce-i adusese.

După ce Megan plecă, dădu drumul la radio ca să asculte puţină muzică, întrebându-se dezolată dacă Bran îi simţise lipsa la cină.

Cu ochii închişi şi strângând din pumni, Naomi încercă să nu se mai gândească. Dar închizând ochii, imaginea lui Bran îi apăru în minte; ochii verzi şi strălucitori, înconjuraţi de gene lungi şi mătăsoase, claia de păr negru ca pana corbului şi gura cu buze bine conturate şi senzuale. Se ridică brusc şi îşi aranjă perna, apoi înţepeni când auzi o bătaie uşoară în uşă.

- Intră! strigă fără grijă, gândindu-se că nu putea fi decât Megan.

Dar uşa se deschise şi în prag apăru silueta înaltă şi incon- fundabilă a lui Bran Llewellyn. Făcu ochii mari, convinsă pe moment că imaginaţia îi joacă o festă, dar când vocea profundă şi sigură de sine îi rosti numele, îi zâmbi larg, deşi el nu putea vedea.

- Bran... te rog, intră, îi spuse şi sărind din pat alergă să-l conducă. Fii atent, lângă uşă este un taburet şi un altul lângă pat, unde obişnuieşte să stea Megan. Vino şi aşază-te. Te simţi bine? Ce ţi-a spus doctorul, este vreo îmbunătăţire? Eşti obosit după călătorie...?

- Hei! îi strigă el râzând în timp ce se aşeza pe

scaun. Lasă-mă să spun şi eu ceva, moară stricată. Eu mă simt bine, tu eşti bolnavă.

- Nu, nu sunt. Am avut doar o migrenă.

- Atunci închide uşa şi bagă-te în pat, îi porunci el.

Naomi făcu ce i se spusese, atingându-i mâna uşor în timp ce
se urca în pat.

- îmi pare rău că n-am coborât la cină.

- M-am simţit foarte singur fără tine.

Naomi se sprijini relaxată de pernă, mulţumită că-l poate privi. De dimineaţă când se dusese la doctor se îmbrăcase cu un costum sobru, dar acum purta o cămaşă groasă, albastră în carouri, un pulovăr roşu închis şi pantaloni de catifea bleumarin.

- De ce eşti aşa de tăcută? o întrebă cu o voce joasă.

- Pur şi simplu te privesc. Eşti puţin schimbat.

- Probabil din cauza optimismului, *cariad.*
Zâmbetul lui o uimi. Nu este bine să provoci soarta şi să o spui cu voce tare, dar în ultimele zile am observat o anumită sensibilitate la lumină şi doctorul mi-a confirmat-o. Mi-a spus că este posibil ca în scurt timp să-mi revină vederea.

Dintr-un impuls Naomi se întinse şi-l prinse de mână.

- Asta este o veste minunată, Bran... sunt atât de bucuroasă.

Mâna lui o acoperi pe a ei.

- într-adevăr eşti bucuroasă, nu-i aşa?

- Sigur că da, îi răspunse indignată. De ce n-aş fi?

- Pentru că atunci aş putea să-ţi văd chipul. Si este ceva ce-mi doresc foarte mult, pentru că refuz să cred că este posibil ca o voce atât de plăcută să nu aibă şi un chip pe măsură.

- Oricum nu are importanţă, îi răspunse ea jalnic. Doar dacă îţi revine vederea până la sfârşitul săptămânii, altfel n-o să afli. Până atunci o să termin de transcris cartea.

Bran o strânse mai tare de mână.

- Si ce legătură are una cu alta? Dacă văd, pot să conduc. Aşa că ce mă opreşte să vin să te vizitez la Londra?

Naomi îngheţă. Niciodată nu-i trecuse prin cap că el ar dori s-o mai întâlnească după plecarea ei de la Gwal-y-Draig.

- După tăcerea care s-a lăsat, înţeleg că acest lucru nu-ţi face plăcere, îi spuse Bran tăios.

- Nu... nu e asta.

- Atunci care este problema?

- Zău că este evident. în acest moment sunt singura femeie de aici, în afară de Megan, începu ea încercând să fie rezonabilă. Este măgulitor că-ţi place compania mea, desigur, dar în acelaşi timp nu mă amăgesc că imediat ce te vei vindeca, te vei purta la fel ca înainte. Gândeşte-te la toate femeile care se vor călca în picioare ca să te felicite pentru că ai apărut din nou pe scenă.

- Ce frumoasă descriere faci pentru viaţa mea sexuală, Naomi, îi spuse el ironic. Si nu te feri, nu am nici o intenţie să-ţi eliberez mâna. De fapt migrena este singurul lucru care mă face să mă abţin de a te lua în braţe, îi zise el, vocea coborându-i cu un ton.

- Atunci încă o dată sunt recunoscătoare migrenei, îi spuse ea sarcastic.

- De ce? Este o idee atât de respingătoare? o întrebă el.

Naomi pufni nerăbdătoare.

- Stii foarte bine că nu-i aşa. Trebuie că ţi-ai dat

seama, că atât noaptea trecută cât şi astăzi dimineaţă, mi-a plăcut să mă aflu în braţele tale, chiar mai mult decât trebuia.. sau era înţelept.

Bran se ridică în picioare, încă ţinând-o de mână, apoi se îndreptă nesigur spre pat şi se aşeză pe margine, destul de aproape ca să-i poată atinge faţa.

- Naomi, amândoi suntem liberi şi maturi. De ce să nu profităm de ceva ce ne produce la amândoi atâta plăcere?

- Stii perfect de bine de ce, îi spuse ea iritată încercând să se afunde în pernă. Săptămâna viitoare mă întorc la viaţa mea şi vreau să mă întorc întreagă la ea, Bran Llewellyn.

- Mi se pare că doamna protestează prea mult, spuse Bran foarte calm.

Si se aplecă s-o sărute, dar când ea întoarse obrazul, el se îndreptă şi se ridică în picioare, trăgând cu putere aer în piept.

- Foarte bine, Naomi. Te las singură în patul tău, iar eu mă îndrept spre al meu. Fără tragere de inimă, dar mă duc.

- Lasă-mă să te conduc la uşă, îi spuse ea repede, dându-se jos din pat ca să-l ia de mână.

- Nu faci lucrurile mai uşoare, îi spuse el cu severitate în timp ce ea îl conducea prin cameră. Poate că nu văd, dar îţi simt pulsul rapid sub degetele mele, simt parfumul şi căldura emanată de corpul tău. Si asta mă înnebuneşte.

Se opri brusc şi o smuci de mână încât ea îi căzu în braţe şi de data asta gura lui o acoperi pe a ei.

Naomi cedă. îşi strecură braţele în jurul mijlocului lui şi se lipi de el, cu sânii presaţi de pieptul lui puternic. El mormăi ceva ininteligibil lângă gura ei, apoi o sărută cu insistenţă, la care ea îi răspunse cu

atâta fervoare încât, atunci când Bran îşi luă gura de pe a ei, abia mai respirau. O îndepărtă puţin ca să-şi tragă mâna peste chipul ei şi în jos spre gât şi peste sâni. Naomi simţi cum sângele îi pulsează în urechi şi ochii îi străluceau în timp ce priveau fix chipul încordat şi înflăcărat aplecat spre ea. Fu străbătută de un fior când el îi îndepărtă cămaşa de noapte de pe umeri şi-i cuprinse sânii în mâini, apoi se aplecă să prindă pe rând sfârcurile tari în gură.

Naomi scăpă un ţipăt înăbuşit şi să agăţă disperată de el, dar dintr-o dată Bran îşi înălţă capul şi ascultă.

- Drace, nu... O împinse la o parte brusc. Fugi în pat. Urgent.

Naomi îşi îndreptă cămaşa de noapte şi sări în pat. îşi trase
cuvertura până la bărbie în timp ce Bran se îndrepta spre uşă trecându-şi mâna prin păr. Când ajunse acolo, cineva ciocăni uşor în uşă. Bran trase aer în piept, îşi îndreptă umerii, apoi deschise uşa zâmbind strâmb.

- Bună, Megan.

îmbrăcată cu un halat înflorat şi cu părul prins sub o bonetă, Megan îl privi ca trăsnită.

- Bran? Ce Dumnezeu faci aici?

- Am venit să văd ce face bolnava, îi spuse cu o stăpânire de sine care o umplu de invidie pe Naomi.

Megan îl luă de braţ şi-l făcu să se aşeze pe taburetul de lângă uşă.

- Stai aici un minut, Bran Llewellyn. înainte de a mă duce să mă culc, o să te conduc până în studio, dacă nu te superi. Străbătu camera să o vadă pe Naomi şi se încruntă când îi văzu obrajii îmbujoraţi, obraji care mai înainte fuseseră cenuşii. Te simţi bine,

scumpo? După cum arăţi, parcă ai avea temperatură.

îşi puse mâna pe fruntea lui Naomi şi plescăi nemulţumită când o simţi fierbinte.

- Mă simt bine, îi răspunse Naomi, pentru prima oară mulţumită că Bran nu o putea vedea. Durerea de cap mi-a dispărut şi până mâine dimineaţă îmi va trece şi ameţeala, promit.

- Sper, zise Megan plină de îndoială şi-i aruncă o privire lui Bran, al cărui chip era atât de ţeapăn încât Naomi îşi dădu seama că abia se abţinea să nu râdă. înainte să mă culc, m-am gândit să vin să văd dacă Naomi nu are nevoie de ceva. Nici prin cap nu mi-a trecut că o să te găsesc aici, Bran.

- Si eu am vrut să văd cum îi merge lui Naomi. Marile spirite se întâlnesc, Megan, *bach*. Se ridică în picioare şi întinse mâna în direcţia vocii ei. Dar o să plec în linişte. Ia-mă, sunt al tău!

- Ah, termină cu prostiile! râse Megan clătinând din cap şi se întoarse spre Naomi. Iar tu, trage un pui de somn, draga mea. Noapte bună.

- Noapte bună, Megan. îţi mulţumesc că ai venit.

Naomi se abţinu să râdă când Bran se întoarse spre ea, cu un zâmbet amabil şi inocent.

- Mie nu mi-ai mulţumit că am venit, Naomi.

- îţi mulţumesc şi ţie. Eşti foarte bun.

în timp ce zâmbea, ochii îi străluceau şi Megan oftă.

-Mare păcat că nu poţi s-o vezi, Bran. Are un zâmbet atât de frumos.

- Zău? Dacă te iei după ea, este urâtă ca dracu'.

Dacă ar fi putut, Naomi l-ar fi prevenit, mai ales când o văzu pe Megan privind-o uluită.

- Oare de ce i-ai spus aşa ceva?

- Nu i-am spus chiar aşa!

- Sper că nu. Megan se duse la Bran şi-l luă de braţ. Naomi are un chip foarte drăguţ, crede-mă.

- Da, tecred, o asigură Bran. Mult mai mult decât am crezut-o pe Naomi. îi aruncă un zâmbet peste umăr lui Naomi, în timp ce Megan îl trăgea de mână. Atunci pe mâine, Seherezada. Mi-a lipsit povestea în seara asta.

- O să ţi-o spun mâine, îi primise ea, apoi îşi dori să fi tăcut din gură, când Bran îi zâmbi seducător şi Megan îl privi ciudat pe când îl trăgea afară din cameră.

Capitolul 1

După plecarea musafirilor, Naomi a avut o noapte foarte agitată. Combinaţia între tulburarea provocată de sărutările lui Bran şi sentimentul de vinovăţie din cauză că-i trimisese Dianei însemnările, a îndepărtat orice speranţă a unui somn liniştitor.

- Cum te simţi în dimineaţa asta? o întrebă Megan când Naomi intră în bucătărie. Este bine că ai coborât? Eram sigură că o să te resimţi după febra de aseară.

- Mă simt mult mai bine decât ieri, o asigură Naomi, bucuroasă că Megan nu şi-a dat seama care fusese sursa „febrei“ din seara trecută.

-Acum, fata mea, ia un mic dejun consistent şi apoi nu lucra prea mult. Sunt sigură că Bran nu se va supăra dacă nu termini cartea la ţanc.

Naomi zâmbi strâmb.

- Dar eu da. Aminteşte-ţi că trebuie să mă întorc la slujba mea.

în ciuda sensibilităţii pe care o avea după migrenă, o dată ce se aşeză în faţa computerului, Naomi lucră cu spor. Timpul trecu atât de repede încât o privi surprinsă pe Megan când veni să-i spună că Bran îi poruncise s-o cheme să bea împreună cu el cafeaua.

- Este chiar aşa de târziu? o întrebă ea nedumerită.

-Ti-am spus să nu te oboseşti prea mult, o certă Megan. Fugi de-aici şi fă o pauză.

- Era şi timpul, se plânse Bran, când Naomi intră în atelier. înainte, Megan nu mă lăsa să te întrerup din lucru.

- Am avut de recuperat timpul pierdut ieri. Naomi străbătu camera şi-i întinse mâna, acesta fiind modul

în care-l saluta în fiecare zi. Cum te simţi azi?

- Mult mai bine, acum că sunt cu tine. îi reţinu mâna şi o trase lângă el pe canapea. Vino, stai jos şi spune-mi cum te simţi tu astăzi, cum arăţi, cum eşti îmbrăcată, şi orice crezi că m-ar putea interesa.

Naomi chicoti.

- Mă simt bine şi arăt la fel. Sunt îmbrăcată în blugi, pulovăr bleumarin şi bluză roz. Aşa. Pot să-ţi torn cafeaua? Acum că am făcut această pauză, îmi dau seama că abia aşteptam.

- Ce? o întrebă el dintr-o dată. Cafeaua sau să fii cu mine?

- Amândouă, îi răspunse ea fără tragere de inimă, simţind cum i se taie respiraţia când văzu expresia triumfătoare de pe chipul lui Bran.

-Ai recunoscut, o încolţi Bran, apoi îi eliberă mâna din strân- soare. Foarte bine, toarnă-mi cafeaua, dacă vrei. Spune-mi cum te-ai simţit noaptea trecută.

Cu mâini tremurătoare, Naomi îi umplu ceaşca.

- Când anume?

- Când ne-a întrerupt Megan, femeie! Dumnezeu ştie că ţin foarte mult la ea, dar în acel moment mi-am dorit să fie la mii de mile depărtare.

Naomi puse zahăr în cafea şi-i întinse cana.

- Poate că a fost foarte bine că a sosit chiar atunci.

- De ce? Ti-a fost teamă că o să-ţi înving toate prejudecăţile şi că voi face ceea ce vreau cu tine?

Se întoarse spre ea, cu ochii strălucitori, provocând-o să-i răspundă, ceea ce o făcu pe Naomi să roşească.

-Ceea ce m-a înspăimântat cu adevărat a fost faptul că nu doream absolut deloc să mă opun, îi răspunse Naomi cu toată sinceritatea.

Bran înţepeni, toată veselia evaporându-i-se

brusc.

-Asta înseamnă că noaptea trecută m-ai fi lăsat să rămân cu tine?

Naomi respiră profund.

- Nu ştiu. Sper că aş fi găsit cumva puterea să mă opresc la timp. Aşa că, de acum şi până plec, am hotărât că cel mai bun lucru este să evit situaţii ca cea de aseară.

- Vrei să spui că nu mă mai laşi să intru în dormitorul tău?

- Nici nu se pune problema. Nu am migrene prea des.

- Ce te face să crezi că am nevoie de o scuză?

- Nu ce. Cine!

Bran îi zâmbi provocator.

- Aha, înţeleg. Crezi că n-aş îndrăzni să fac ceva sub privirea de vultur a lui Megan.

- Exact. Naomi se cutremură. Dacă s-ar mai ivi o astfel de situaţie... ceea ce n-o să se întâmple... pe tine te-ar ierta, dar pe mine, niciodată.

- De ce m-ar ierta pe mine?

- Deoarece sunt sigură că Megan ţi-ar ierta orice la fel ca oricare dintre femeile pe care le cunoşti, îi răspunse Naomi foarte calmă.

Nerăbdător, Bran întinse mâna spre ea.

- Asta este valabil şi pentru tine? o întrebă el răguşit.

Naomi îl luă de mână.

- Nu ştiu. Si pentru că este puţin probabil să fiu pusă la încercare, nici nu voi şti.

Bran o strânse de mână.

- Ceva îmi spune că eu te voi ierta, indiferent de ce mi-ai face.

Roşeaţa cuprinse obrajii lui Naomi. Sentimentul

de vinovăţie
îi tăie respiraţia în timp ce strânsoarea mâinii lui devenise mai puternică şi trăgând-o spre el o luă în braţe. Cu ochii închişi îşi frecă obrazul de al ei, înregistrând căldura emanată de pielea ei fină. Respiră profund când simţi cum cedează, apoi gura lui alunecă pe obrazul ei, căutându-i gura. Naomi începu să tremure când buzele li se întâlniră, şi se despărţiră numai când amândoi simţiră că nu mai pot respira.

Naomi îşi îngropă capul în umărul lui; corpul îi vibra, inima îi bătea repede şi se lupta cu dorinţa de a-i mărturisi totul.

Bran o mângâia pe păr, iar respiraţia îi era întretăiată.

- Vorbesc serios, Naomi.

Ea se îndreptă şi se trase înapoi ca să-l privească în ochi.

- Serios, ce?

- Că îţi voi ierta orice.

Nici ea nu ştia cum găsise puterea să nu se ridice de lângă el.

- Mă cam îndoiesc, îi spuse cu voce înăbuşită. Doar eşti om, Bran.

- Nu are importanţă, îi răspunse el întunecat.

- Si eu sunt om, Bran. îl atinse uşor pe umăr, încercând să îndulcească vorbele. Aşa că hai să evităm episoade ca cel de aseară... şi de azi-dimineaţă... de acum înainte.

Chipul lui se întunecă.

- Asta este ceea ce vrei?

- Nu, îi răspunse ea cu sinceritate. Dar în orice caz este ceea ce îţi cer.

Bran ridică cu ironie din sprâncene.

- Nu fac promisiuni pe care nu pot să le ţin, Naomi. Ridică iritat din umeri. Si acum, presupun că o să fugi înapoi la maşina ta blestemată. Cred că este uman... şi bărbătesc... felul în care am ajuns să urăsc maşinăria aia.

Naomi chicoti.

- Ne vedem la cină.

- Am crezut că dacă stau acasă azi, luăm prânzul împreună, îi spuse el repede zâmbindu-i atât de seducător, încât ea îşi dori să-i răspundă afirmativ.

- Nici vorbă. Nu fac pauză la prânz.

- Femeie fără inimă!

- Nu, pur şi simplu practică, îi răspunse ea cu hotărâre, sperând că Bran nu va realiza ce luptă ducea ca să fie practică în ceea ce-l privea.

*
* *

Naomi câştigă bătălia, pentru că în următoarele două zile termină de transcris *Zborul corbului.* Ca de obicei, a luat cina cu Bran, i-a citit ceea ce lucrase în timpul zilei, înainte de a trece la ceea ce voia el să afle din ziar, deşi cel mai adesea Bran nu dorea decât să stea de vorbă sau să asculte muzică, dar întotdeauna ţinând-o de mână ca şi cum contactul cu ea îi ridica moralul.

-Tu eşti raza mea de lumină în întunericul ăsta, Naomi, îi zise el.

- Sunt bucuroasă că pot să-ţi fiu de folos, răspunse ea.

- Aş vrea să fii mai mult decât atât, dar ţi-e teamă de mine, oftă el întunecat.

- Teamă de tine? De unde ai scos-o?

- Mi-e teamă că dacă cer mai mult decât să ţin această mână mică şi sensibilă vei fugi. Si nu-ţi fie

teamă să fii sensibilă, sau nu voi mai răspunde de acţiunile mele, adăugă el pe un ton iritat.

- Atunci n-o s-o fac, îi răspunse ea calmă. Ce zici de puţină muzică?

- Perfect, atâta timp cât este ceva vesel şi puţin romantic. Un bărbat nu poate suporta prea multe, *cariad.*

* *

Pentru Naomi timpul zburase prea repede. Curând, foarte curând, va fi timpul să plece. Manuscrisul era aproape terminat şi deşi Bran îi ceruse să rămână şi în weekend, aşa cum hotărâse la început, ea ştia că cel mai bun lucru era să părăsească Gwal-y-Draig imediat. Bran, fără tragere de inimă, se abţinuse să mai facă dragoste cu ea, dar Naomi a descoperit că erau mai multe moduri de a face dragoste, fără să fie necesar contactul fizic. Bran avea o afinitate pentru poezie şi acest lucru o atrăgea pe Naomi la fel de mult ca şi irezistibilul lui farmec.

în seara următoare, Naomi s-a dus la culcare mai devreme decât de obicei, obosită după lungile ore pe care le petrecuse cu Bran în studio. Tot timpul cât au fost împreună, Naomi a simţit că el şi-ar fi dorit să facă dragoste cu ea. Stia că ar fi fost de-ajuns să coboare garda o clipă şi ar fi ajuns în braţele lui Bran. Dacă el era hotărât să facă dragoste cu ea, nu-şi făcea nici o iluzie că s-ar fi putut opune dorinţei ei sau a lui. Ar fi putut lupta împotriva unuia, dar nu împotriva amândurora.

Naomi se foia în pat, blestemându-se că-l părăsise pe Bran atât de devreme, când o bătaie în uşă o făcu să-i sară inima din piept.

- Intră! strigă cu gura uscată.

Apoi când o văzu pe Megan în prag, dezamăgirea o cuprinse ca un val rece.

- Slavă Domnului că eşti încă trează, scumpo, îi spuse Megan cu o voce atât de necăjită încât Naomi sări din pat şi o privi neliniştită.

- S-a întâmplat ceva, Megan?

Cealaltă femeie dădu din cap şi-şi şterse lacrimile care-i alunecau pe obraji.

- Este vorba de Haydn.

Nu Bran. Naomi făcu un efort să-şi ascundă uşurarea.

- Fratele lui Tal? Ce s-a întâmplat?

- A avut un accident de maşină... în seara asta, mai devreme, un puşti cu o maşină furată a dat peste el lângă Newport. L-au dus la Gwent... la spitalul de acolo. Tal este ruda cea mai apropiată, de aceea l-au sunat de la spital. Brusc lacrimile începură să alunece pe obrazul lui Megan. Au spus că Haydn este într-o stare gravă. Si ştii ce înseamnă asta în termeni medicali.

Naomi o luă de umeri pe Megan.

- îmi pare atât de rău. Pot să te ajut cu ceva? Cu orice?

Megan îşi suflă nasul.

- Păi poţi, dar îmi este aşa de jenă. Tocmai am fost să-l văd pe Bran şi el mi-a spus că ar fi bine să mergem împreună, adică vreau să zic cu Tal. Dar nu-mi place să-l las pe Bran singur...

- Dar nu rămâne singur, îi răspunse Naomi cu inima bătând precipitat. Eu sunt aici. Si o să-i pregătesc eu micul dejun, dacă asta te îngrijorează.

- Ce bună eşti!

Nu sunt bună deloc, gândi Naomi, cu obrajii în

flăcări.

-Prostii! Nu poţi să-l laşi singur pe Tal. Dar te rog să mă suni când poţi, şi să-mi spui cum stau lucrurile.

Megan, plină de griji, o asigură pe Naomi că o va ţine la curent, apoi se grăbi să plece. Naomi sări din pat, îşi trase halatul pe ea şi o urmă ca să vadă dacă putea să-i ajute cu ceva ca să poată pleca mai repede. îl întâlni pe Tal în hol, evident venind din studio. Era îngrijorat şi tras la faţă, dar o asigură că Bran nu avea nevoie de nimic până a doua zi dimineaţă.

-Este ridicol, scumpa mea, îi zise el în timp ce intra grăbit în bucătărie. Eu sunt cel bolnăvicios, din cauza problemelor cu pieptul. De obicei Haydn era în formă. Puţini sunt ca fratele meu... nu merita aşa ceva!

Cât timp Naomi i-a ajutat pe Megan şi Tal să-şi facă bagajele, Bran n-a apărut deloc. Naomi le-a făcut semn cu mâna, apoi a intrat în casă şi pe când încuia uşa, a aruncat o privire plină de speranţă spre culoarul ce ducea spre studio. Dar, îşi reaminti grăbită, ea fusese cea care avusese obiecţii. S-ar putea să aibă casa la dispoziţia lor, dar asta nu avea nici o importanţă.

încet, Naomi urcă scările trăgând cu coada ochiului la lumina ce se vedea pe sub uşa de la capătul culoarului. Dar silueta înaltă şi familiară nu apăru în prag ca să-i oprească mersul. Cu un suspin intră în dormitorul ei, închise uşa şi se urcă în pat. Dar înainte de a ajunge să stingă lumina, uşa se deschise şi Bran rămase în prag cu mâna pe clanţă, încercând să se orienteze.

Făcu doi paşi în cameră, apoi închise uşa şi se îndreptă încet spre pat. Naomi sări din pat şi se

întâlniră la jumătatea camerei. îl prinse de mijloc, îşi sprijini obrazul de pieptul lui şi ascultă încântată cum inima îi bătea cu putere în timp ce o lipea de el.

- Aproape că n-am vrut să vin, îi spuse cu vocea răguşită de emoţie, sprijinindu-şi obrazul de părul ei.

- Aproape că am vrut să vin la tine, îi zise ea şi-l simţi cum se relaxează, cutremurându-se de râs.

- Câtă sinceritate, *cariad!*

Se aplecă spre ea şi Naomi îşi ridică grăbită capul spre el, întâmpinându-i gura cu a ei, la jumătatea drumului. îşi ridică mâinile să-i înconjoare gâtul, dar Bran o opri şi o luă în braţe.

- N-am putut să te duc în braţe pe scările din studio, Naomi, dar de aici până la patul tău pot să mă descurc.

Si cu un pas sigur ca şi cum ar fi văzut, o aşeză în pat, apoi se îndreptă şi rămase nemişcat.

Ezitând, ea îl privi fix şi ca întotdeauna sensibil la ceea ce simţea ea, Bran îi surâse larg în timp ce îşi scotea halatul înainte de a i se alătura în pat şi a o lua în braţe.

- Doar nu te gândeai că o să dau bir cu fugiţii, o tachină el.

- Pentru o clipă m-am gândit la asta, recunoscu ea cu o voce înăbuşită.

Bran o trase mai aproape şi Naomi simţi buzele lui calde pe obraz.

- Naomi, ştiu că ai reţineri, dar când Megan şi Tal au plecat în seara asta, deşi pentru ei este un necaz, am zis că e mâna destinului. Aşa a fost scris pentru mine şi pentru tine. La fel, este foarte evident pentru tine, chiar în această clipă, că te doresc atât de tare încât aproape că îmi ies din minţi.

- Ar fi păcat să se întâmple aşa ceva, îi spuse ea

calmă. La urma urmei, ai o minte atât de pătrunzătoare.

Bran râse şi se rostogoli ca s-o prindă sub el.

- Ah, *cariad* îi şopti lângă obraz. Dacă ai şti cât de mult doream să fac asta...

îşi coborî capul, buzele lui căutând pulsul ei care bătea la baza gâtului. Când gura lui întâlni cămaşa de noapte, nu încercă s-o dea la o parte, ci îşi întoarse atenţia spre gura ei.

-încerc din greu să nu grăbesc lucrurile, scumpa mea, îi zise el cu o voce răguşită. De atâta timp neavând parte de această consolare, sunt hotărât să prelungesc experienţa cât mai mult posibil.

Naomi îşi trecu încet degetele peste umerii lui şi apoi în jos pe şira spinării, în acelaşi timp sărutând uşor pielea moale de-a lungul maxilarului.

-Amin, fu ea de acord cu pioşenie.

Bran simţi cum i se taie respiraţia.

-Dar este o problemă, *cariad.* O cooperare, oricât de binevenită şi încântătoare ar fi, face ca întârzierea să fie destul de dificilă.

-Atunci o să fiu cuminte.

- Nu prea cuminte, îi şopti şi îi sărută gura zâmbitoare, şi în următoarea clipă mâna lui alunecă peste materialul subţire, degetele îi zăboviră pe şold înainte de a se mişca în jos pe coapsa ei, care se încordă la atingerea lui.

-Ai auzit vreodată de Dafydd ap Gwilym? o întrebă luând-o prin surprindere.

Naomi îşi înăbuşi râsul.

- Nu. Este o tactică de întârziere?

- Ba deloc. Scoase un sunet dezaprobator. Este cel mai mare poet celt din Evul Mediu pe care-l ştiu.

- Aha, acel Dafydd ap Gwilym, spuse ea cu

îndrăzneală lipindu-se de el.

- Saxon nesimţitor! Si apoi, o fi fost el din Evul Mediu, dar poezia lui este extraordinar de actuală.

îmbrăţişarea lui Bran deveni mai puternică, vocea lui joasă şi mai seducătoare, accentul mai pronunţat, când începu să-i recite versurile compuse cu secole în urmă şi totuşi atât de potrivite în acel moment, încât ai fi putut crede că au fost scrise pentru el chiar în acea zi.

- Permite-mi, dragă viaţă, binecuvântată iubire, un sărut cuceritor, o mângâiere blândă, recită încet Bran cu o voce joasă, care-i provocă lui Naomi fiori de-a lungul şirei spinării.

îi scoase cămaşa de noapte cu îndemânare şi îşi trecu uşor mâna peste corpul ei, ca şi cum ar fi vrut să-şi întipărească în minte fiecare linie.

- O încântare sălbatică, o lungă mângâiere, şi la urmă cucerirea sufletului, continuă el cu o voce răguşită.

Bran stătea jumătate lângă ea şi jumătate peste corpul ei gol, cu ochii închişi în timp ce mâna îşi continua cercetarea. Cu o mişcare sinuoasă se lăsă mai jos în pat, buzele lui se jucară cu sânii rotunzi, făcând-o să scape un strigăt înăbuşit, şi se închiseră peste un sfârc tare, apoi peste celălalt. Inima ei începu să-i bată cu putere, când mâna lui cercetătoare găsi locul secret care se abandonă mângâierilor lui, ceea ce-l făcu să înlocuiască degetele insistente cu buzele şi limba şi o aduse pe Naomi în pragul unei asemenea împliniri încât suspină, ţipă şi se arcui spre el.

Bran râse şi o lipi de el, sărutând-o cu triumful cuceritorului care a reuşit să pătrundă în cetate. Naomi se agăţă cu putere de el.

- Diavoliţă mică, mârâi el sărutând-o, apoi gemu când ea îl atinse, gest care-l făcu să scape un geamăt atât de chinuit încât Naomi crezu că l-a rănit şi-l îmbrăţişă.

în acel moment Bran nu mai putu să aştepte şi în sfârşit o pătrunse. Corpurile lor s-au întâlnit şi s-au potrivit găsindu-şi imediat ritmul. Toate eforturile lui Bran de a prelungi extazul au fost abandonate în timp ce accepta cedarea lui Naomi ca fiind dreptul lui, făcând-o să i se alăture pe culmi de plăcere pe care nu şi le imaginase nici în cele mai sălbatice vise ale ei.

Momentele de linişte după ce au făcut dragoste, ţinută strâns în braţe de Bran, erau la fel de frumoase ca şi atunci când făcuseră dragoste cu pasiune. Se lipi mai tare de Bran şi acesta suspină de plăcere.

- Dacă ăsta era un film, şocul unei asfel de experienţe formidabile mi-ar fi redat vederea, îi zise el plimbându-şi buzele pe faţa ei.

Naomi se sprijini într-un cot şi-i dădu la o parte părul negru de pe fruntea transpirată.

- Aha, înţeleg. De asta erai atât de grăbit să faci dragoste cu mine. Credeai că deţin secretul unei vindecări miraculoase!

Bran o trase din nou lângă el, îşi strecură mâna în părul ei şi-i lipi faţa de gâtul lui.

- Stii perfect de bine că nu este adevărat, vrăjitoareo! Am făcut dragoste cu tine pentru că înnebuneam dacă nu o făceam. Si nu-mi spune că m-aş simţi altfel dacă aş vedea, pentru că nu te cred.

Naomi zăcea liniştită lângă el, nefăcând nici un efort să-l contrazică, apoi se ridică şi stinse lumina.

- Aşa. Acum nici eu nu te pot vedea. îşi trecu

degetele uşor peste pieptul lui. O să las degetele să acţioneze în locul ochilor.

- Dacă o faci, nu voi răspunde de consecinţe, zise Bran cu o voce încordată.

- Atunci să mă opresc?

- Nu... *duw,* nu!

Plină de încredere Naomi râse şi îşi continuă explorarea, până când el o trânti brusc pe spate şi luând-o în braţe o ridică şi începu din nou să facă dragoste cu ea. De data asta a fost mai scurt şi chiar mai pasionat, atât de copleşitor încât după aceea au zăcut epuizaţi unul în braţele celuilalt şi într-un târziu, Naomi a adormit.

Capitolul 8

Trezirea în braţele lui Bran, în zori, era o experienţă periculoasă, dar în acelaşi timp fericită. Naomi rămase nemişcată, simţind căldura corpului lui Bran, atingerea părului negru şi mătăsos pe umărul ei, greutatea piciorului lui peste al ei. Se mişcă uşor şi el mormăi încordând braţul pentru o clipă. Naomi rămase nemişcată, abandonând ideea de a se scula. Dar de data asta îşi putea permite luxul de a sta lângă el, izolată de restul lumii, într-o oază de taină miraculoasă.

Naomi privi cum lumina începea să pătrundă în cameră şi-şi aminti întâmplările din noaptea care trecuse. Brusc, realiză că fericirea ei se datora nefericitului accident suferit de Haydn Griffiths. Plină de remuşcări se întrebă cum se simţea şi îşi zise că atunci când Megan va suna îi va spune.

Când în jurul orei şapte sună telefonul, deşi se aştepta la asta, Naomi tresări puternic deranjându-l pe Bran care o strânse mai tare în braţe. Naomi îi puse un deget tremurător pe buze şi el slăbi strânsoarea, destul ca ea să poată ridica telefonul din furcă, dar în momentul următor începu s-o sărute pe spate făcând-o să-şi piardă cumpătul tocmai când răspundea.

Cu o voce necăjită şi obosită Megan îi spuse că Haydn fusese operat în timpul nopţii şi că era încă inconştient, dar datorită constituţiei lui robuste va supravieţui.

-Nu-mi place că trebuie să te rog, scumpo, dar poţi să te descurci, dacă eu şi Tal rămânem la spital azi? o întrebă ea neliniştită. Tal vrea să fie lângă el când îşi va reveni, înţelegi. Este teribil de neplăcut, ştiu, dar dacă ai putea să pregăteşti ceva pentru

Bran...

- Megan, te rog. Sigur că pot şi tu nu trebuie să-ţi faci griji, îi spuse cu hotărâre Naomi. O să-i spun lui Bran că voi veţi sta acolo până când totul o să fie bine. Staţi cât vreţi şi nu-ţi mai face probleme. O să am eu grijă de Bran.

Recunoştinţa lui Megan era plină de lacrimi şi mulţumiri. îi transmise salutări lui Bran, îi dădu o grămadă de instrucţiuni lui Naomi, apoi închise.

Naomi puse receptorul în furcă şi încercă să se dea jos din pat, dar Bran o trase înapoi sub pătură şi o obligă să rămână acolo, pur şi simplu întinzându-se peste ea.

-Vino încoace. Cum se simte Haydn? o întrebă şi apoi ascultă cu atenţie în timp ce Naomi îi dădea toate detaliile.

- Megan o să sune mai târziu, termină ea cu respiraţia întretăiată.

Bran îşi lipi buzele de gâtul ei.

- Bine... Mă bucur că Haydn o să-şi revină. Acum putem să ne bucurăm de această zi cu conştiinţa împăcată.

Naomi încercă să se elibereze.

- Tu poţi, dar eu am treabă, îi spuse ea înţepată.

- Nu, nu ai, o contrazise el, ţinând-o strâns. Avem posibilitatea să ne petrecem ziua împreună şi al naibii să fiu dacă o să te las să-ţi pierzi timpul la maşina aia nenorocită.

- Dar...

- Nici un dar. Bran o sărută că s-o facă să tacă. Naomi, este adevărat ceea ce ai zis? o întrebă el într-un târziu.

- Ce-am spus? şopti ea.

- I-ai spus lui Megan că o să ai grijă de mine.

- Sigur că este adevărat! Naomi încercă să-l împingă la o parte. Uite, Bran, dacă nu mă laşi să mă dau jos din pat n-o să-ţi pot pregăti micul dejun şi asta înţelege Megan prin grija faţă de tine.

- La naiba cu micul dejun. Oricine poate să-l pregătească pentru mine. Dar numai tu, *cariad,* poţi să-mi dai hrană pentru sufletul meu.

Cu siguranţă Bran o tachina, astfel ca ea să râdă şi să trateze vorbele lui ca pe o glumă, dar Naomi se trezi cu ochii plini de lacrimi. Bran se încruntă, îşi băgă mâna în părul ei în timp ce buzele găsiră urmele de lacrimi de pe obraji, apoi îi găsi gura şi o sărută cu atâta pasiune încât toate gândurile ei se topiră şi corpul i se trezi la viaţă.

A face dragoste dimineaţa, pe lumină, când ştia că ar fi trebuit să facă atâtea alte lucruri, era o experienţă care avea propria ei magie. Aura de ilegalitate adăuga acestei experienţe noi dimensiuni în timp ce corpul ei răspundea pătrunderii lui şi privea cu ochi uimiţi cum pe chipul lui Bran se succedau în ritm rapid toate emoţiile pe care le simţea.

- Stai cu mine, îi spuse el răguşit, ţinând-o strâns în braţe. Naomi îl sărută, se lipi de el, nedorind nici ea să se desprindă din îmbrăţişare.

- Cu tine mă simt întreg, îi zise Bran mult mai târziu. Ca şi cum am găsit partea cea mai importantă din viaţa mea, cea care-mi lipsea.

Noami fu străbătută de un fior şi Bran o strânse mai tare lângă el.

- Ce este?

- Cineva nu mă ascultă. Se desprinse din îmbrăţişare cu hotărâre. Si acum trebuie să mă scol, Bran Llewellyn. Trebuie să fac un duş, să mănânc, şi

să beau un ceainic de ceai.

- Ce persoană lipsită de romantism eşti, aşa de sigură de tine, o tachină el sculându-se în picioare şi întinzându-se, total inconştient de cât de superb arăta corpul lui gol.

- Cineva trebuie să fie practic, mormai ea, cu obrajii în flăcări în timp ce-i punea halatul în mână, înainte de a se îmbrăca şi ea. Dacă îmi laşi câteva minute să fac un duş în timp ce tu te duci în studio, o să pregătesc micul dejun şi o să ţi-l aduc acolo.

- Mai degrabă aş face duş împreună cu tine, spuse Bran bâjbâind după cordonul halatului. Si nu te uita aşa la mine!

- Aşa cum?

- N-am nevoie să văd ca să-mi dau seama de expresia de dezaprobare din ochii ăia negri şi alungiţi ai tăi.

- Cum ştii că am ochii alungiţi?

- Prin atingere, desigur. La fel cum ştiu că ai vârful nasului uşor în vânt şi gura mare cu buze pline şi atât de senzuale încât nu pot să le rezist. îi zâmbi atât de irezistibil încât Naomi simţi cum se topeşte. Stiu forma şi mărimea sânilor, linia şoldurilor şi pielea fină şi mătăsoasă a coapselor...

- Termină! îi zise Naomi cu faţa roşie ca focul. Pleacă, te rog. Vin eu la tine cât de repede pot.

- Atunci grăbeşte-te! Puse mâna pe clanţă. Până se întorc Megan şi Tal, timpul pe care-l petrecem departe unul de celălalt este timp pierdut. întinse mâna. Vino aici.

Naomi se duse la el şi-l luă de mână, dar fu prinsă în braţe de Bran şi sărutată îndelung înainte de a-i da drumul.

- Cincisprezece minute, îi porunci el.

- Să crezi tu!

Naomi se grăbi să facă duşul, se îmbrăcă repede, se parfumă şi-şi legă părul ud cu o panglică, apoi fugi jos.

în bucătărie lucră repede, făcu cafeaua pentru Bran şi ceai pentru ea, prăji şunca, tăie pâinea şi sparse ouăle într-un castron. Bran intră în bucătărie înainte de a apuca ea să le bată. închise uşa şi se sprijini de ea.

- Sunt aproape gata, îi spuse Naomi surprinsă. Dacă te duci în studio, vin şi eu imediat cu micul dejun.

- Nu, nu vreau! Refuz să te las să cari tava până acolo, când potfoarte bine să mănânc aici. Megan nu-mi permite aşa ceva, dar tu o să mă laşi, *cariad*, nu-i aşa?

- Presupun că da. Recunosc, ar fi mai comod. Vino şi stai la masă.

Bran rămăsese lângă uşă, zâmbind strâmb.

- Am nevoie de cineva care să mă conducă. De la accident, Megan nu m-a mai lăsat să intru aici... i-a fost teamă să nu mă rănesc cu telul pentru bătut ouă sau ceva asemănător.

Naomi se grăbi să-l prindă de mână.

- Dă-mi voie, îi spuse ea cu veselie şi-l conduse la scaunul din capul mesei. Aşa... preşedintele consiliului. Acum vorbeşte cu mine, în timp ce eu îmi văd de treabă.

Bran se lăsă pe spate, îşi întinse picioarele lungi pe sub masă şi îşi sprijini mâinile de suprafaţa veche a mesei de Windsor. Arăta odihnit şi plin de viaţă, îmbrăcat în blugi şi cu pulovărul larg de culoare verde. Ochii lui urmăreau fiecare mişcare a ei în timp ce punea masa, ca şi cum ar fi putut să vadă la fel de

bine precum auzea.

- întâi de toate, hai să vorbim de noaptea trecută, spuse el uşor răguşit.

Naomi se încruntă şi rămase nemişcată.

- Noaptea trecută?

- Da. Cea mai minunată şi plină de împliniri noapte din viaţa mea, spuse Bran accentuând cuvintele. Vreau să ştii ce mult a însemnat pentru mine faptul că ai venit de bunăvoie în braţele mele.

Naomi începu să bată energic ouăle.

- Vrei să spui, în contrast cu respingerea suferită din partea Allegrei.

- La dracu, nu! Bran păru uluit. Nici măcar nu m-am gândit la Allegra - sau la altă femeie. Noaptea trecută am fost doar noi doi şi incredibilul simţământ pe care l-am trăit. Sau am crezut prea mult? Dintr-o dată chipul i se întunecă. Poate că tu n-ai simţit la fel.

- Sigur că am simţit la fel, îi zise Naomi cu respiraţia întretăiată. Si tu ştii foarte bine.

Dintr-o dată îşi simţi corpul trezit la viaţă numai gândindu-se.

Fără tragere de inimă îi tăie şunca şi i-o puse în faţă. Turnă sucul de portocale în pahare apoi se aşeză la masă lângă bărbatul care stătea cu ochii închişi şi cu o expresie întunecată pe chip.

- Cum ştiu că-mi spui adevărul? o întrebă el.

Drept răspuns Naomi se aplecă spre el şi-l sărută lung pe gură.

- Asta te-a convins? întrebă ea îndreptându-se, dar Bran întinse o mână hotărâtă şi-i aduse faţa lângă a lui în aşa fel încât să-i poată întoarce sărutul.

- într-un fel, îi spuse dându-i drumul. Luminează-mă, şi fii mai convingătoare după micul dejun.

- Te rog frumos, vrei să începi să mănânci? îi zise

ea tăios, aşezându-se pe scaunul ei. Nu m-am obosit atâta doar ca să văd cum ţi se răceşte mâncarea.

Bran rânji şi făcu aşa cum îi zise ea, dar refuză oferta lui Naomi de a deschide radioul.

- Nu... stai de vorbă cu mine. După micul dejun poţi să-mi citeşti câte ceva din ziar, dacă vrei.

- Desigur, cum vrei, îi răspunse Naomi cu modestie, surprinsă şi în secret stânjenită să realizeze cât de foame îi era.

Era destul de târziu când Bran a acceptat să se ducă în studio, numai cu condiţia ca Naomi să-l urmeze cât mai curând posibil.

- Voi avea treabă cam o oră, îi spuse ea cu hotărâre.

- O oră! Ce naiba faci într-o oră? o întrebă el furios.

- Puţină ordine. N-aş putea da ochii cu Megan dacă în toată casa ar fi harababură.

Bran oftă exasperat.

- Dacă trebuie, trebuie... dar dă-i zor. Eu am nevoie mai mult de tine decât casa.

Foarte mulţumită, Naomi aranjă câte ceva la parter, apoi fugi în camera ei ca să se aranjeze. Când se uită în oglindă, văzu că ochii îi străluceau. O relaţie clandestină o avantaja, se gândi cu sarcasm neîndrăznind să-şi imagineze cum va arăta când va reveni la vechea ei viaţă. O viaţă fără Bran Llewellyn.

- în fine! mârâi Bran când ea apăru în studio. Ce naiba ai făcut? Ai făcut curăţenia de primăvară?

- De fapt am terminat cu zece minute mai devreme decât am promis, îi răspunse calmă Naomi. Pot să ştiu ce trebuie să fac pentru a câştiga aprobarea ta?

Bran întinse braţele.

- Stii foarte bine. Vino aici.

- Ba nu. Am să-ţi citesc câte ceva din ziarul de azi, îi zise ea cu hotărâre şi se aşează pe canapea lângă el.

Bran se refugie în colţul canapelei şi-şi sprijini capul de spătar.

- Da... foarte bine.

Pentru câteva minute se lăsă tăcerea, în timp ce Naomi căuta articolele care l-ar fi interesat pe Bran, dar când îşi dădu seama că de fapt el aştepta în loc s-o asculte, renunţă.

- Foarte bine, ai câştigat. Să dau drumul la radio sau preferi să asculţi un CD?

- Nici una nici alta. Vino să stai pe genunchii mei.

- Posibil, îi răspunse ea, în secret încântată de faptul că el o dorea încă.

- Dar n-o s-o faci. Foarte bine, corupătoareo, atunci hai să facem o plimbare, îi răspunse luând-o prin surprindere. Prin fereastră vine un aer proaspăt şi aş putea să mă plimb pentru un timp. Vino şi condu-mă. Putem lua telefonul mobil cu noi, în caz că ne sună Megan.

Naomi era fericită să se plimbe împreună cu Bran prin grădină anticipându-i fiecare mişcare, numărându-i paşii când au coborât de pe terasă trecând pe lângă straturile de zambile şi s-au îndreptat spre pajişte, despre care Bran i-a spus că odată fusese un câmp. Au stat îmbrăţişaţi pe o bancă de piatră, la umbra generoasă a unui fag uriaş, în timp ce Bran încerca să identifice diferitele mirosuri care-i asaltau nările.

- Niciodată până acum n-am realizat cât de multe componente formează un parfum şi nici n-am apreciat cum se cuvine căldura soarelui, observă el.

- Mmm, este dumnezeiesc să stai aici la soare, în

această dimineaţă, fu de acord Naomi plină de mulţumire. Am închis ochii, aşa că pot să-ţi ţin companie.

Bran o strânse mai tare lângă el.

- Stii, aproape că aş putea să mă descurc dacă lucrurile ar rămâne aşa, cu tine alături, Naomi. Acum nu deveni timidă şi nu înţepeni, nu intenţionez să rămân orb, crede-mă. Dar faptul că ai fost aici cu mine în ultimele două săptămâni, a făcut ca totul să fie diferit.

- Probabil că ai fi simţit la fel cu oricine ar fi venit să lucreze pentru tine, îi spuse Naomi cu un zâmbet forţat.

Bran mârâi ceva scurt şi nepoliticos printre dinţi.

- Noaptea trecută, când am menţionat sufletul meu, nu vorbeam aiurea, Naomi, continuă el foarte calm. Tatăl meu avea o voce destul de bună şi una dintre primele amintiri este legată de el cântând un cântec despre un orb. M-am gândit mult la el de când ai apărut tu, în special la ultimul vers, care zicea ceva despre Dumnezeu care i-a luat vederea în aşa fel încât sufletul lui să poată vedea.

Naomi îşi ridică privirea spre ochii lui deschişi şi strălucitori, apoi se întoarse repede înăbuşindu-şi dorinţa de a-i mărturisi adevărul, ceea ce ar fi dus la distrugerea acestei armonii.

- Ceea ce văd este că înainte de accident eram un materialist continuă Bran ţinând-o strâns. Doream să am o casă ca asta, o maşină trăsnet, un trai îmbelşugat, aşa că am acceptat comenzi şi să fac portrete la tot felul de persoane plictisitoare, deoarece câştigam bani. Am ales calea cea mai uşoară.

- Dar portretele tale au fost unanim recunoscute,

ceea ce ţi-a permis să faci ce ai vrut, nu? Si apoi, vreau să-ţi reamintesc că datorită unei comenzi ai cunoscut-o pe Allegra.

- încă un argument ca să nu mai pictez nici un portret în viitor!

Expresia bine cunoscută de cinism luă locul celei visătoare de pe chipul lui Bran şi dintr-un impuls, Naomi se întinse şi-l sărută.

- Hai înapoi în casă, şopti el în timp ce mâinile i se strecurară sub pulovărul ei.

Naomi le împinse hotărâtă la o parte.

- Nu. Hai să mai stăm aici la aer încă puţin, apoi o să pregătesc ceva de mâncare pentru prânz.

Era ceva romantic în timpul pe care l-au petrecut împreună în acea zi. Naomi a făcut sandvişuri în bucătărie, în timp ce Bran stătea relaxat pe scaunul din capul mesei. Au discutat neîncetat despre slujba lui Naomi şi despre prietenii ei, despre unele dintre persoanele cărora Bran le-a făcut portretul, şi despre cei pe care-i cunoştea din oraşul natal. Apoi după-masă Megan a sunat din nou. Fratele lui Tal era conştient, dar slăbit şi încă depinzând de aparate, îi explică ea, apoi îl întrebă neliniştită dacă Naomi se putea descurca singură până după vizita de seară.

Naomi i-a spus hotărâtă că nu era absolut nici o problemă, i-a transmis salutări lui Tal, apoi îi înapoie telefonul lui Bran, care la rândul lui o asigură şi el că totul era bine, o tachină puţin pentru a-i$_A$ risipi grijile şi-i spuse că ea şi Tal pot sta la spital cât vor.

- închiriază o cameră la hotel şi întoarceţi-vă mâine, dacă vreţi, îi spuse el degajat, zâmbind larg în direcţia lui Naomi când o auzi suspinând.

Apoi pentru un moment o ascultă cu atenţie, şi zâmbi din nou, dar de data asta triumfător.

- Sigur că pot, Megan, *bach.* Aici totul este perfect, Naomi are grijă de mine şi nu te teme, o s-o plătesc în plus. Linişteşte-te acum, cumpără-i lui Haydn nişte struguri din partea mea şi ne vom vedea mâine la prânz.

Naomi rămăsese nemişcată în timp ce Bran punea receptorul în furcă.

- Megan nu se întoarce în seara asta?

Bran se lăsă pe spate în scaun, cu ochii strălucind printre genele întredeschise.

- Nu. Tal are nişte veri la Newport. Au fost să-l vadă pe Haydn şi i-au sugerat lui Megan să rămână la ei peste noapte, încât a
doua zi să poată merge la spital înainte de a se întoarce acasă.

Naomi se aşeză brusc pe scaun.

- Bran, trebuie să-ţi spun ceva...

- Nu este nevoie, o întrerupse el, dintr-o dată serios. Tot ce-ţi cer este să-mi ţii companie, Naomi. Aş minţi dacă aş spune că nu vreau să fac dragoste cu tine. Ce bărbat nu ar vrea? Dar şi să fii lângă mine, să vorbeşti cu mine, îmi este îndeajuns, dacă asta vrei tu.

- Fără să mai vorbim de preparatul mesei, reuşi să spună cu dificultate Naomi.

- Nu, dacă trebuie să stai ore ca s-o pregăteşti! Deschide o conservă de ceva... supă, fasole, orice.
Bran întinse mâna şi Naomi îşi lăsă mâna într-a lui.

- Hai înapoi în studio şi să ascultăm muzică, apoi o să facem o plimbare în grădină.

Naomi, care fusese gata să-i mărturisească lui Bran totul despre Diana şi articolul ei, uită cu totul de ea. Ar fi fost o prostie să întunece această zi minunată petrecută în compania lui Bran. Va rămâne

destul timp pentru a mărturisi. Mai târziu.

Senzaţia de romantism persista. După aceea Naomi nu-şi putea aminti deloc ce muzică ascultaseră, despre ce cărţi şi filme discutaseră. Era vorba de bucuria ei de a fi în compania lui Bran şi sincera lui atracţie către ea. Toată după-amiaza, Bran nu încercă s-o atingă în altfel decât s-o ţină de mână. Dar tot timpul fusese prezent un nerostit fior de excitare, amintirea nopţii pasionate şi de neuitat se simţea în atmosfera veselă şi destinsă.

La cină Naomi a pregătit miel şi o plăcintă cu praz scoase din congelatorul cu provizii al lui Megan. Ca garnitură a preparat cartofi noi copţi. Au mâncat în bucătărie. Ca desert au avut struguri şi brânză de Caerphilly.

- Mi-e teamă că nu sunt o bucătăreasă formidabilă, îi mărturisi ea în timp ce tăia brânza pentru Bran. Am fost de-a dreptul uşurată când Megan mi-a spus despre congelator. Are destule provizii, ca pentru o armată.

-Are mania urgenţelor, îi zise Bran. Tot îi spun că aici nu pot apărea musafiri inopinanţi, dar continuă să facă provizii, convinsă că până la urmă oamenii vor afla unde stau şi vor apărea pe neaşteptate.

- Ar suferi un şoc să ne vadă aici, mâncând în bucătărie, îi zise Naomi începând să strângă masa. Probabil se aşteaptă să servesc masa cu toată pompa, în sufragerie.

Bran râse şi se sprijini degajat de spătarul scaunului.

- Ceea ce Megan nu ştie nu poate s-o supere.

- Nu-i adevărat!

Dintr-o dată atmosfera se schimbă.

- Vrei să zici că n-ar fi de acord cu ceea ce s-a

întâmplat noaptea trecută... şi în dimineaţa asta? o întrebă Bran încruntat.

-Având în vedere că n-o s-o întreb, nu voi afla niciodată.

Naomi începu să pună vasele în maşina de spălat, cu destul zgomot.

Pentru un timp Bran rămase tăcut, până când ea făcu o pauză.

-Ai terminat? o întrebă.

-Da. O să fac puţină cafea...

-La naiba cu cafeaua! Hai înapoi în studio să ascultăm puţină muzică şi să mai vorbim. Vreau să te întreb ceva.

Naomi îşi puse mâna în cea a lui Bran în timp ce se ridica de la masă. Pe când se îndreptau spre studio îi cerceta încruntată chipul, inexpresiv ca o mască de lemn. Camera mare era plină de o lumină verde, stranie. Norii luaseră locul soarelui de după-amiază, atmosfera devenind ameninţătoare, ceea ce o făcu pe Naomi să se grăbească să aprindă lumina şi în acelaşi timp, cutremurându-se, îi descrise scena lui Bran.

-Ti-e frig? o întrebă el.

-Nu chiar.

-Aceleaşi amintiri care nu-ţi dau pace?

-Ceva în genul ăsta.

-Atunci, vino aici. Bran întinse mâna şi o trase aproape. Ce nu merge, Naomi?

-Ai spus că vrei să mă întrebi ceva.

-Asta-i tot? Pur şi simplu mi-am dat seama că mâine termini cartea. Aş vrea să mai stai după aceea în loc să pleci în clipa în care ai terminat.

-Am promis să stau cu părinţii mei... începu ea, dar el o întrerupse moale:

- Vizitează-i în weekendul viitor. Poţi să te întorci la Londra luni dimineaţă.

- Nu pot să fac aşa ceva, îi spuse ea fără tragere de inimă. Dacă rămân... dacă rămân până atunci, trebuie să plec duminică seara cel târziu.

- Mai bine decât nimic, spuse el şi prinzând-o de bărbie îi întoarse faţa spre el şi-i căută gura. Acum, nu mai vorbi, ci sărută-mă, îi spuse el lângă buze.

Naomi se supuse fără nici o întrebare, înconjurându-i gâtul cu braţele în timp ce buzele lor se întâlniră, dintr-o dată la fel de disperată ca şi Bran, să-i simtă sărutul, să-i simtă corpul lipit de al ei.

Respiraţia lui se înteţi în timp ce el îşi plimba buzele peste faţă şi în jos spre gât, iar degetele abile îi descheiară bluza şi bâjbâiră după închizătoarea sutienului. Cu un geamăt îşi îngropă faţa în sânii plini şi rotunzi, iar cu limba îi netezi sfârcurile tari. Naomi suspină şi îi ţinu capul lipit de pieptul ei.

Dintr-o dată Bran sări în picioare şi ţinând-o strâns de mână o trase spre scările care duceau la dormitorul lui.

Naomi ezită, trăgându-se înapoi, dar el o ridică în braţe şi o sărută, apoi râse lângă obrazul ei.

- Te car în braţe dacă preferi...

- Bran, nu...

- Sunt de acord, mai bine pe picioarele tale, iubita mea.

- Nu asta am vrut să spun, îi zise ea disperată. Nu ştiu dacă asta vreau.

Bran rămase nemişcat, toată pasiunea şi dorinţa dispărând de pe chipul lui în timp ce-i dădea drumul.

- Minţi, Naomi. Poate că nu sunt capabil să văd, dar am putut simţi răspunsul tău.

- N-are legătură cu asta. Cu mâini tremurătoare îşi

îndreptă hainele, dorind ca el s-o înţeleagă. Seara trecută a fost un accident, ceva neaşteptat, ceva ce noi n-am plănuit sau aşteptat să se întâmple. în seara asta este... ei bine, este diferit.

Bran îşi trecu mâna prin păr, părând necăjit.

- Naomi, ce rău am face cuiva, dacă am împărţi patul în noaptea asta? Sau în toate celelalte nopţi, dacă ar fi posibil?

- Nu obişnuiesc să fac aşa ceva, murmură ea fără tragere de inimă.

- Crezi că eu nu ştiu? El se întoarse îndreptându-se spre canapea, pe care se trânti, cu chipul întunecat. Am crezut că am găsit ceva special împreună. Sau noaptea trecută ţi-a fost milă de un orb? adăugă cu o voce care o atinse ca un bici.

- Nu, Bran, nu! îi răspunse ea îngrozită şi zbură spre el, aşezându-se pe genunchii lui şi înconjurându-i gâtul cu braţele. îl sărută cu pasiune încercând să-l liniştească, recunoscând chinul prin care trecea el, în momentul în care o îmbrăţişă.

- Atunci, vino cu mine. Acum.

Bran se ridică în picioare încă ţinând-o în braţe. O lăsă jos şi o trase după el prin cameră, o împinse pe scări înaintea lui. Lângă pat se opri.

- Doar nu vrei să spui că este sex pur şi simplu, *cariad?* o întrebă el cu o voce răguşită de emoţie care o făcu să-l îmbrăţişeze şi să-l lipească de ea, clătinând violent din cap, incapabilă să-i răspundă.

Bran îşi frecă obrazul de părul ei.

- Am nevoie de tine, Naomi. înainte de venirea ta, eram învăluit de disperare, îmi era milă de mine. Acum ştiu că mă pot descurca în viaţă, fie că vederea îmi revine sau nu.

Capitolul 9

Bucuroasă că Bran nu putea să-i vadă ochii încercănaţi, Naomi insistă să lucreze a doua zi dimineaţa, imediat ce termină micul dejun. Era hotărâtă să refacă într-un fel atmosfera de lucru şi asta înainte de întoarcerea lui Megan.

- Vor mai trece câteva ore bune, înainte de a ajunge acasă. Hai înapoi în pat, îi propuse Bran când ea îl conduse afară din bucătărie.

Naomi se opri şi-i privi cu atenţie chipul odihnit şi încrezător.

- De ce? Ai o dorinţă atât de mare să recuperezi timpul pierdut... pentru că ai fost frustrat de sex o perioadă mai lungă decât de obicei?

Bran se încruntă.

- Nu, ştii bine că nu-i aşa. Am crezut că ne-am lămurit noaptea trecută. Si poate că ţi-ar face plăcere să afli că pur şi simplu când te ţin în braţe, lipită de mine, dormind, mă încântă la fel de mult ca atunci când te zbaţi sub mine ca o pisică sălbatică în timp ce fac dragoste cu tine.

Lui Naomi i se tăie respiraţia şi roşi.

- Dacă vei continua să vorbeşti aşa, mă retrag în birou.

Bran se întoarse şi întinse braţele.

- Nu te pot convinge să stai?
- Chiar prea uşor.
- Spune-mi cum, şi o fac.
- Stii foarte bine cum, îi spuse ea tăios. Oricum, Megan a spus că va ajunge acasă pe la douăsprezece. Vreau să am o oră liberă înainte de sosirea ei. Am scos nişte supă din frigider şi am făcut câteva sandvişuri, în aşa fel încât să nu fie nevoie să se apuce de gătit în clipa în care va intra pe uşă.

- Un model de virtute!

- Nu prea! Naomi se ridică pe vârfuri şi-l sărută uşor, apoi sări repede în lături. Ne vedem mai târziu.

- Citeşte-mi ceva din ziar mai întâi, zise el hotărât.

- După aceea. Mai bine ascultă radioul.

- Mai degrabă aş vrea să te ascult pe tine, *cariad.* Zâmbetul lui o făcu să-i tresară inima în piept, dar Naomi era hotărâtă.

- Mai am o oră de lucru şi termin! Fă tot ce făceai înainte de venirea mea aici.

Dintr-o dată chipul lui Bran se mohorî.

- Si probabil că o s-o fac din nou, îi spuse ea cu severitate, dar în secret distrusă de acest gând.

O dată aşezată la biroul ei, Naomi lucră din greu, luptându-se cu oboseala acumulată după noaptea de neuitat petrecută împreună cu Bran. Perioada de după aceea o lăsase tristă deoarece era conştientă că în noaptea următoare şi în celelalte nopţi va dormi singură.

Ca să-şi ţină mintea ocupată Noami lucră intens până la ultima casetă pe care o transcrise pe dischetă, şi o scoase la imprimantă exact când sosiră Megan şi Tal. Când auzi maşina, aranjă manuscrisul şi fugi prin bucătărie la intrarea din spate ca să le ureze bun-venit.

într-un şuvoi de mulţumiri, Megan îi povesti despre progresul pe care-l făcuse Haydn, în timp ce Tal se duse să-l găsească pe Bran.

în timp ce-şi punea valiza jos şi-şi scotea haina, Megan puse o mulţime de întrebări. Cu o mişcare rapidă luă şorţul din spatele uşii şi şi-l puse, pe când Naomi o asigura că Bran fusese bine îngrijit în timpul absenţei ei.

- Ştiu asta, scumpo, îi zise Megan privind-o pe

Naomi în ochi. Altfel n-aş fi stat la Newport atât de mult.

Naomi roşi puţin în timp ce arăta spre frigider.

- Mai devreme am făcut nişte sandvişuri, am scos supa din congelator şi am pus-o în oală. Si a mai rămas nişte plăcintă de aseară. Cel puţin m-am gândit că n-o să găteşti pentru prânz. Probabil că eşti foarte obosită.

- Drăguţ din partea ta, Naomi... dar m-am odihnit bine la Gwyneth acasă, azi-noapte.

- Bine. Mă bucur că domnul Griffiths este pe cale să se facă bine.

- Nu-i aşa? îi răspunse Megan răsuflând uşurată. Cum merge cartea?

Naomi i-a spus că tocmai terminase.

- Mai trebuie să-i citesc lui Bran ce am transcris, şi cu asta am terminat.

- Nu-i va fi uşor să trăiască aşa, după ce vei pleca, îi spuse Megan necăjită. Presupun că încă n-a apărut nici un semn de îmbunătăţire a vederii?

Naomi clătină din cap.

- Dar se va întâmpla, Megan, sunt sigură de asta.

- *Duw,* sper! Megan îşi goni supărarea. Perfect, mă duc să-l văd pe Bran înainte de a pregăti ceva pentru voi doi. O privi pe Naomi cu atenţie. Dacă mă uit mai bine, şi tu arăţi obosită. Nu ai dormit bine?

- Nu prea, îi răspunse Naomi cu sinceritate şi, roşie în obraji, fugi să-l întâlnească pe Bran.

îl găsi stând ţeapăn în colţul canapelei, rigiditatea lui şi aerul de aşteptare trezindu-i suspiciunile.

- Naomi, constată el.

- îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi. Se aşează lângă el, pregătită să-i servească masa. A constatat Megan că ai supravieţuit, în lipsa ei?

- Cred că da! Mi-a spus că ai terminat treaba.

- Da. După-masă o să-ţi citesc ultima parte, o să fac toate corecturile pe care le doreşti, şi asta-i tot. Slujba mea a luat sfârşit. Sandvişuri?

- Nu mi-e foame. Doar cafea, te rog.

Naomi îl privi neliniştită în timp ce-i întindea cafeaua.

- Vrei să-ţi citesc acum ultimele pagini?

- Nu vrei să mănânci mai întâi? o întrebă el scurt.

- Nici mie nu mi-e foame.

- în acest caz, să începem. După aceea poate o să mai ai timp să-mi citeşti câteva articole din ziar.

- Da, sigur. Naomi îl privi ezitând în timp ce se întindea după manuscris. Ceva îngrozitor se întâmplase. Pasionatul din noaptea trecută dispăruse, fiind înlocuit de posomorâtul Bran Llewellyn pe care-l cunoscuse în primele zile petrecute la Gwal-y-Draig.

Cititul dură foarte puţin. La sfârşit Bran aprobă fără entuziasm, refuzând oferta de a face vreo modificare.

- Vor fi făcute. Vreun editor de la *Diadem* va diseca lucrarea oricum. Trimite-l după-amiază.

- Foarte bine. Vrei să menţionez ceva special în scrisoarea către editură?

- Nu. Bran întinse mâna şi luă un ziar de lângă el şi i-l întinse. Acum citeşte-mi asta. Tal mi-a spus că este un articol interesant pe pagina a cincea.

Naomi luă ziarul şi aproape că-i scăpă din mână. în locul obişnuitului *Times,* Bran îi dăduse un exemplar din *Chronicle.*

îşi drese vocea.

- Ăsta nu este ziarul tău obişnuit.

- Nu. Dar Tal îl cumpără din când în când. L-a luat azi- dimineaţă de la Newport.

Inima lui Naomi bătea nebuneşte. Niciodată nu se gândise să întrebe ce ziare citea Tal. Se uită neajutorată la ziarul din mâna ei. Diana îi jurase că articolul nu va fi publicat până săptămâna viitoare, dar era clar din comportamentul lui Bran că soarta îi jucase un renghi. Nici nu i-a fost greu să găsească articolul. Titlul ales de Diana îi sări în ochi. „Bârlogul Dragonului“ se lăfăia deasupra unei fotografii a casei luate de la distanţă cu un obiectiv puternic.

-Ai găsit articolul? o întrebă Bran.

-Da, şopti Naomi.

-Atunci, citeşte-l.

-Bran Llewellyn, începu Naomi, apoi se opri luptându-se să-şi regăsească vocea şi s-o ia de la capăt. Bran Llewellyn, unul din cei mai buni pictori din Ţara Galilor, de la Augustus John, şi-a găsit refugiul de câţiva ani în mlaştinile celte. Putem spune că de la căsuţa modestă din orăşelul minier Rhoda, unde s-a născut, la actuala reşedinţă pitorească de la ţară, este o cale destul de lungă.

- Puţin înflorit, dar destul de corect, comentă Bran. Citeşte mai departe.

Restul articolului descria exteriorul casei, scara în spirală şi fereastra mare de la studio, care dădea spre nord, unde pe perete erau expuse câteva dintre lucrările artistului, inclusiv un autoportret, niciodată expus marelui public. Diana continuase cu farmecul sălbatic al grădinii cu terase largi, menţionase loialitatea cuplului celt care avea grijă de Bran, şi deplângea accidentul pe care acesta îl suferise pe când escalada muntele. Viaţa lui socială fusese direct ignorată şi articolul se încheia cu o scurtă cronologie a diferitelor expoziţii ale artistului şi cu a unora dintre cele mai cunoscute portrete pictate de el ca apoi să

pună capac menţionând „Zborul corbului“ ca fiind viitoarea autobiografie a artistului.

Pe urmă în cameră se lăsă o tăcere atât de grea încât Naomi, rămasă fără grai, începu să tremure. în articol nu era nimic neadevărat sau defăimător, dar o singură privire aruncată spre chipul lui Bran a fost de ajuns ca să dezvăluie furia care-l cuprinsese.

-Aşadar Seherezada, simt sentimentul vinovăţiei cum vibrează în aer, îi zise el în sfârşit cu o voce de gheaţă.

-Ăă... nu înţeleg ce vrei să spui.

-Ah, hai, drăguţo, îi spuse el batjocoritor. Hai să nu ne mai jucăm. Când Tal mi-a citit articolul, nu mi-a trebuit prea mult ca să identific sursa de informaţii a reporterului. Dacă ai fi rămas la descrierea exteriorului şi a grădinii, totul ar fi fost perfect. Dar nimeni n-a fost în studioul meu de când a fost terminat... în afară de Megan şi Tal, desigur. Nimeni altcineva n-a văzut autoportretul, Naomi. Si nici chiar editorul de la *Diadem* nu ştie titlul pe care l-am ales pentru carte. Singurul lucru care lipseşte, şi cel mai spectaculos dintre toate... orbirea mea! De ce ai renunţat la ea, mă întreb? Strânse pumnii, chipul devenind o mască de furie. Spune-mi, tu ai făcut fotografia?

-Nu.

-Aşadar cineva mi-a încălcat proprietatea. Dar tu ai fost cea care ai dat restul informaţiilor.

-Da.

-Sper că te-au plătit bine pentru ele.

Lui Naomi i se tăie respiraţia.

-N-am făcut-o pentru bani!

-Atunci, de ce?

-Nu pot să-ţi spun.

-Nici nu e nevoie. Bran zâmbi, iar zâmbetul lui semăna cu cel al tigrului. L-am pus pe Tal să sune la *Chronicle* şi să întrebe cine a scris articolul.

Naomi se prăbuşi.

-înţeleg.

- Sunt sigur. Chiar şi un orb ca mine poate vedea... acum. Domnişoara Diana Barry este norocoasă să aibă o soră doritoare să-i facă cercetările din interior.

Naomi stătea cu capul plecat, incapabilă să scoată vreun cuvânt.

-De ce dracu ai făcut-o? o întrebă el.

-Pentru că Diana avea nevoie de informaţii, îi răspunse ea scurt.

- Nu articolul în sine mi-a rămas în gât. Chipul lui era ameninţător. Ci faptul că ai minţit ca să ajungi aici şi să strângi informaţii. Tu, Naomi... singura persoană pentru care aş fi băgat mâna^ în foc că e cinstită.

-în mod normal sunt, chiar dacă tu nu mă crezi acum, îi spuse ea cu o voce tremurătoare. Dar dacă tot sunt în boxa acuzaţilor, trebuie să-ţi spun tot adevărul. Un prieten al Dianei i-a aranjat ei să lucreze pentru tine, dar n-a putut să-şi ia concediu de la *Chronicle,* aşa că m-a implorat să-i iau eu locul.

Nervos, Bran îşi trecu mâna prin păr.

-Si tu ai fost de acord?

-Da.

-De bună voie?

-Sigur că n-a fost de bunăvoie!

-Atunci, de ce?

-Diana crede că articolul o va ajuta să fie promavată, îi spuse Naomi distrusă. Ea... ea m-a ajutat foarte mult când am avut nevoie, aşa că n-am

putut s-o refuz când m-a solicitat pentru acelaşi lucru. Aveam trei săptămâni de vacanţă şi până la urmă am cedat şi am venit aici să lucrez pentru tine şi în acelaşi timp să-i procur informaţiile de care avea nevoie pentru articolul pe care-l considera o problemă de viaţă şi de moarte.

- Deci acum ştiu cum ai ajuns aici, vorbi Bran după o tăcere îndelungată. Chipul îi era ca o mască, ochii închişi. Si după ce te-ai explicat, presupun că este posibil să-ţi înţeleg motivele. Cel puţin n-ai vândut nenorocitele alea de informaţii pentru bani. Deschise brusc ochii. Dar ce nu pot să înţeleg este de ce naiba m-ai lăsat să fac dragoste cu tine, spuse cu un ton sălbatic.

Deoarece sunt îndrăgostită nebuneşte de tine şi ştiu că aş regreta amarnic dacă n-aş fi făcut-o, îşi zise cu disperare în gând Naomi. Dacă aş fi avut puţină minte noaptea trecută, ar fi trebuit să-ţi închid uşa în nas, orb sau nu. în felul ăsta lucrurile ar fi fost mult mai simple.

- N-a fost destul de clar? îi răspunse ea cu voce întretăiată.

- La un moment dat am fost destul de prost să o cred. Dar acum nu. A fost ideea ta de a îndulci lovitura atunci când aş fi aflat? Sau a fost un fel mai exotic de a plăti pentru informaţiile pe care le-ai trimis surorii tale?

- Nici una nici alta, îi răspunse ea mai mult în şoaptă. Ştiu că scuzele sunt nefolositoare, dar îmi pare rău, Bran. îngrozitor de rău.

- Si mie, spuse el cu amărăciune. Si nu din cauza publicităţii... Sunt obişnuit ce asta! Nu este nimic neadevărat în articol. în comparaţie cu gunoaiele scrise despre mine în trecut, este chiar al naibii de

măgulitor. Strânse pumnii atât de tare încât încheieturile
i se albiră. Ceea ce mă deranjează cel mai tare este faptul că tu ai fost sursa. Te-ai folosit de mine, Naomi. Ai pătruns în casa mea, în patul meu, am avut încredere în tine... şi totul a fost pentru a obţine o povestire pentru sora ta!

- Nu... te rog, nu este aşa, Bran! Ce pot să fac pentru a te convinge?

- Să faci? îţi spun eu exact ce poţi să faci, domnişoară Iuda. Bran sări în picioare şi întinse mâna ca să-şi menţină echilibrul. Dispari din faţa mea...

Râse amar şi Naomi tresări ca şi cum ar fi lovit-o, apoi se dădu înapoi înainte ca el să-şi dea seama că plângea. Cu lacrimile curgând pe obraz, smulse manuscrisul terminat şi fugi din studio, refugiindu-se în birou, unde se sprijini de uşa închisă şi îşi înăbuşi hohotele de plâns cu pumnul. Trecu mult timp până reuşi să se calmeze destul ca să se aşeze la computer şi să scrie o scurtă scrisoare către *Diadem*. După ce-şi scrise propriile iniţiale deasupra numelui lui Bran, puse manuscrisul împreună cu scrisoarea într-un plic, îl lipi, apoi făcu ordine pe birou.

O jumătate de oră mai târziu era gata de plecare. îşi lăsă valiza în hol şi se îndreptă spre bucătărie ca s-o caute pe Megan, care era în toiul pregătirilor pentru cină.

- Ai ceai în ceainic, scumpo, îi zise Megan cu ochii la
sosul pe care-l prepara. Bran a ieşit să facă o plimbare cu Tal.

Naomi îşi drese glasul.

- Plec acum, Megan.

- Pleci? Femeia se întoarse brusc, făcând ochii

mari. Naomi! Arăţi groaznic. Ce Dumnezeu s-a întâmplat?

- Articolul din ziar, îi zise Naomi cu voce tremurată. Este vina mea. Sora mea l-a scris, dar... dar eu i-am dat informaţiile.

Megan clătină din cap nerăbdătoare.

- Ştiu asta. Bran i-a spus lui Tal. Dar nu s-a făcut nici un rău. Nu este nimic îngrozitor în articol, pentru numele lui Dumnezeu! Sigur, lui Bran îi place să-şi apere intimitatea, dar oricine l-ar fi putut găsi aici, dacă dorea.

- Dar eu nu eram oricine. Naomi îşi înăbuşi un suspin. Este vorba despre mine... şi Bran mi-a spus să dispar din faţa lui.

- Era doar nervos! Megan o sili să se aşeze pe un scaun la masă. Acum stai aici şi bea puţin ceai proaspăt.

Naomi trase aer în piept cu putere.

- Megan, vreau să ştii că n-am câştigat nimic. Vreau să zic, bani. închise ochii. Pur şi simplu am făcut-o din dragoste.

Megan dădu din cap.

- Pentru sora ta. îi întinse o ceaşcă lui Naomi. Acum bea asta şi fii fată cuminte.

Naomi înghiţi ceaiul fără să ţină seama de fierbinţeală, apoi se ridică în picioare.

- Mulţumesc. Mai bine plec.

Megan făcu tot ce-i era în putinţă să-i schimbe hotărârea, dar Naomi era hotărâtă, disperată să fie cât mai departe posibil înainte de întoarcerea lui Bran. O sărută repede pe Megan, o imploră să n-o conducă, apoi îşi luă valiza şi se îndreptă spre maşina ei. Aruncă o ultimă privire tristă spre Gwal-y-Draig, apoi se urcă la volan şi conduse cât de repede

îndrăzni pe drumul sinuos, simţind că a lăsat în urmă ceva din fiinţa ei.

*
* *

După câteva zile liniştite petrecute cu părinţii ei în Cheltenham, când s-a întors la Londra Naomi a aflat că Dianei într-adevăr i se oferise slujba pe care şi-o dorise atât, dar culmea ironiei, nu din cauza articolului, ci pentru că editorul de la *Chronicle* intenţionase să-i ofere slujba încă de la început.

Vestea asta fusese picătura care umpluse paharul. Naomi a petrecut toată ziua de luni încercând să facă ordine în haosul din registrele contabile, pe care Rupert îl reuşea în lipsa ei. Când s-a întâlnit cu Diana, în aceeaşi seară, era atât de obosită, deprimată şi iritată încât nu avea nici un chef să se certe cu sora ei, atunci când aceasta i-a spus despre postul obţinut.

Naomi îi aruncă o privire mânioasă surorii sale.

- Vrei să spui că deplasarea mea în Ţara Galilor nici nu era necesară?

Ruşinată, Diana aprobă din cap.

- Nu că articolul nu mi-a făcut foarte mult bine... Craig a fost încântat de el. Si înainte au fost scrise multe articole, dar nici unul despre bârlogul lui din Munţii Negri. Casa mi-a dat un subiect formidabil.

- Dar pentru numele lui Dumnezeu, de ce l-ai publicat cu o săptămână mai devreme decât ai spus? Si nici nu mi-ai zis că o să trimiţi un fotograf! se răsti furioasă Naomi.

Diana o privi rugătoare.

- îmi pare rău. Am ştiut că nu o să-ţi placă, dar Phil n-a pătruns pe proprietate ca să facă fotografia, pot să te asigur de asta, şi când i-am arătat articolul

lui Craig, nici n-a vrut să audă de o amânare. Si apoi ai spus că Bran Llewellyn nu citeşte *Chronicle...* Am considerat că n-o să vadă articolul. Făcu o pauză şi privi cu atenţie chipul tras al lui Naomi. Dumnezeule, Naomi, arăţi groaznic. Bran Llewellyn s-a purtat ca un măgar cu tine? Ţi-am zis să vii înapoi, îţi aminteşti?

- Dar în acest caz n-ai mai fi putut să-ţi scrii preţiosul articol, o repezi Naomi cu brutalitate. Si ca să ştii, a meritat să lucrez pentru Bran Llewellyn. Totul a fost minunat până când a văzut articolul. A sunat la *Chronicle,* a aflat cine a scris nenorocitul ăla de articol, a măturat podeaua cu mine şi m-a dat afară din casa lui.

Diana o privi îngrozită.

- Doamne, Naomi... ce îngrozitor pentru tine! Cinstit, scumpo, am încercat tot ce mi-a stat în putinţă să nu public articolul până când tu ai fi plecat de acolo.

Naomi făcu un gest scurt cu mâna.

- Ei bine, răul a fost făcut. Nu vreau să mai vorbim despre asta. Niciodată. Data viitoare, când mai ai vreo treabă murdară de făcut, Domnişoară Mare Ziaristă, fă-o singură!

- Niciodată n-o să-ţi mai cer aşa ceva, crede-mă! Diana îmbrăţişă silueta mică şi agitată, apoi făcu un pas înapoi şi o privi în faţă pe Naomi. Dacă te-ai simţit atât de rău pentru că mi-ai transmis informaţiile, de ce n-ai plecat imediat? Ai fi putut găsi o scuză.

Naomi roşi până la rădăcina părului şi se trase îndărăt.

- Atunci, deja începusem să transcriu manuscrisul lui Bran, îi răspunse înăbuşit.

- Bran, repetă gânditoare Diana. Eşti sigură că nu

te-ai îndrăgostit până peste cap de el?

- Sigur că nu! se răsti Naomi.

Evident neconvinsă, Diana avu inspiraţia să nu mai discute acest subiect.

- Am aflat ce m-ai rugat despre Greg.

- Greg? Naomi o privi năucă pentru un moment. Ah... da. Nu trebuia să te deranjezi. Nici nu ştiu de ce te-am mai rugat.

Diana o privi de-a dreptul uşurată.

- Trebuie să-ţi spun că m-a îngrijorat un pic. De ce ai vrut să ştii?

- Pur şi simplu din curiozitate.

- Bine. Mi-a fost groază că încă suferi după el. Se pare că Greg a părăsit-o pe Susie cea sexi ca un porc după vreo două luni, pentru o colegă de-a ei şi după ce s-a purtat ca un porc vorbindu-i de căsătorie, a părăsit-o şi pe asta în favoarea unei brunete, mai tânără decât fosta prietenă Susie.

- Destul de ocupat bietul Greg, comentă Naomi, căscând.

Diana o privi uluită.

- Chiar nu-ţi mai pasă, nu-i aşa?

-Absolut deloc. Deşi presupun că într-un fel mă satisface faptul că nu s-a purtat aşa doar cu mine. Naomi căscă din nou. Perfect. Sterge-o! Si felicitări pentru post. Pur şi simplu mi-aş fi dorit să-l fi obţinut mai devreme. Cam cu trei săptămâni mai devreme.

- Si eu, îi spuse Diana cu regret.

-Apropo, cum merge cu Craig? Vreun progres în direcţia asta?

Spre surprinderea lui Naomi, Diana roşi puternic.

- De fapt, da. Aseară am cinat împreună în oraş. De asta n-am fost aici ca să te întâmpin.

Naomi zâmbi cu amărăciune.

-îmi pare bine că sacrificiul meu n-a fost în zadar.

-Până la urmă a fost un sacrificiu? o întrebă moale Diana.

-Dacă te referi la faptul că m-am simţit mizerabil atunci când am plecat, da. Acum lasă-mă să mă duc la culcare înainte de venirea Clarei, altfel mă ţine de vorbă până în zori, îi zise Naomi împingând-o spre uşă.

Diana se opri în prag.

-Apropo, ţi-a plătit Bran Llewellyn pentru treaba făcută?

-Până la ultima centimă. Am primit cecul azi-dimineaţă prin intermediul editurii *Diadem*.

Cecul, cu suma dublă faţă de cea menţionată în contract, fusese trimis împreună cu o carte de vizită cu numele lui Bran Llewellyn. Pe spatele cărţii de vizită era scris „Primeşte cei treizeci de arginţi“. Naomi bănui că era scrisul lui Tal.

Capitolul 10

în acel an vara a venit mai repede. La sfârşitul lui mai Londra fu cuprinsă de un val de căldură, castanii şi-au deschis candelabrele, iar parfumul greu de liliac a învăluit strada liniştită străjuită de copaci umbroşi unde locuiau Naomi şi Clare. Când soarele strălucea Naomi obişnuia să evite Hyde Park, unde de obicei îşi mânca sandvişul de la prânz, deoarece nu mai suporta să vadă perechile de îndrăgostiţi mergând mână în mână sau întinşi îmbrăţişaţi pe iarbă. îşi mânca sandvişul în biroul mic situat la subsolul clădirii şi se tot asigura că într-o zi îl va uita pe Bran Llewellyn aşa cum făcuse cu Greg. Teoretic, de data asta trebuia să fie mai uşor. Alături de Greg petrecuse un an întreg, în schimb alături de Bran fusese doar timp de optsprezece zile de neuitat în Ţara Galilor.

- Naomi, departe de mine gândul să mă amestec în viaţa ta personală, dar eu şi Laura credem că ceva nu merge. Cu fiecare zi ce trece feţişoara ta devine din ce în ce mai subţire. Eşti toată numai ochi. Putem să te ajutăm? îi spuse într-o zi Rupert.

- Mi-e teamă că nu. Naomi îi zâmbi recunoscătoare. Dar este foarte drăguţ din partea ta, Rupert. îmi pare rău că în ultimul timp am fost o pacoste.

- Necazuri cu un bărbat?

- Poţi să spui şi aşa.

- Găseşte-ţi un alt tip, Naomi. Ochii lui Rupert sclipiră. Laura spune că toţi suntem la fel, aşa că o înlocuire trebuie să fie destul de uşoară.

Naomi zâmbi strâmb.

- Nu-ţi fie teamă, o să trec peste asta. într-un fel.

- Sigur că vei trece. Si ca parte a programului de

recuperare, îţi sugerez să nu te mai încarcerezi în fiecare zi aici şi să te duci la nişte licitaţii.

- Cum zici tu...

Rupert o bătu pe mână.

- Bună fată. în această săptămână la Sotheby's şi ultima săptămâna cealaltă, joia viitoare, la Cardiff.

Naomi se strâmbă.

- La Sotheby's este perfect, dar nu la Cradiff, te rog, Rupert.

Rupert ridică din sprâncene.

- Ah! Bine. O să mă duc eu acolo şi tu la Lewes.

Naomi îl aprobă din cap, recunoscătoare.

- Oriunde vrei.

- în afară de Cardiff! Rupert ridică mâna. Si nu-ţi fie teamă. Cum sunt un tip discret şi plin de tact, n-o să te întreb de ce.

- Mulţumesc, Rupert. Ce preţ vrei să pun pe vasele astea de Bristol?

*
* *

într-o seară, la trei săptămâni interminabile de la întoarcerea ei din Ţara Galilor, Naomi cedă rugăminţilor Dianei şi se întâlni cu ea după serviciu, la un restaurant italian situat lângă Sinclair Antiques.

- Arăţi groaznic, îi spuse Diana.

- Din cauza căldurii, îi răspunse Naomi scurt şi schimbă subiectul. Cum merg treburile între tine şi Craig?

- Perfect. Urmă o pauză în timp ce Diana cedă în faţa unei farfurii artistic aranjate cu salată de fructe de mare. De fapt mi-a cerut să ieşim împreună în weekendul ăsta, continuă ea.

- Mamă, mamă, merge treaba!

Diana oftă.

-Aveam totul aranjat pentru ca weekendul viitor să mergem la un festival literar, dar acum Craig nu este sigur că va putea merge.

- Păcat... Nu puteţi merge altă dată?

- Păi, sigur. Dar zău că doream să merg la acest festival. Craig a făcut rezervările pentru vreo două prezentări. Diana zâmbi insinuant. Stii ceva, de ce nu vii tu cu mine?

Naomi clătină din cap cu regret.

- Nu-mi pot permite.

- Sigur că poţi. Craig a plătit biletele şi eu îţi fac cinste cu o cameră... hai, vino. O ieşire îţi va face bine.

Naomi se gândi puţin. Ca alternativă la un weekend petrecut în singurătate, în căldura din Londra, ceea ce-i propunea Diana era mult mai tentant.

- Cine susţine prelegerea?

- Un tip pe nume Benedict Carver ţine una dintre ele, îi spuse Diana plină de importanţă. Ce zici de o prelegere despre ceramica din secolul al optsprezecelea?

Ochii lui Naomi străluciră.

- De ce n-ai spus aşa de la început? în acest caz voi veni. Unde se ţine festivalul?

-Undeva pe lângă Hereford, îi răspunse vag Diana. Vrei puţină budincă?

Sâmbăta următoare, când Diana a luat-o de la magazin, Naomi se simţea foarte bine. în dimineaţa însorită noul Cabriolet al Dianei înghiţea foarte uşor milele, una după alta, şi în timp ce străbăteau autostrada M4 îndreptându-se spre ţintă, Naomi se simţi bine pentru prima oară în ultimele săptămâni. Diana era un şofer atent şi după un timp pleoapele

lui Naomi se îngreunară şi aţipi în scaun, după multe nopţi albe petrecute în singurătate.

Când se trezi, ochii lui Naomi căzură pe estuarul familiar, atunci când maşina traversă Severn Bridge.

- Stai... ce naiba căutăm aici, Diana? întrebă ea, trează de-a binelea.

- Craig mi-a spus traseul, îi răspunse sora ei când părăsi podul şi coti spre Chepstow. A zis că ăsta este cel mai frumos drum.

- Si cel mai lung, ripostă Naomi, cu stomacul strâns descoperind că este din nou în Ţara Galilor respirând acelaşi aer ca Bran Llewellyn. Sigur ăsta este cel mai uşor drum spre Hereford?

- Habar n-am, îi răspunse Diana liniştită. Oricum, localitatea spre care ne îndreptăm este situată la câteva mile de Hereford.

- Diana, îi zise Naomi. *Unde,* exact, ne ducem?

- Hay-om-Wye, scumpo. Unde sunt toate anticariatele. O să-ţi placă acolo.

Naomi se uită îngrozită la sora ei.

- Dar, Di, ăsta este în Ţara Galilor. Hay nu este departe de Llanthony! N-aş fi plecat din Londra, dacă aş fi ştiut.

- De asta nici nu ţi-am spus, îi zise Diana neînduplecată. Acum taci din gură în timp ce eu mă ghidez după semne. Se pare că nu mergem direct la Chepstown. Se face o intersecţie şi Craig mi-a spus să o iau la stânga spre Itton şi Devonden, apoi s-o ţin drept până văd o placă spre Llansoy şi Raglan. Acum că te-ai trezit, ia fă pe navigatorul.

Pufnind Naomi se lăsă în scaun, dar după un timp bunul-simţ câştigă. Bay era destul de departe de Llanthony şi o întâlnire accidentală cu Bran avea o şansă la un milion. Si cu infirmitatea lui, un oraş

aglomerat cu turişti era ultimul loc pe care ar fi dorit să-l viziteze, chiar însoţit de credinciosul Tal. Refuză să se mai gândească la Bran şi începu să privească atentă peisajul pe lângă care treceau, un drum liniştit, cu ziduri din loc în loc, dar mai ales străjuit cu garduri vii, iar dincolo de ele se întindeau câmpuri verzi, uşor în pantă. în sfârşit văzu indicatorul pe care-l căutau şi-i spuse Dianei s-o ia la stânga spre Llansoy şi ambele fete scoaseră o exclamaţie de uimire datorată frumuseţii Văii Usk, care se întindea în faţa lor în timp ce drumul îngust cobora într-o pantă abruptă spre Raglan şi trecătoarea Abergavenny. Pe când străbăteau drumul familiar, Naomi fu cuprinsă de durere, dar ignora hotărâtă sentimentul şi o îndrumă pe Diana spre Sugar Loaf, fără să-i spună că locuinţa lui Bran era dincolo de munţii care se apropiau cu fiecare milă străbătută. De îndată ce Abergavenny a rămas în urma lor, s-a simţit mai bine. Nu mai era nici o amintire legată de Bran Llewellyn pe drumul care trecea pe lângă Crick Adwell şi mai departe spre Talgarth şi Hay. Nu că ar fi avut vreuna, îşi zise ea în gând necăjită. El era permanent prezent în gândul ei, oriunde mergea.

Ajunseseră la Hay-ao-Wye la timp pentru a bea o cafea înainte de a face un tur prin faimoasele anticariate situate pe strada principală. Descoperiră că Hay nu era numai paradisul bibliofililor, dar şi un loc încântător cu case înguste din piatră, construite de-a lungul străzilor strâmte în pantă, cu o piaţă acoperită şi o sală de cinema plină la refuz cu cărţi, în loc să prezinte filme.

- La ce oră este prima prelegere? întrebă Naomi.

- Nu înainte de ora trei. Avem o grămadă de timp să găsim capela unde va vorbi specialistul în

ceramică, aşa că putem lua prânzul, îi zise Diana.

- Perfect. între timp hai să intrăm în magazinul de acolo. Aş vrea să cumpărăm, juma-juma, o hartă veche pentru tata, de ziua lui.

După un prânz luat în grădina unui restaurant mic, Naomi şi Diana s-au scufundat în cercetarea unui ghid, care le informă că Hay fusese pentru normanzi o poartă spre centrul ţinutului Wales.

- Tot acest trecut sângeros şi plin de lupte este greu de conceput acum, îi zise Naomi clătinând din cap. Aici se spune că în ziua de azi principala distracţie este vânzarea de oi şi festivalul literar.

- Mănâncă puţină salată, îi porunci Diana.

- Nu mi-e foame. Naomi privi farfuria surorii sale. Nici tu
nu ai mâncat prea mult... de fapt azi eşti foarte încordată.

- Cred că agitaţia din Hay este de vină, îi zise Diana, roşie la faţă. Sau poate din cauza câmpurilor verzi de pe aici. Hai, vino să facem mişcare. Dacă este capela mică, mai bine grăbeşte-te să-ţi găseşti un loc în faţă.

- Pur şi simplu sunt surprinsă că Craig este interesat de prelegeri despre ceramică, îi spuse Naomi în timp ce se deplasau prin oraşul aglomerat. Oricum nu este genul lui, asta-i sigur.

Diana o privi sfioasă.

- De fapt a făcut rezervările imediat ce a aflat că mergi şi tu. Interesul lui este îndreptat spre prelegerea ţinută de un reporter străin de la BBC, care va avea loc în aulă, în seara asta.

Naomi zâmbi.

- Si fără îndoială şi al tău! Asta înseamnă că mai degrabă te-ai întoarce la anticariat decât să-l asculţi

pe Benedict Carver?

- Te-ar deranja foarte mult? o întrebă zâmbind vinovat Diana. Stiu că tu eşti cucerită de porţelanurile antice, dar sincer, pe mine mă lasă rece.

Naomi râse, asigurând-o pe sora ei că va gusta mai mult prelegerea de una singură decât alături de o persoană plictisită de moarte de astfel de lucruri.

- O să te însoţesc până la capelă, îi zise Diana în timp ce se îndreptau spre capelă. Uite, ai aici biletul. Ne întâlnim la cafenea la patru şi jumătate. O îmbrăţişă pe Naomi. Ai grijă de tine.

Asigurând-o pe Diana că nu putea să i se întâmple nimic rău la o prelegere despre ceramică ţinută într-o respectabilă capelă celtă, Naomi intră şi se aşeză pe un scaun la capătul primului rând. Capela s-a umplut repede şi era aşa de cald încât fu mulţumită că cedase insistenţelor Dianei în privinţa îmbrăcăminţii. în locul inevitabililor blugi şi a jerseului, purta un tricou galben, larg şi o fustă verde de bumbac având un imprimeu cu lămâi. Chiar şi aşa, de îndată ce capela s-a umplut, era aşa de cald încât era greu de respirat şi s-a simţit uşurată când Benedict Carver a sosit la ora fixată şi şi-a început prelegerea.

De îndată ce expertul începu să vorbească, Naomi luă notiţe ştiind că Rupert aştepta un raport complet la întoarcerea ei. Curând uită de căldură, pe măsură ce prelegerea avansa. Benedict Carver, găsi ea, nu era numai expert în domeniul lui, dar şi un orator desăvârşit, şi-i păru rău când prelegerea se termină şi veni timpul s-o caute pe Diana.

în timp ce se îndrepta spre uşă în urma tuturor, Naomi se opri să-şi ridice carnetul cu însemnări, care-i căzuse din mână, şi aproape că-şi pierdu echilibrul

când se ciocni cu cineva. O mână o prinse de cot şi o trase în sus, iar ea îşi ridică privirea zâmbind, ca să-i mulţumească, dar zâmbetul îi pieri când uluită, văzu în faţa ei chipul încordat al lui Bran Llewellyn. întâi roşi, apoi se albi la faţă şi simţi cum o cuprinde ameţeala. Pe frunte îi apăru o transpiraţie rece, pereţii capelei să clătinară şi se prăbuşi în braţele puternice întinse ca s-o cuprindă. Când îşi reveni, era aşezată pe un scaun din rândul întâi, sprijinită de un umăr mult prea familiar, în timp ce o femeie mai în vârstă îi întindea un pahar cu apă.

- Te simţi mai bine, scumpo? o întrebă femeia cu simpatie. Astăzi, aici, a fost foarte cald. Vei fi bine acum? în curând intru de serviciu la aulă.

Năucită Naomi aprobă din cap, aproape sigură că avea vedenii pe când asculta asigurarea lui Bran că va avea el grijă de bolnavă. Când au rămas singuri în capelă, şi-a strecurat un deget sub bărbia lui Naomi şi o forţă să-şi ridice privirea spre chipul frumos care-i bântuia visele.

- Aşa, spuse Bran moale, cu ochii strălucitori de recunoştinţă şi încă ceva ce ea nu putea defini. Ne-am întâlnit din nou. Ce cadre culturale am ales pentru a ne întâlni, accidental, ca să fiu mai clar. întâi la operă, acum la o prelegere despre ceramica secolului al optsprezecelea. Dar de data asta, jur că nu sunt eu acela care a intrat în tine.

Naomi îl pironi cu o privire disperată, realizând că în timp ce miracolul se produsese şi Bran putea să vadă din nou, el habar nu avea cine era ea în realitate şi că de fapt o credea fata de care se ciocnise la barul din New Theatre din Cardiff.

Cu stângăcie încercă să se elibereze, dar Bran o ţinu cu hotărâre de mijloc.

-în locul tău, n-aş încerca încă să mă ridic. Sprijină-te de mine. Pari total ameţită.

Ameţită! îşi zise cu ironie în gând Naomi. Pur şi simplu era mai mult de atât. Era o situaţie fără ieşire. Dacă deschidea gura să-i vorbească lui Bran, şi-ar fi dat seama cine era, dar dacă rămânea tăcută, va crede că era o idioată. Ceea ce într-un anumit fel nu era departe de adevăr.

- Nu mi-am putut crede ochilor când am dat din nou peste tine, îi spuse Bran uimind-o. Din clipa în care te-am văzut, în seara aceea, la operă, mi-am dorit să-ţi fac portretul. Chipul tău mi-a redeschis pofta pentru penel.

Zâmbi, iar ochii strălucitori o făcu pe Naomi să ameţească din nou.

îl privea năucită, zâmbind tăcută şi în acelaşi timp luptându-se să se ridice în picioare, disperată să scape, dar un braţ lung şi puternic îi bară drumul.

-Ah, nu, nu vei fugi, Cenuşăreaso, îi zise el repede. Nu vei fugi de mine a doua oară... îşi ridică privirea şi cu un zâmbet strâmb şi indiferent o privi pe Diana care intră grăbită în capela goală. Aha! Soseşte cavaleria.

- Bună, zise Diana zâmbind vinovată.

- Colega mea de conspiraţie, presupun, îi zise Bran întinzându-i mâna. îmi pare bine că te-am întâlnit, Diana.

Naomi se uită uluită de la unul la altul, încercând să înţeleagă. Oftă din greu, eliberând aerul din plămâni.

- Deci aşa. Bran Llewellyn, ai ştiut de la început cine sunt. Pur şi simplu te-ai jucat cu mine, îi zise cu amărăciune.

Diana o privi disperată.

-I-am trimis poza pe care ne-a făcut-o tata, anul trecut pe pajişte.

-Tu i-ai trimis lui Bran o fotografie? Cum... de ce...?

Ochii lui Naomi se umplură de lacrimi şi îşi muşcă buza inferioară.

Bran se apropie, privind-o pe Naomi cu ochii lui verzi şi de nepătruns, asemănători cu vitraliile de la geamurile capelei.

-Am luat legătura cu Diana ca să-i cer o poză de-a ta.

Naomi îşi privi sora cu o expresie de un reproş amar în ochi.

-De ce nu mi-ai spus?

-Nici nu ştii ce eforturi am făcut ca să ţin acest secret! Diana îi luă mâna, strângând-o plină de remuşcări. Dar Bran m-a făcut să jur că voi păstra secretul. Voia să-ţi vorbească el primul. Nu fi supărată, scumpo. Cel puţin mi-a dat şansa să-i spun că eu sunt de vină pentru tot ce s-a întâmplat.

Naomi clătină din cap.

-Nu pe de-a-ntregul. Tu ai fost aceea care mi-ai cerut să părăsesc Gwal-y-Draig în momentul în care am ajuns acolo, ţii minte?

-Este adevărat? o întrebă Bran cu ochii luminoşi.

-Da.

-Si de ce n-ai plecat?

-Eu... ăă... eram deja angajată în transcriere atunci. O dată ce am aflat... vreau să zic, odată...

Tresări când văzu expresia din ochii lui.

-Ai descoperit că eram orb, termină el în locul ei, apoi zâmbi la privirea ei consternată. Nu-i nimic... Diana ştie.

Diana lăsă mâna lui Naomi şi se încruntă.

- Nu mă privi aşa... n-o să alerg la *Chronicle* cu această ştire! Bran mi-a spus asta cu titlu confidenţial.

Naomi îşi reveni şi se întoarse spre Bran.

- De când vezi?

- începusem să disting formele înainte ca tu să fugi...

- Tu m-ai expediat!

- Mă învinuieşti? o întrebă el.

Necăjită, ea negă din cap.

- Nu.

Se priviră intens în tăcere, uitând de Diana care s-a văzut obligată să tuşească tare, ca să le reamintească de faptul că încă era acolo.

- Uite, îmi imaginez că voi doi aveţi o mulţime de discutat, le spuse cu stângăcie. în orice caz, mă întâlnesc în curând cu Craig, la un hotel numit Swan, aşa că mă întorc acolo să-l aştept.

Naomi clipi uimită.

- Craig? Dar am crezut...

- Bran îţi va explica, îi spuse Diana în grabă şi-şi îmbrăţişă sora. Doamne, arăţi groaznic. Te simţi bine?

- O să fie bine, îi zise Bran hotărât. O să am grijă de ea.

Diana îl privi lung.

- Ai grijă. Atunci ne vedem mai târziu.

între timp Naomi renunţă să mai pună întrebări. Toată ziua avusese un aer de irealitate, încât n-ar fi fost surprinsă să se trezească în dormitorul din Londra, şi să realizeze că a visat.

- Te simţi mai bine? o întrebă Bran.

- Nu ştiu cum mă simt, îi răspunse privind cum sora ei se îndepărta grăbită. Se întoarse sfioasă spre

el. Ar fi trebuit s-o spun de la început... mă bucur foarte mult că poţi să vezi din nou, Bran. Vezi la fel de bine ca înainte?

- Acum, da. O luă de mână şi o conduse spre un scaun. La început era în puncte şi neclară, ca un film vechi alb-negru. Dar încetul cu încetul a devenit mai clară până când negrul a dispărut şi am început să văd din nou colorat. Zâmbi zeflemitor. Deşi acum ştii că pot să văd, sunt surprins că încă nu m-ai întrebat. Nu te miri de ce n-am luat legătura cu tine mai demult?

- Am presupus că n-ai dorit s-o faci, mormăi ea privind în jos la mâinile încleştate în poală.

Bran le despărţi şi luă o mână mică în mâna lui.

- Hai să lămurim un lucru, Naomi Barry. Când ţi-am spus să dispari din faţa mea, în ziua aceea, am vrut să spun să dispari pentru un timp, până când îmi trecea furia, nu să dispari din viaţa mea! Când m-am întors am înnebunit aflând că ai plecat. Am fost atât de furios pe tine încât l-am pus pe Tal să trimită acel cec. Cel pe care de fapt l-ai trimis imediat înapoi. Când Megan a auzit ce s-a întâmplat, m-a făcut albie de porci!

A urmat o tăcere lungă.

- Asta s-a întâmplat cu ceva timp în urmă, remarcă Naomi într-un târziu.

Bran dădu drumul aerului din piept cu putere.

- Ştiu. Dar a fost necesar să pot vedea bine înainte să pot alerga după tine prin Londra şi să te trag înapoi de păr. Apoi mi-am dat seama că habar nu aveam unde locuieşti. Am sunat la *Diadem* şi le-am cerut adresa ta, dar tot ce au reuşit să-mi dea a fost adresa de la Sinclair Antiques, pe care ai folosit-o pe formularul de cerere. Apoi am realizat că nici nu

ştiu cum arăţi. Ar fi fost îngrozitor de neplăcut să dau năvală în magazin şi să trag după mine o altă fată!

Naomi zâmbi uşor.

- Era rău şi pentru Rupert. Văzându-mă trasă de păr printre rafturile cu preţioasele lui porţelanuri, sigur că ar fi făcut atac de cord.

Bran rânji.

- Adevărat. Din fericire pentru el, am abandonat acest scenariu melodramatic şi am sunat-o pe Diana la *Chronicle*. M-am prezentat, am pus punctul pe *i* în vreo două probleme şi apoi am ascultat cu mare interes când mi-a povestit cât de îngrijorată este din cauza ta.

Naomi se înroşi, apoi se albi şi involuntar Bran întinse mâinile spre ea.

Ea îi evită mâinile, clătinând din cap.

- Nu voi leşina din nou. Pur şi simplu m-am simţit stânjenită având în vedere că viaţa mea privată a fost făcută publică. De obicei Diana nu este atât de binevoitoare cu străinii.

Sprâncenele negre ale lui Bran se ridicară ironic.

- Cu greu pot fi numit străin, când este vorba de tine, *cariad.* Si nici nu intenţionez să fiu. Un lucru în privinţa căruia a trebuit să fiu foarte clar, înainte ca sora ta să-mi vorbească despre tine. Deşi trebuie să recunosc, trista mea istorisire despre orbire a fost cea care a convins-o să te aducă azi aici.

Naomi se încruntă.

- De ce nu m-ai sunat pe mine, pur şi simplu?

-Am vrut să te întâlnesc în persoană, nu să vorbesc cu o voce.

Zâmbi strâmb. Dar aveam nevoie de o fotografie ca să te recunosc.

Naomi îl privi ţeapănă.

- Si în sfârşit aşa mi-ai văzut chipul.

- Din nou, Naomi, nu în sfârşit. Zâmbi triumfător. Am mai văzut chipul tău şi înainte, îţi aminteşti? Cu greu am putut crede că am aşa noroc când mi-am dat seama că tu erai fata de la operă.

- Noroc?

Cu inima bătându-i nebuneşte în piept, Naomi se holbă la el plină de neîncredere.

Bran o prinse de umeri privind-o fix în ochi.

- Da. Noroc. Soartă, sau oricum vrei să-i spui. Când am văzut fotografia am înălţat o rugăciune Dumnezeului coincidenţelor!

Naomi clătină din cap.

- Nu este nici o coincidenţă. Din clipa în care i-am vorbit Dianei despre faptul că m-am ciocnit cu tine la operă, nu s-a putut gândi la nimic altceva decât la felul în care să-ţi ia un interviu... cel pe care l-ai refuzat fiecărui membru al presei. Mai întâi Dumnezeu m-a ajutat, şi la Cardiff nu te-am întâlnit. Trebuia să fac în aşa fel încât să intru în vorbă cu tine şi să te fac să iei legătura cu ea.

- Numai că eu n-am apărut.

- Spre marea mea uşurare. Naomi se strâmbă. Perioada a fost foarte scurtă. Diana a scos la iveală cea de-a doua schemă de acţiune!

Se priviră stăruitor, în tăcere. Naomi, încă năucită de atâtea emoţii, găsi că-i era foarte greu să stea nemişcată sub privirea cercetătoare a ochilor verzi.

- Vreau să pozezi pentru mine, Naomi, îi spuse brusc Bran.

Naomi înghiţi în sec, încă fiindu-i greu să creadă că el voia să
o picteze.

- Atunci, lucrezi din nou?

El dădu din cap cu indiferenţă.

- De îndată ce medicul mi-a dat liber, am hotărât să-mi exersez mâna terminând portretul Allegrei.

Vestea avu efectul unei găleţi cu apă rece aruncată în faţă.

- Aha, da, Allegra. A venit în fugă la tine, exact aşa cum am prevăzut?

- Si-ar fi dorit asta. De ce? Eşti geloasă?

- Sigur că nu!

-Atunci de ce naiba ai întrebat?

Naomi ridică din umeri.

- Din pură curiozitate.

Ochii lui Bran o priviră cu răceală.

-întâmplător, am fost destul de fericit să o văd din nou. Pur şi simplu deoarece, la fel ca grecii, a venit cu daruri. Era atât de nerăbdătoare să obţină portretul încât am lăsat-o să vină să-l ia, mai ales că avea cecul de la tăticul în mânuţa ei mică.

- A fost încântată să afle că poţi vedea din nou? îl întrebă Naomi cu o voce neutră.

Bran se uită furios la ea.

- Da. Cu mult mai mult decât tine, după cât se pare.

-Nu-i adevărat! ripostă Naomi mânioasă. Cum poţi să spui aşa ceva? Stiu că este cel mai important lucru din viaţa ta!

El clătină din cap.

- Unul din cele două lucruri mai importante din viaţa mea.

Naomi aşteptă încordată.

- Celălalt fiind apariţia ta, Naomi Barry, care te-ai dovedit a fi fata de la operă - fata care a făcut să mă mănânce degetele de dorinţa de a pune mâna pe penel. Nu te uita la mine aşa, adăugă el grăbit. îţi spun adevărul. După aceea te-am putut privi în voie, în locul tău de la balcon.

Naomi se holbă la el, revăzând în minte sala

operei.

- Eu nu te-am văzut.

- Eram în spatele unei coloane, liber să-ţi privesc chipul cât de mult doream, ceea ce era mai mult decât a putut suporta însoţitoarea mea, crede-mă. A fost foarte îmbufnată.

- Dacă aş arăta ca Allegra, aş înţelege de ce. Cu un chip ca al ei, probabil că i-a fost greu să înţeleagă de ce erai mai fascinat de al meu.

Pentru o clipă Bran se uită la ea în tăcere.

- Naomi, de ce eşti atât de paranoică în legătură cu chipul tău? Foarte bine, nu eşti o frumuseţe convenţională. în genul Alegrei sau al surorii tale. Dar osatura este frumoasă şi felul în care pometii contrastează cu gura mare cu buze pline îţi face chipul mult mai interesant decât al multor femei... Brusc îşi ridică privirea la auzul unor voci. Mai bine am pleca de aici, sau vom fi încuiaţi pe timpul nopţii.

Din buzunarul de la piept îşi scoase o pereche de ochelari negri, apoi îşi luă pălăria cu boruri mari pe care o pusese pe scaunul de alături.

- Te deghizezi? îl întrebă Naomi pe când îşi punea poşeta pe umăr.

- Nu... mă protejez. Acum că mi-am recăpătat vederea, simt nevoia să o protejez.

Ieşiră afară în lumina strălucitoare a după-amiezii. Naomi era foarte conştientă de contrastul pe care-l prezentau. Bran, înalt şi impunător în costumul de culoare deschisă, creaţia unei cunoscute firme italiene, cu pălăria înclinată uşor şmechereşte deasupra ochelarilor cu lentile negre, şi ea îmbrăcată în haine ieftine, ciufulită după întâmplările după-amiezii.

-Tocmai voiam să-ţi spun că Craig Anthony o va

însoţi pe sora ta la prelegerea din seara asta şi apoi va lua cina cu ea la Swan at Hay, unde vor rămâne şi peste noapte, îi spuse Bran în timp ce-i petrecea mâna pe sub braţul lui. Diana mi-a spus să-ţi transmit că eşti bine-venită să li te alături, dacă preferi asta celeilalte alternative.

Naomi se uită la el întrebătoare.

-Ai o alternativă?

El îi zâmbi larg.

- După toate discuţiile furtunoase cu Diana ca s-o conving să te aducă aici, să fiu al naibii dacă nu am!

- La ce te-ai gândit? îl întrebă ea calmă şi Bran se opri brusc în mijlocul trotuarului, obligând şuvoiul de trecători să-l ocolească. El o privi cercetător în ochi, destul de mult, apoi o trase după el mergând cu pas grăbit.

- Te duc acasă, o informă el, cu o privire care nu admitea replică. Imediat ce-i vom spune Dianei ce s-a întâmplat, te duc direct la Gwal-y-Draig şi o să stai acolo cât mai mult posibil.

Pentru toată viaţa ar fi foarte bine, îi trecu prin minte lui Naomi, reuşind cu greu să ţină pasul cu Bran Llewellyn.

întâlnirea cu Diana şi Craig a fost veselă, dar scurtă, deoarece era evident că Bran era nerăbdător s-o aibă pe Naomi numai pentru el, aşa că nu pierdu mult timp cu prezentările şi conversaţia.

- Tu i-ai spus Dianei să aibă pregătită geanta mea? îl întrebă Naomi în timp ce Bran o grăbea prin parcare spre maşină.

El râânji.

- Nu. Asta a fost iniţiativa ei. Ridică provocator dintr-o sprânceană, pe când descuia portiera.

Naomi se strecură pe locul pasagerului din

maşina englezească joasă şi lungă, impresionată să recunoască un Lotus Esprit Grey, după care tânjise mereu.

- Hai să vedem cum merge treaba, murmură ea.

El zâmbi şi porni motorul.

- Te avertizez, voi face tot ce-mi va sta în putere ca să te conving să rămâi.

Naomi strânse din dinţi în faţa valului de dorinţă care o străbătu, forţându-şi mintea să se gândească la ce metode de convingere ar putea folosi Bran. Din fericire, drumul pe care-l străbăteau era destul de frumos ca să-i atragă atenţia. Bran se îndreptă spre sud de Hay, pe un drum ce urca treptat spre ţinutul înalt din Munţii Negri.

- îi spun Gospel Pass, îi zise Bran când o văzu că privea peisajul înconjurător care dezvăluia noi privelişti cu fiecare curbă a drumului îngust şi şerpuitor. Legenda spune că o fiică a lui Caractacus, conducătorul silurilor în răscoala împotriva romanilor, i-a invitat pe Sf. Petru şi Sf. Pavel să predice în Gospel, în faţa compatrioţilor ei. Drumul este mai bun acum decât atunci, deşi îmi închipui că peisajul nu s-a prea schimbat, adăugă el cu un zâmbet larg.

- Este magnific, dar drumul este foarte îngust, îi spuse ea cu respiraţia întretăiată.

- Sunt o mulţime de$_A$ refugii pentru trecere, *cariad.* Nu-ţi fie teamă, le cunosc bine. în curând vom urca vreo cinci sute de metri, vom părăsi pantele dulci din Hay Bluff, vom intra în Valea lui Ewyas, apoi vom trece pe lângă Capel-y-Ffin şi vom ajunge într-o zonă pe care o cunoşti.

Călătoria prin Gospel Pass a fost o experienţă de neuitat pentru Naomi, nu numai datorită peisajelor, ci şi pentru valul de anticipaţie care începuse s-o

cuprindă pe măsură ce se apropiau de casă. Când în sfârşit puternica maşină de culoare verde intră pe drumul care ducea spre Gwal-y-Draig, Naomi se pieptănă şi se rujă, spre amuzamentul lui Bran.

Observând surâsul lui, ea ridică din umeri, zâmbind.

- Pur şi simplu m-am aranjat ca s-o pot întâlni pe Megan.

Bran opri motorul şi se aplecă în faţă ca să-i desfacă centura de siguranţă.

-îmi pare rău că te dezamăgesc, Naomi. Megan şi Tal îşi petrec vacanţa anuală la Gower.

Vestea o afectă pe Naomi. Bran ieşi din maşină şi veni s-o ajute.

- Presupun că o să gătesc din nou, îi spuse ea încercând să pară degajată în timp ce privea grădina, superbă în veşmânt de vară, unde rododendronul înverzit domina terasa principală.

- Suntem într-un loc prea retras pentru a comanda la restaurantul chinezesc, îi răspunse el scurt şi descuie uşa de la intrare. Croeso, Naomi, îi spuse el şi o împinse în casă.

- Ce înseamnă asta? îl întrebă ea simţind că i se taie respiraţia când el închise uşa.

- Pur şi simplu bine ai venit, Naomi, îi răspunse el şi puse geanta ei jos. O las aici... pentru un timp.

Naomi roşi.

-Aş putea să urc în camera mea... adică, vreau să zic în camera de oaspeţi, şi să mă aranjez.

Bran zâmbi şi o mângâie pe obraz stârnindu-i alţi fiori pe şira spinării.

- Casa mea este a ta, aşa cum se spune în Spania. Du-te sus şi fă ce vrei, apoi vino în bucătărie. După

cum arăţi, ceva de mâncare ţi-ar prinde bine. Ce ai mâncat azi?

- Doar o cafea, mormăi ea.

Gura lui se încordă.

- M-am gândit eu... du-te atunci. Nu vreau să-mi leşini din nou în braţe.

- Nu am obiceiul ăsta, protestă ea.

- Atunci de ce ai făcut-o azi?

- Din cauza căldurii, presupun. Si a şocului, adăugă ea tăios.

- Când m-ai văzut?

Ochii negri ai lui Naomi îl priviră fără să clipească.

- Da, Bran. M-a şocat apariţia ta. Am crezut că niciodată n-o să vrei să mă mai vezi, după tot ce ţi-am făcut.

El se apropie de ea, până când aproape că se atinseră.

-Ai greşit, *cariad...cu* totul şi cu totul, îi spuse el moale, ochii schimbându-şi culoarea până deveniră aproape negri. Trase aer cu putere în piept, apoi se dădu un pas înapoi clătinând din cap. Nu sta mult, Naomi. Sau vin eu să te iau.

Naomi surâse cuprinsă de bună dispoziţie, strălucirea din priviri transformându-i chipul.

- Este o promisiune?

Dar înainte ca el să poată reacţiona la provocare, ea îşi înşfăcă geanta şi fugi în sus pe scări.

Sus, în camera confortabilă şi drăguţă, Naomi făcu repede un duş, apoi brusc fu cuprinsă de o fericire fără margini pentru că era din nou în bârlogul dragonului, unde îi era locul. Se opri dintr-o dată privindu-şi chipul în oglinda aburită de la baie. Aici îi era locul. Dădu din cap la imaginea din oglindă. Din expresia ochilor lui Bran, pe care o văzuse în hol, fără

să mai amintească tot ceea ce făcuse ca s-o aducă din nou aici, se pare că el simţea la fel.

Naomi îşi perie părul până când începu să strălucească, se machie puţin, apoi îşi puse costumul roz pe care Diana insistase să-l cumpere pentru ea, în cinstea noului post în care fusese numită. Zâmbi amintindu-şi cum aşteptase să-l poarte la cină cu Diana, dar nici o clipă nu visase că cel cu care va lua cina va fi Bran. Cu gândul la cină îşi puse pantofii care se potriveau cu costumul, se parfumă, îşi puse cerceii cu perle şi se grăbi să iasă din cameră. îl găsi pe Bran la jumătatea scării, venind s-o ia.

-Scuze că am întârziat, îi zise cu respiraţia întretăiată. Am făcut duş.

- Si eu. O măsură încântat cu privirea, ceea ce o făcu să roşească. Arăţi bine. De fapt eşti tocmai bună de mâncat.

- Apropo de asta, mai bine mi-ai găsi un şorţ. Această rochie este nouă, îl informă ea în timp ce se îndreptau spre bucătărie. Cadou de la Diana.

- Nu ai nevoie de şorţ. Cina este gata, îi spuse Bran încântat şi deschizând uşa bucătăriei, arătă cu un gest teatral spre o impresionantă tavă pe care se găseau farfurii cu gustări reci.

- Presupun că ai aranjat toate astea după ce ai făcut duş, îi spuse Naomi cu un râs vesel, primul pe care-l reuşea din momentul întâlnirii cu Bran.

- Nu chiar, admise Bran. Pur şi simplu am luat farfuriile din frigider, am scos celofanul de pe ele şi gata. Bufet rece, cu ajutorul lui Megan. Ea a plecat azi-dimineaţă.

Si dintr-o dată timpul fu dat înapoi. Erau din nou ca înainte de articolul Dianei. Apetitul lui Naomi se reîntorsese, entuziasmul ei în faţa somonului afumat

şi a plăcintei cu vânat, egalându-l pe al lui Bran. în timp ce mâncau el întrebă despre săptămânile pe care le petrecuse despărţită de el.

- Eram sigur că o să mă suni, îi spuse el acuzator.

-Am ridicat receptorul de atâtea ori încât am pierdut şirul, dar întotdeauna renunţam, de teamă că vei refuza să vorbeşti cu mine... în special după ce am primit cecul tău şi biletul însoţitor, adăugă ea întunecată.

- Eram atât de furios încât trebuia să mă descarc. Gura i se crispă. Dar mi-am primit răsplata când l-ai trimis înapoi fără nici un bilet şi fără nici o adresă.

Naomi îl privi direct în ochi.

- N-am putut suporta gândul că altcineva îţi va citi scrisoarea mea. Si scriindu-ţi adresa ar fi putut fi interpretat ca fiind o rugă de a-mi adresa un răspuns pe care ştiam că nu-l meritam.

Se priviră în tăcere.

- Aceste săptămâni fără tine au fost un chin, îi mărturisi Bran în cele din urmă. Singura rază de lumină a fost faptul că mi-am recăpătat vederea. Când am fost sigur că văd din nou, n-am mai pierdut timpul şi am plănuit o campanie ca fără să bănuieşti tu, să te readuc din nou în Ţara Galilor. Prima dată a trebuit să-i conving pe Tal şi Megan să-şi ia vacanţă cu o săptămână mai devreme, deoarece perioada coincidea cu festivalul de la Hay...

- De ce? îl întrebă Naomi.

Ochii lui Bran căpătară o asemenea expresie încât Naomi simţi că se topeşte.

- Deoarece, scumpa mea, am dorit ca acest loc să fie numai al meu, când în sfârşit te voi aduce acasă. De aceea nu am venit val-vârtej după tine la Londra, în clipa în care mi-am recăpătat vederea. Trebuie să

recunosc, la început am vrut s-o fac, dar după ce m-am gândit mai bine mi-am dat seama că nu era felul ideal de a te aborda.

- De ce nu? vru să ştie Naomi melancolică, gândindu-se la necazurile de care ar fi fost scutită.

-Deoarece trebuia să te văd singură, nu împreună cu o colegă de apartament şi nici la Sinclair Antiques, sub privirea vigilentă a şefului tău sau a Dumnezeu ştie cui.

-Aha!

-Aşa că am luat legătura cu Diana şi am convins-o să te atragă la festivalul literar, lucru pentru care i-am rămas profund dator. Dintr-o dată Bran zâmbi. M-am gândit la cadoul perfect pentru ca să mă revanşez faţă de ea.

Naomi îl privi curioasă.

-La ce te-ai gândit?

-îţi spun mai târziu, îi zise el cu un ton misterios. Acum îţi sugerez să mâncăm puţină brânză, apoi luăm cafeaua în studio.
S-ar putea să-ţi fac una sau două schiţe înainte de lăsarea întunericului.

Naomi îl privi printre gene.

-Adică vrei să zici că ai vorbit serios în legătură cu portretul meu?

Bran se încruntă nerăbdător.

- Sigur că am vorbit serios! Am o grămadă de defecte, *cariad*, dar nu sufăr de lipsă de sinceritate.

Ea îi zâmbi radioasă.

-Atunci, hai să mergem. Mă lipsesc de brânză. Mă ţine trează.

Bran o prinse de mână şi o ridică în picioare apoi o luă uşor de
umeri zâmbindu-i şi privind-o în ochi.

- întâmplarea face să cunosc o metodă infailibilă de a trata insomnia, *cariad.*

- Chiar aşa! îi zise ea cu respiraţia tăiată. Strâng eu. Stii cum să faci cafeaua?

- Habar n-am, recunoscu el fără jenă şi se săltă pe un colţ de masă, balansându-şi piciorul în timp ce o privea făcând ordine în bucătărie.

- Dar hai să bem şampanie.

- Avem ceva de sărbătorit? îl întrebă pe când se îndreptau spre studio.

- Ah, da, *cariad,* în mod sigur, îi răspunse Bran cu indiferenţă, dar tonul o făcu să se înfioare.

Deschise uşa dublă şi o trase în camera pe care ultima oară o văzuse printre lacrimi.

- N-am crezut că o să mai văd camera asta din nou, îi spuse ea cu voce înecată şi se grăbi să se uite la tablourile de pe pereţi ca şi cum ar fi salutat nişte vechi prieteni. Trecu de la unul la altul ca în sfârşit să se oprească în faţa autoportretului lui Bran. Rămase acolo privindu-l atât de mult tinp încât Bran o strigă nerăbdător.

Se întoarse spre el, cu inima în priviri.

- Vino aici. Acum!

Naomi se duse. Zbură de-a lungul camerei ca o pasăre, şi braţele lui o strânseră cu putere. O ridică şi se aşeză cu ea în braţe pe canapea, sărutând-o cu pasiune.

- Ce naiba ai vrut să faci când ai fugit aşa? o întrebă el în sfârşit. Stiai că te iubesc, femeie!

Naomi făcu ochii mari.

- Niciodată nu mi-ai spus aşa ceva, şopti ea.

El o privi încruntat.

- Sigur că ţi-am spus... mă rog, poate nu în aşa multe cuvinte, dar sigur că acţiunile mele spuneau totul.

- O femeie are nevoie şi de cuvinte, îl informă ea înţepată.

Bran zâmbi uitându-se la chipul îmbujorat.

- Atunci ascultă, scumpa mea, deoarece în viitor s-ar putea să-mi scape vreo zi în care voi uita să ţi-o spun şi nu vreau să fugi din nou. Niciodată în viaţa mea n-am iubit o femeie, bineînţeles dacă nu le pui la socoteală pe mama mea şi pe Megan. M-am bucurat de compania unui număr apreciabil de femei, dar niciodată aceeaşi pentru mult timp. Tu eşti diferită. Aşa minionă cum eşti, te simt ca pe jumătatea mea, piesa care lipsea ca să-mi întregească viaţa. Si surâse larg, cu o sclipire în ochi care aproape că o orbi. Acum este rândul tău. Spune-mi că mă iubeşti.

Naomi oftă din greu.

- Sigur că te iubesc. Aceste ultime săptămâni fără tine au fost atât de cumplite încât n-am putut să dorm, n-am putut să mănânc... de ce crezi că am ajuns un sac de oase?

- Grozav schelet, îi spuse el răguşit şi începu s-o sărute din nou.

Ea îi răspunse încântată, corpul ei tremurând sub mângâierile lui pasionate până când brusc, Bran se ridică ţinând-o în braţe şi privind-o fix în ochi.

- Te doresc, îi spuse el cu glas răguşit.

Drept răspuns Naomi îşi îngropă faţa în pieptul lui,

îl sărută pe gât, iar Bran porni cu ea spre scara în spirală şi urcă rapid, respirând din greu când o lăsă din braţe lângă patul lui.

- Nu te îngrijora, o linişti el surâzând. Apropierea, nu greutatea ta m-a făcut să respir în felul ăsta.

Naomi îl privi amuzată.

- Bine. Mai degrabă urc pe propriile mele picioare, decât să leşini când în sfârşit am ajuns aici!

Ochii lui Bran exprimară bucuria.

-Asta a fost o imprudenţă, *cariad,* un adevărat război verbal.

- Numai că eu nu vreau să lupt, îi spuse ea întinzând braţele.

O trase cu putere spre el.

-Atunci spune-mi ce vrei.

- Vreau acea pasiune sălbatică despre care Dafyde ap Gwilym vorbeşte atât... cea care se termină cu stăpânirea inimii. [A]

- Deja ai inima mea în palmă! îi ridică faţa spre el. în schimb dă-mi-o pe a ta şi promit să am grijă de ea, la bine şi la rău, până când moartea ne va despărţi.

- Asta este ceea ce-ţi doreşti? şopti ea, cu inima bătându-i puternic.

-Mai mult decât orice mi-am dorit până acum. Bran o sărută cu blândeţe, apoi din ce în ce mai pasionat, dorinţa cuprinzându-i ca un val. Nu mai existau cuvinte, decât mângâieri fierbinţi, mâini redescoperind corpul zvelt, acum putând mângâia şi cu ochii. Si în sfârşit nu a mai fost timp şi nici nevoie pentru „lungi mângâieri“ poetice, deoarece corpurile lor s-au unit la unison, atât de perfect încât s-a creat o fuziune între inimă, minte şi suflet.

- întotdeauna îi voi fi recunoscător Dianei, îi spuse Bran cu o voce răguşită, mult timp după aceea.

-Pentru că te-a ajutat în planul tău de a mă aduce aici din nou?

- Nu... pentru ideea ei strălucită de a te trimite aici, în primul rând.

Naomi se trase puţin înapoi şi se sprijini în cot uitându-se stăruitor în ochii verzi ca marea.

- Bran, o iubesc pe Diana şi îi sunt recunoscătoare pentru dragostea şi sprijinul ei în timpul perioadelor mai grele din viaţa mea. Dar n-am venit aici doar pentru că ea m-a convins.

Bran o privi printre gene.

-Atunci, de ce?

Naomi zâmbi cu şiretenie.

- Hai să spunem aşa. Dacă Diana ar fi vrut un articol despre altcineva, aş fi refuzat-o fără drept de apel. Dar te întâlnisem, îţi aminteşti? Cu riscul de a-ţi măguli ego-ul, Bran Llewellyn, a fost destul să-ţi arunc o singură privire. N-am mai putut să mi te scot din minte.

Bran se repezi s-o ia în braţe.

-Vrei să zici... ?

-Exact! După ce te-am văzut în seara aceea la operă, eu însămi n-am putut rezista tentaţiei de a te întâlni din nou, chiar dacă preţul era să te spionez pentru Diana.

El respiră profund şi o privi în ochi.

- Niciodată n-am crezut că o să ajung să mulţumesc accidentului, *cariad,* dar dacă orbirea te-a adus la mine, atunci a meritat acele săptămâni de întuneric.

Ea se agăţă de el, într-o pătimaşă apreciere pentru cel mai mare compliment pe care putea să i-l facă. Bran îi întoarse îmbrăţişarea cu o asemenea pasiune încât au fost imediat cuprinşi de un val de

încântare la fel de sălbatic ca cel prezentat de poetul din Evul Mediu. După aceea au adormit unul în braţele celuilat, până când Naomi se mişcă atunci când Bran îi atinse obrazul.

- Trezeşte-te, somnoroaso, îi şopti el. Vreau să o sun pe Diana la Hay.

Naomi se cutremură de râs.

- Scumpule... la ora asta din noapte?

El chicoti.

- Este doar trecut de ora zece, *cariad.* Noi ne-am culcat mai devreme.

Naomi se întinse, căscă, dintr-o dată conştientă că afară era încă lumină.

- încă nu ştiu de ce vrei s-o suni pe Diana.

- M-am gândit s-o anunţ despre viitoarea noastră căsătorie.

Naomi rămase nemişcată, cu inima bătând cu putere la
menţionarea căsătoriei. Trase cu putere aer în piept, apoi se întinse să sărute gura zâmbitoare a lui Bran.

- Chiar o să-i împărtăşeşti această veste Dianei? îţi aminteşti că este împreună cu Craig, şi că amândoi sunt jurnalişti?

Bran o îmbrăţişă, râzând.

- Asta este ideea, iubito. Este cadoul meu pentru ea... felul meu de a-i mulţumi Dianei pentru că te-a trimis la mine, în primul rând. Ce mijloc mai bun de a-i arăta aprecierea mea?

- Vrei să spui că-i acorzi exclusivitatea, când ştii că toţi jurnaliştii de la rubricile mondene ar fi capabili de crimă ca s-o obţină?

Bran o lipi de el, zâmbind şmechereşte.

- Absolut. Chiar pot să-mi închipui titlul din *Chronicle.* „Pictorul celt se căsătoreşte cu frumoasa

expertă în ceramică...“

Naomi chicoti.

-Nu sunt expertă. Se strâmbă. Si nici nu sunt frumoasă.

Bran îi luă faţa în mâini, uitându-se serios la ea.

-Să nu mai spui asta niciodată... mai mult, nici să n-o gândeşti. întotdeauna să-ţi aminteşti că eu te văd cu ochii dragostei, *cariad*. Iar pentru mine totdeauna o să fii frumoasă.

Naomi zâmbi, ochii ei strălucind de lacrimi.

-Atunci, nimic altceva nu mai contează!

Sfâr[it